

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

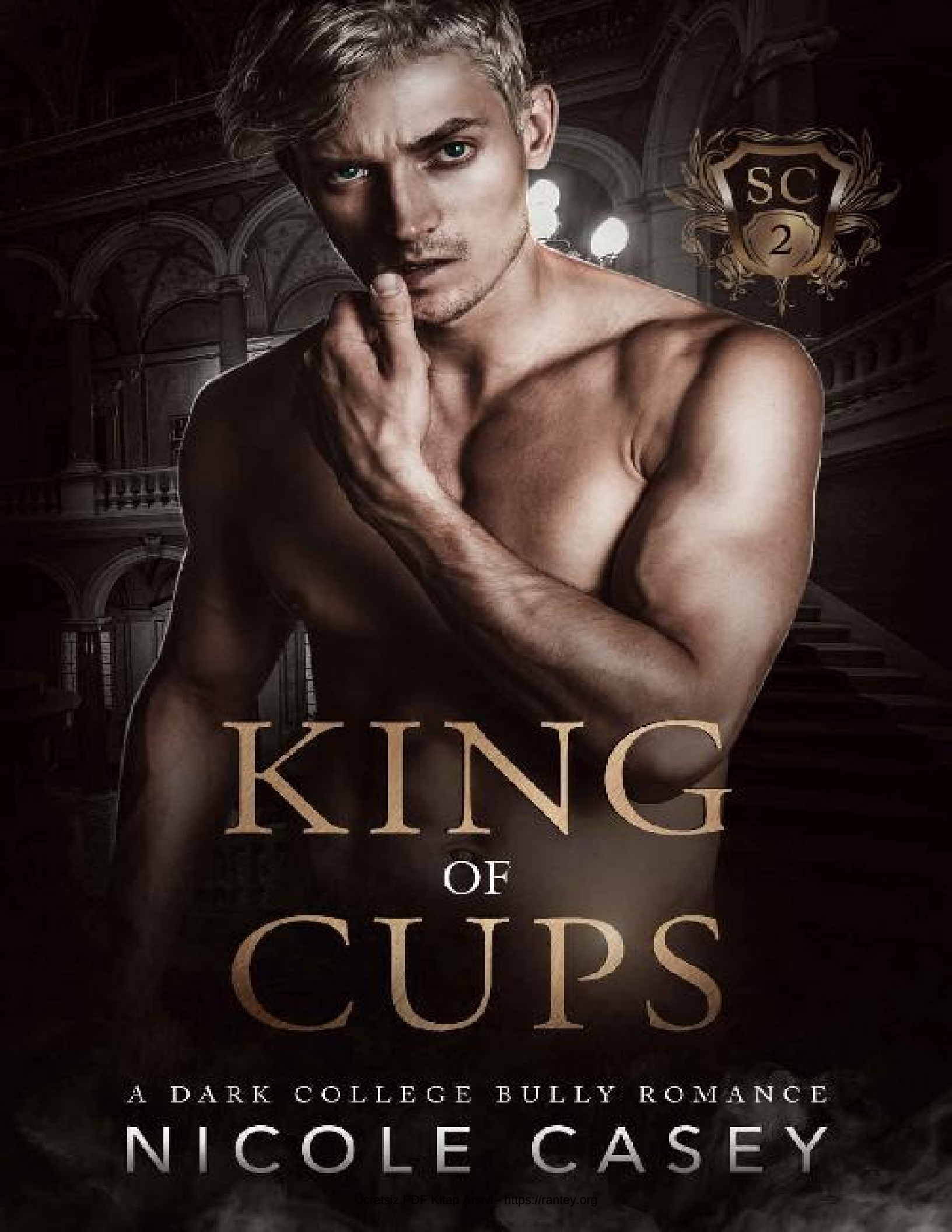
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KING OF CUPS

A DARK COLLEGE BULLY ROMANCE
NICOLE CASEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BARDAKLARIN KRALI

KARANLIK BİR ÜNİVERSİTE KABADAYISI ROMANTİZMİ -
STORMCLOUD ACADEMY KİTAP 2

NICOLE CASEY

İÇİNDEKİLER

Tetikleyici Uyarı

Önsözü

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

3. Kitap Çok Yakında! Yazarın

Notu

Yazar Hakkında

© Telif Hakkı 2022 Nicole Casey - Tüm hakları saklıdır.

Bu belgenin herhangi bölümünün elektronik ortamda veya basılı formatta çoğaltılması, çoğaltılması veya iletilmesi yasal değildir. Bu yayının kaydedilmesi kesinlikle yasaktır ve bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının yazılı izni olmadıkça bu belgenin saklanması izin verilmez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan ya da ölmüş kişilerle, yerlerle, olaylarla ya da mekanlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı MiblArt tarafından yapılmıştır.

TETİKLEYİCİ UYARI

Bu bir Karanlık Aşk romanıdır ve kalbi zayıf olanlar için değildir. Zorbalık, şüpheli rıza, cinayet ve bazılarının okumaktan rahatsız olabileceği diğer rahatsız edici durumlar gibi temalar içerir.

BU KİTAP HAKKINDA

Soğukkanlı cinayet. Muhteşem, tehlikeli çocuklar. Ölümcül, güç oyunları. Yatılı okulun bu kadar zararlı olacağını kim bilebilirdi?

Stormcloud Akademisi'ndeki ilk yılım

mı? Tam bir karmaşa.

Şimdi, ikinci yıl .

Ufukta yeni sorunlar belirirken sınırlarım test edilecek.

Yapılacaklar listemde mi?

1. Katil olarak parmaklıklar ardına girmeden önce adımları temizleyin.
2. Hayatta kal
3. Kings'in benden ne istediğini anla.

Krallardan bahsetmişken -

Onlara olan arzum kontrol edilemez.

Theo'dan ya da Zephyr'den

vazgeçemem.

Birbirlerini ne kadar kıskandıkları önemli değil.

Daha da kötüsü, şimdi ukala Arvo'yu da aklımdan çıkaramıyorum.

Kalbimdeki karmaşaya ek olarak,

Etrafımdaki entrikalar gün geçtikçe daha da karışıyor.

Yakında Krallar için casusluk yapmam emredildi.

Şüpheleri doğruysa, sonuçları olacaktır. Kan dökülecek.

Başkasının ki benimkinden daha iyi.

En azından, hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını keşfedene kadar benim tutumum bu.

Fırtına Bulutu Akademisi'ndeki ikinci yılımda hayatta kalabilecek miyim, yoksa bu sonun başlangıcı mı?

Kupaların Kralı, Fırtına Bulutları Akademisi'nin ikinci kitabıdır. Bu ters harem/zorba romantizm serisi bazı okuyucular için hassas unsurlar içermektedir. Zalim ve hasarlı erkeklerle ve kararlı bir kahramanla dolu bu romantizm sizi karanlık ve vahşi bir yolculuğa çıkaracak.

PROLOGUE

BIBA

"F, bitte."

Tıknaz subay, biraz daha koyu renk bir pantolonun içine sokulmuş açık mavi bir gömlek giymişti. Umutsuzca dağınık masasının üzerinde lacivert bir bere duruyordu. Otuz beş yaşından büyük olamazdı ama saçları çoktan seyrelmişti ve yüzündeki uyuz sakaldan sadece biraz daha fazla örtücüydü.

Önünde siyah bir mürekkep kutusu vardı.

"Özür dilerim?" Şokumu gizlemeye çalışarak sordum. "*Bitte, frau,*" dedi gardiyan soğuk bir şekilde.

"Beni bir suçtan tutuklamadığınız sürece parmak izlerimi alamazsınız."

"*Sehr gut,*" diye homurdandı.

Sanırım şaşkınlığım anlaşılabilirdi. Wachsbrunnen polis karakolundaki bu buluşma, Gail Monfort'un intiharını çevreleyen talihsiz olaylar hakkında ona en yakın olan kızla, Amerikalı yetim Biba Quinn'le, yani benimle kibar bir sohbet olarak kurgulanmıştı.

Konuşma, polisin ima ettiğinden çok daha az kibar geçmeye başlamıştı. Resepsiyonda kayıt yaptırmıştım,

Fotoğrafım çekildi ve sorgulanmak üzere odaya geri götürüldüm. Şimdi de parmak almaya çalışıyorlardı ve ben bunu reddettim.

Bu yüzden sorgu odasında yarım saat yalnız kaldım. Topuklarımı soğutmak, sanırım buna diyorlar.

Sorgu odasının üç tarafı sıvalı duvarlarla kaplıydı. Dördüncüsü, arkamdaki, dağ granitiydi. Wachsbrunnen'deki pek çok bina gibi, yerel polis karakolu da dağın yamacına inşa edilmişti. Taşıyıcı duvarlarından biri kayalık yapıydı. Yapının arka tarafında durduğunuzda -tutuklama hücrelerinde, cephanelikte, delil dolabında ya da sorgu odasında- aslında Alp Dağları'na doğru bastırılmış oluyordunuz.

Zephyr'in yaz tatili için ayrılmasından bir gün sonra orada oturuyordum. Gail'in ölümünü takip eden haftalarda benden ayrı kalmak istememişti. Beni gözünün önünden ayırmak istememişti. Ama babası, gemicilik patronu Peter Williams, oğlunun dönem arasında Stormcloud'da bir kızla takılmasına izin vermezdi. O da gitti. Wachsbrunnen yetkililerinin, sevgilisini sorgulamak için içeri almadan önce dünyanın en zengin ve güçlü ailelerinden birinin soyundan gelen bu adamın şehri terk etmesini bekledikleri ortaya çıktı.

Önümdeki masaya bırakılan tek bir şey dışında o kadar da kötü olmayabilirdi: Gail'in parlak bir fotoğrafı.

çekilmiş olmalı. Saçları hatırladığımdan daha uzun ve açık renkti, üzerinde okul armalı blazer ceket ve Oxford gömleği vardı. Ama gözleri hatırladığım kadar iri, yuvarlak ve umutluydu, dişlek gülümsemesi kurnazlıktan tamamen yoksundu. Bu, muhtemelen ailesinin zamansız ölümünden önceydi; hayatının daha masum bir dönemi.

Fotoğrafa baktım ve onu en son gördüğüm zamanı düşündüm, solgun cesedi kırıktan indirilirken. Yüzü hafızama kazınmıştı, kan gölünden pancar kırmızısı, şişkin dili ve gözleri, mavi dudakları. Kolları ve bacakları ölüm katılığından kaskatı kesilmişti. Bu

Fırtına Bulutu Akademisi'ndeki ilk dönemimizde arkadaşım olan hayat dolu, harika kızın kötü oyulmuş bir heykeli gibiydi.

İkimiz de hayatınızdaki en önemli kişiyi kaybettikten sonra kendinizi en tuhaf, en karanlık, en mistik yerde bulmanın ne demek olduğunu anladık. Bunun da ötesinde, Gail bana Stormcloud'a açık yüreklilikle yaklaşarak ölümün, kaybın ve acımasız olumsuzlukların bizi tanımlamak zorunda olmadığını gösterdi. Onun etrafında olmayı sevdim ve onun gibi olmayı arzuladım.

Ama kişiliğimde çelikleşmesi ve karşılık vermesi gereken temel bir şey olmasından korkuyordum. Gail gibi iyiyi arayamazdım. Şimdi ben yaşıyordum ve o ölmüştü. Peki bu ne anlama geliyordu?

Birden odanın kapısının mandalı çözüldü ve açıldı. İçeri uzun boylu, sırık gibi bir dedektif girdi; solgun yanakları vardı ve gri saçları ince derili kafa derisinin üzerinde geriye doğru taranmıştı. İçeri hızla girdi - bu adamın her yere hızla gittiğinden şüpheleniyordum. Bırakın bir cinayeti çözmeyi, kan çanağına dönmüş gözlerini bile zar zor açık tutabiliyordu.

"Bayan Quinn," diye mırıldandı Almanvari bir ses tonuyla, "sizi beklettiğim için özür dilerim."

Kaba bir şekilde başımı salladım, adamın en ufak bir saygıyı hak ettiğini düşünmüyordum. sandalyeye yığıldı.

"Duyduğuma göre Gail Monfort ile oldukça yakınmışsınız."

"O benim en iyi arkadaşımdı," cevap verdim.

"Evet, kaybınız için çok üzgünüm. İkiniz de Akademi'de yeniydiniz, değil mi?"

"Evet."

"Sanırım ikiniz de ebeveynlerinizi kaybettiğiniz için pek çok ortak noktanız var."

Bunu havada asılı bıraktı. Sırtım kaskatı kesildi. Babamı nereden biliyordu? Peki bunun ne ilgisi var? Bu

İçimdeki dikenli parça o anda fırlayıp gitmek istiyordu, sadece bu dedektiften değil, babamın asistanından gelen o telefonla ilgili düşüncelerden de uzaklaşmak istiyordu. Araba kazası. *Çabuk eve gel.*

. .

Bu dürtüye karşı savaştım. Şu anda kalmak daha iyiydi. Bu dedektife ve onun ailemin trajedisine olan ilgisine odaklanmak. Bir polis memurunun aile öğrenmesi çok karmaşık olmazdı ama bunu araştırıyor olması gerekirdi. Bu dedektif neden geçmişimi araştırıyordu? Endişemi belli etmemek için kendimi zor tuttum ama adam yine de bunu fark etmiş gibiydi. Dudaklarından bir sırıtma geçti.

"Size sorayım," diye söze başladı, "arkadaşınız dönem bitmeden önceki haftalarda herhangi bir kişilik değişikliği gösterdi mi?"

"Hayır," diye hızlıca cevap verdim, sonra bunun yanlış cevap olup olmadığını merak ettim.

"Depresyon ya da umutsuzluk belirtisi yok mu?"

"Yani Gail ailesi yüzünden her zaman biraz üzgündü...."

"*Evet*, onu her gün gördün mü?"

"Gördüm."

"Bayan Monfort ile ölümünden önceki haftalarda kavga ettiğinize inanmak istiyorum."

Donup kaldım. Evet, Gail ve ben kavga etmiştik ama bunun nedeni Zephyr ve Krallara ne kadar yaklaştığımdı. Benim için korkuyordu. Bunun onun ölümüyle hiçbir ilgisi yoktu. Bunu kendime defalarca söyledim, her sabah ve her gece. Buna inanmam gerekiyordu çünkü son haftalarındaki önemsiz kavgalarımız yüzünden kendimden zaten nefret ediyordum. Eğer onun ölümüne katkıda bulunmuş olsaydım... bu katlanılması çok zor bir şey olurdu.

"Gail ve ben hiç kavga etmedik. Yakındık ve....."

. Bu hiç iyi değildi. Polise yalan söylüyordum.

Bu da saçmaydı. Bu dedektif açıkça benimle aynı şeyden şüpheleniyordu: Gail'in ölümü intihar değildi. Öyleyse neden doğruyu söylemiyordum? Neden soruşturmasına yardımcı olmak için elimden geleni yapmıyordum?

"Ve ne, Bayan Quinn?"

"Sanırım Gail dönem sonunda garip davranmaya başlamıştı. Anne ve babasının ölümü onun üzerinde baskı yaratıyordu. Keşke bu konuda konuşmuş olsaydım."

O anda polise şüphelendiğim şeyi söyleyemeyeceğimi fark ettim. Bunu yaparsam Gail, Theo ve benim son nesil Kralları gizlice araştırdığımız ortaya çıkacaktı; bu adamlar hem araştırmamızı hem de hayatlarımızı yok edebilecek kadar güçlüydü. Kendimi ve Theo'yu korumak için aptalı oynamak zorundaydım. Daha da kötüsü, Kralların lideri olmasına rağmen Zephyr'i korumam gerekiyordu. Bilmeden Gail'in öldürölmesine onay vermiş olabilirdi.

Bu da demek oluyor ki . . . Ben de onun ölümünde suç ortağı olabilirdim.

Dedektife ne söyleyebilirdim ki? Fırtına Bulutu ve Krallar hakkında şüphelendiğim şeyleri anlatmaya istekli olsam bile bana inanacağını sanmıyordum. Tek yapabileceğim resmi açıklamayı, Gail'in katilinin dünyanın inanmasını istediğı hikayeyi papağan gibi tekrarlamaktı: Gail kendini öldürmüştü.

"Birdenbire oldukça emin görünüyorsunuz, Bayan Quinn."

"Bunu kendime itiraf etmek istemedim, sanırım ... ama sanırım Gail şeytanlarla boğuşuyordu ve ben onun mücadelesini görmezden geldim."

Dedektif homurdanarak onayladı ve gözlerimin içine derin derin baktı.

Açıklamama inandı mı? Bilmiyordum.

Umurumda da değildi. Benim için önemli değildi.

Gail'in katilini kendim bulurdum.

BÖLÜM 1

BIBA

("Acele et Quinn." Bayan Amelia, öğrencilerin tıbbi raporlarını sırtıma yükleyip onun yanından sıvışırken bana baktı Ofis.

Üç ayın büyük bir bölümünde Amelia'nın asistanı olarak üstlendiğim rol, sekreter ile öğrenci arasında bir şey gibiydi. Her sabah ofisine geliyordum ve iki şeyden biri gerçekleşiyordu. Eğer gece bir fikir uydurmuşsa - birinci sınıf öğrencileri için daha iyi bir oda düzenlemesi, önde gelen mezunlardan oluşan bir sempozyum serisi - bunu kağıda dökmek benim işimdi. Bu gibi durumlarda, çivit mavisi ve kırmızı el dokuması İran halısının ortasında bağdaş kurup oturur ve saatlerce dikte alırdım.

Eğer Amelia'nın Fırtına Bulutu ile bir işi yoksa, bana bir fincan Darjeeling doldurur ve ikinci yılım başlamadan önce öğrenmem gerektiğine karar verdiği her konuda bir derse başlardı. Eklektik bir karışımdı: Romantik sanat, endüstriyel kimya, DH Lawrence, Copernicus ve 20. yüzyıl Alman ekonomi teorisi. Yazın başlarında, aniden Hayek'ten *Sons & Lovers*'a geçtiğinde kaydım ve kaşlarımı kırıştırdım.

Beni terslemişti. *Sanırım derslerimin değerini anlamıyorsun, ha? Sanırım geçmişteki bir yöneticinin bilgeliği için fazla zeki oldunuz?*

Hayır, özür dilerim, cevap vermiştim. Sadece aradaki bağlantıyı anlayamadım-

Anlamanıza gerek yok, Bayan Quinn. Hiçbir şey anlamadığınızı varsayarak hareket ediyorum. Stormcloud Akademisi'nde tek bir dönem hayatta kalmanız tamamen şans.

Yüz ifadem düşmüş olmalıydı çünkü Amelia beni azarlamayı bırakmıştı. Doğruydu: Stormcloud'daki ilk dönemimi zar zor atlatmışım. Gail başaramadı.

Amelia o zaman iç geçirdi. Sana bu fırsatı sundum çünkü sende umut görüyorum. Zephyr Williams'a olan şaşırtıcı yakınlığına rağmen, bu koridorlarda dolaşan ve sana bakacak zengin bir çocuk arayan silik bir fon sağlayıcı değilsin.

Hiçbir şey ilk tutkulu aşk ilişkisini bir öğretmenden dinlemek kadar iğrenç gösteremez. Yanaklarımın kızardığını hissettim.

Zephyr'in tatlı bir yanı var, diye mırıldandım, Theo ile hayatımı kurtardıkları gece beni ne kadar tatlı bir şekilde okşayıp öptüğünü düşünerek.

Sanırım bunu iyi saklıyor. Şimdi, dinle, Biba: Fırtına Bulutu Akademisi'nin nasıl işlediğini anlamadan benim pozisyonumda olamazsın. Öğrenciler değişir ama sistem aynı kalır. Sana buranın sırlarını kendi hızımda öğreteceğim. Ve inan bana, size vereceğim akademik bilgi kırıntıları da okulda olup bitenler kadar önemli. Şimdi bana güvenip size öğretmeme izin verecek misiniz?

Başımı salladım. Bu Haziran ayıydı ve Bayan Amelia iki ay boyunca bana okulun beş yüz yıllık tarihini, esrarengiz kurucularını, sayısız zengin ve güçlü mezunlarını anlatarak söz verdiği şeyi yaptı. Hatta Krallar'a bile üstünkörü bir şekilde değindi.

Her neslin kendi kralları vardır, demişti Biba, sadece Fırtına Bulutu'nda değil, her yerde. Yine de, bu Akademi acımasız, dokunulmaz kraliyet mensuplarından payına düşenden fazlasını gördü. Aynı olanlar

yüzyıllar boyunca onar onar geri geliyor. Bu simbiyotik bir ilişki, anlıyorsunuzdur. Fırtına Bulutu Akademisi bu kralları sürekli olarak zevk ve fırsatlarla besliyor. Karşılığında, Krallar da kendilerini buraya adarlar.

Ona bunun ne anlama geldiğini sormuştum.

Fırtına Bulutu'nun duvarları, diye cevaplamıştı, sadece Kralların yardımseverliği sayesinde dimdik ayakta duruyor. Ne yazık ki hepimiz bunu aklımızın bir köşesinde tutmalıyız.

Amelia, Fırtına Bulutu Akademisi'nde kimlerin Kral olduğunu hiçbir zaman açıkça söylememişti. Baronlardan, Parlamento üyelerinden, sanayicilerden, diktatörlerden ve büyük beyinlerden söz etmişti; hepsi de Zephyr ve grubunun ataları olabilirdi. Ben bilmiyordum, o da söylemedi, hepsi bu kadar.

Bir süre sonra Hegel felsefesi ve moleküler biyoloji, ünlü mezunlar ve kurumsal sırlarla birleşmeye başladı, sanki hayat ve Stormcloud birbirinden ayrılamazmış gibi. Kesinlikle benim için öyleydi. Seattle'daki eski hayatım, Harvard'a kabul edilme umutlarım, yetim kalmaktan duyduğum umutsuzluk... tüm bu kaygılar başka bir kıza aitmiş gibi görünüyordu. Gail'in ölümünden duyduğum pişmanlık ve zavallı, kayıp Theo'yu düşünürken hissettiğim çırpınışlar bile yok olmaya başlamıştı.

Stormcloud'daki ilk dönemini atlatan Biba, gün boyunca bu duyguları engellemeyi öğrendi. Bu bir başa çıkma mekanizmasıydı, hayatta kalmanın bir yoluydu.

Gece yatağıma uzandığımda duygularım geri geldi. Aslında Zephyr'in yatağıydı. Krallar Fırtına Bulutu'ndaki en iyi odalara sahipti; dört öğrencinin kalabileceği devasa, geniş süitlerdi ama hepsi onlara aitti. Ve halk gibi dönemler arasında yer değiştirmiyorlardı. Zephyr beni yazın ailesinin Cote d'Azur'daki malikânesinde ona katılmaya ikna etmeye çalışıp başaramayınca, tuzluluğunu üzerinden atmış ve büyük süitinin anahtarını bana vermişti.

Yaz boyunca orada kal, diye homurdandı. O kemikli yaşlı martıyı bana tercih ettiğine inanamıyorum.

Bu bir fırsat, Zeph.

Fırsat nedir biliyor musun, Biba? Avrupa'nın en zengin aileleriyle mükemmel Akdeniz yazında üç ay. Her neyse. Bayan Manners ile dağlarda kal. Ama benim odamda uyu. Eğer seni kendime alamıyorsam, en azından çarşafplarımın üzerinde kendine dokunduğunu hayal etmek istiyorum.

Elveda, sıkışık yurt odası; merhaba, lüks yaşam. Bütün yaz meşgul olduğum için orada fazla zaman geçirmedim.

Sanırım Amelia'nın beni kanatları altına almaktaki amacı buydu. Her ne sebeple olursa olsun, beni seviyor ve iyi olmamı istiyor gibiydi. Belki o da benim gibi birini, bir ebeveynini, bir arkadaşını ya da bir sevgilisini. Kendisi hakkında hiç konuşmazdı zaten. Amacı beni yaz boyunca meşgul ve aktif tutmak gibi, böylece kaybettığım her şeyi ve benden esirgenen her şeyi düşünmeyecektim. Ve dersler, dedikodular ve Akademi tarihinin sondajı arasında bir yerde, birdenbire Fırtına Bulutu Akademisi'nde ilk kez rahat ettim. Dedikleri gibi, doğuştan.

Temmuz Ağustos'a döndüğünde asistanlık görevim gerçek bir iş haline geldi ve bir sabah Amelia "eğlencenin" şimdilik sona erdiğini açıkladı. Derslerin ilk günü için her şeyi hazırlamamız gerekiyordu.

Bu, başvuruların ve harç ödemelerinin işleme konması, odaların ve ders programlarının belirlenmesi, yemek, kitap ve diğer ihtiyaçların sipariş edilmesi anlamına geliyordu. Temiz bir şekilde çözüldü: Amelia tüm eleştirel düşünceyi yaptı ve ben de tüm angarya işleri yaptım.

Şaşırtıcı bir şekilde, bulut depolama ve kablosuz internet dünyasında, bu işlerin çoğu Stormcloud'un labirent gibi kampüsünün her yerine kağıt yığınları götürmeyi gerektiriyordu. Bursiyerler için klasörler. Profesörler için klasörler. Güvenlik görevlileri için klasörler. Ve her zaman yığınlar ve

Dekan Schmidt için bir yığın mühürlü belge, birçoğu papalık kararnameleri gibi gerçek balmumuyla damgalanmış.

Bir çift tenis ayakkabımı okulun sert taş ve meşe duvarlarında gezinirken eskitmişim. Yine de Fırtına Bulutu'nun tarihiyle ilgili tüm bilgiler beynimde yer etmişti ve artık sayısız gizli kapısı ve geçidi hakkında GPS kalitesinde bir anlayışa sahiptim.

O sabah kendimi Amelia'nın ofisinden dışarı attım ve kadınlar kanadına doğru giden mübarek yumuşak yaya yoluna saptım. Son noktam Doğu Kanadı'nın en ucundaki revirdi. Acemi biri yanlış gittiğimi düşünürdü.

Dört oda aşağıdaki lambri üzerindeki yaldızlı güle ayağınızla dokunduğunuzda gizli bir kapının açılarak demir bir sarmal merdiven boşluğuna bilmiyorlardı. Oradan yukarı çıktığınızda kendinizi dördüncü kattaki öğrenci oditoryumuna paralel uzanan loş bir koridorda bulacaktınız. Etrafından dolanabileceğiniz bir panel sizi sahnenin altına götürür, sonra da soyunma odalarının yanında bir tuzak kapısı açılırdı. Hikayeye göre 1800'lerin ortalarında Münih'ten ödünç gelen bir mezzo-soprano Stormcloud'da bir masterclass yapmış ve dönemin okul müdürü onunla bir ilişki yaşamaya başlamış. Gösterilerden sonra ona ulaşabilmek için dördüncü kattaki gizli koridoru inşa etmiş.

Her neyse, sahne arkasına geçtiğinizde podyuma çıkabilir, sahte bir duvarı aşarak çatıya açılan gizli bir kapıya ulaşabilirdiniz. Oradan en doğu ucuna kadar yürüyebilir, servis girişinden geri dönebilir, ardından iki maskeli kayar bölmeden geçebilirdiniz. Birincisi sizi Amelia'ya sormaya cesaret edemediğim gizli bir cerrahi amfiteyatroya götürüyordu. İkincisi ise okulun doktorunun ofisine açılıyordu.

Dosyaları masasına bıraktım. Tüm yolculuk beş dakikadan az sürdü. Dolambaçlı koridorları ve el kranklı asansörüyle normal yolu kullanmak bunun iki alırdı.

Kazandığım dakikaları çiçek açmış avluya inen gizli bir merdivenden çıkarak ve yaz sonunun taze havasının tadını çıkararak geçirmeye karar verdim.

Gerçek bir kendinden memnuniyet duygusuyla ışığa doğru adım attım. Nihayet Fırtına Bulutu Akademisi'nin yasal bir öğrencisiydim. Nefret edenlerin ve karşı çıkanların canı cehenneme!

Bu yüzden avluya girdiğimde gördüğüm ilk şey, koruyucu bir kaşın altına yerleştirilmiş tanıdık bir çift ciddi gri göz ve kum sarısı bukleler olduğunda yelkenlerimi suya indirdim.

Theo'ydu, yeni gelmişti, bronzlaşmış ve tazelenmişti. Karşılaşabileceğim onca insan arasında belki de görmeye en az hazır olduğum kişiydi.

Yine de, beni gördüğü anda, parıldayan beyaz dişleriyle mükemmel bir gülümseme . Her zamanki gibi aşık olmuştu ve ben de onu gördüğüm için duyduğum sevinci bastırmak için büyük bir mücadele verdim. Benim de onun kadar mutlu olduğumu bilmesini istemiyordum.

BÖLÜM 2

THEO

(Ne beklediğimi bilmiyordum. Dönemin başlamasından bir hafta önce Stormcloud'a geri dönmek genelde yaptığım bir şey değildi.

Normalde o engerek yuvasından uzakta geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarırdım ama o yaz farklıydı. Kampüste dönmek istediğim biri vardı.

Tabii ki bu aptalca bir mantıktı. Biba'yı en son gördüğümde kapıyı yüzüme kapatıyordu - Zephyr Williams'ın odasının kapısını. O odada neler olacağını bilmek... derslerin son gecesinde midemin kaldıramayacağı kadar ağırdı. İki çöp torbası dolusu giysiyle arabama atlayıp kaçtım. Gail Monfort'la ilgili haberi aldığımda Milano Malpensa yolunu yarılamaıştım. Biba'ya bir mesaj atmıştım, *onunla* birlikteyken onu aramak istememiştim.

Çok özür dilerim, yazmıştım. Söylemeyi

düşünebildiğim tek şey buydu. Cevap vermemişti.

Cevap vermesini bekliyor muydum?

Sonraki iki ay boyunca Biba Quinn ve Gail Monfort'u aklımdan uzak tutmak için elimden geleni yaptım. Bayan Amelia, Solomon Adaları'nda son dakikada bir gönüllü görev ayarlamıştı. Okyanusya ülkesi iklim değişikliği nedeniyle yükselen sularla uğraşıyordu. Deniz kıyısındaki evlerini desteklemek için gönüllü işgücüne ihtiyaçları vardı.

Ne yazık ki umutsuz bir işti. Sular yükselmeye devam edecekti. Seller gelmeye devam edecekti. Yapabileceğimiz tek şey evlerin temeline ek destek eklemek ve okyanusa karşı derme çatma setler inşa etmek için yerler bulmaktı. Eriyen buzulları ve hava değişikliklerini durdurmak için önemli adımlar atılmadığı sürece bu setler en iyi ihtimalle birkaç yıl dayanabilirdi.

Bencilce, çalışmanın Adalar'dan çok bana yararı olduğunu hissediyordum. Fırtına Bulutu'nun çılgınlığını unutmama yardımcı olmayı başarmıştı. Her sabah güneşle birlikte taze meyve, kızarmış ekmek ve kahveden oluşan kahvaltıyla uyanıyor, koşum takımımı takıyor ve kalın kütükleri yerel bir ailenin evinin zeminine yerleştiriyordum. dönebileceğim bir ailenin parçası olmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Yazları ve tatillerde geri dönebileceğim bir eve sahip olmak nasıl bir şey olurdu?

Öğleden sonra, kollarım ağrıyana kadar kum torbalarını alçak dalgalara . Sonra gün batımına kadar bir hamakta dinlenirdim. Geceleri kumda şenlik ateşi yakar, açık ateşte balık ve domuz eti pişirir, telefonlarımızdaki müzikle dans eder, kava ve ucuz bira içerdik. Cennet gibiydi. Her gece ölü gibi uyuyordum.

Ancak Ağustos yaklaştıkça içimdeki huzur dağılmaya başlamıştı. Güneş doğmadan uyanmaya ve saatlerce karyolamda yatıp karanlığa bakmaya başlamıştım. sanki kaburgalarımın fırlayacakmış gibi göğsümde gümbürdüyordu. Neden korkuyordum ki?

Cevap basitti: Biba. O cenneti terk etmek ve Fırtına Bulutu dağın tepesindeki kasaplığa geri dönmek zorunda kalacağımdan korkuyordum. Biba ve Zephyr'i kampüste ilk kez birlikte görmekten korkuyordum. Gail'in eski odasının önünden ilk kez geçmek zorunda kalmaktan korkuyordum. Üçümüz -Gail, Biba ve ben- hiçbir zaman gerçekten mutlu hissetmedik: her zaman ne anladığımız ne de savaşmak için donanımlı olduğumuz kötü niyetli bir güce karşı mücadele ediyorduk. Ama bir süre için kendimi karanlığın üstesinden gelebileceğimize ikna etmişim.

Sonra Gail'i aldı.

Biba'yı da alacaktı ve o da isteyerek bunun içine giriyordu.

Kralların onu bozmasına, çiğnemesine ve okulun arkasındaki çöp yığnında parçalanmış halde bırakmasına seyirci kalabileceğimi sanmıyordum. Biba Quinn'in içinde öyle bir ateş vardı ki, direnç, zekâ ve zarafet. Okuldaki ilk sabahında onu yemekhanede gördüğümde beni ona çeken de buydu.

Keşke o ilk gece onu kollarıma alıp öpecek gücüm olsaydı. Keşke ona değer verdiğimi ve işler ne kadar kötüye gitsin onu her zaman koruyacağımı söyleseydim. Keşke onun için savaşmaya daha önce karar verseydim.

Artık çok geçti ve Solomon Adaları'nda her sabah kendi başarısızlığımla mücadele etmek zorunda kaldım. Okul yılı yaklaşıyordu ve yakında geri dönmek zorunda kalacaktım. Zephyr Williams, Sol Stamos ya da Arvo Hurley gibi varlıklı bir ailem yoktu. Benim hiç ailem yoktu. Tıpkı Gail ve Biba gibi ben de bir yetimdim. Dünyada yolumu bulmak için Stormcloud'a ihtiyacım vardı.

Bir sabah, şafak öncesi serin, tozlu kumlara adım atmış ve tuzlu havayı içime çekmiştim. Birdenbire ne yapmam gerektiğini anlamıştım. Zephyr oraya varmadan hemen kampüse dönmem gerekiyordu. Biba'yı yalnız görmem gerekiyordu.

* * *

"Theo," diye nefes nefese kaldı ve olduğu durdu.

Ben de en az onun kadar şaşırmıştım. Biba, orada olduğunu bile bilmediğim bir servis kapısından çıkmıştı. Okula girip onu bulmak için cesaretimi topluyordum ki, birdenbire yüz yüze geldik.

Bulutsuz dağ yazı açık tenine altın rengi bir parlaklık vermiş ve yanaklarındaki çilleri ortaya çıkarmıştı. O keten saçlar şimdi sarının yüzlerce tonuna bürünmüş, çıplak omuzlarının üzerinden göğüslerinin kabarıklığına doğru dökülüyordu. Pudra rengi bir

mavi şifon sundress, mükemmel vücudunun etrafında ağırlıksız bir şekilde dalgalanıyor gibiydi.

Tam anda dudaklarının tadına bakmak istedim. anda, geçen bahar Ekinoks Balosu'ndan ve Zephyr'in saçmalıklarından önce aşık olduğum mükemmel kız gibi görünüyordu.

Onun huzurunda çaresiz, aptalca gülümsediğimi fark ettim.

Sırıtişına kendi tatlı, kapalı ağız gülümsemesiyle karşılık verdi.

"Erken döndüm," diye itiraf ederken duydum kendimi. "Seni görmek istedim. Bir yerde oturup konuşabilir miyiz?"

"Çok isterim," diye cevap verdi hemen.

Güneş biraz daha sıcaktı.

* * *

Avludaki bir banka oturduk, dağ zirvelerinin inatçı buzlu kapaklarından gelen ferahlatıcı esintinin tadını çıkardık. Biba'ya Solomon Adaları'ndan bahsettim, o da Bayan Amelia için çalıştığı yazdan söz etti.

"Ada hayatı seninle aynı fikirde," diye bana iltifat etti. "Seni gördüğümünden beri daha iyi görünüyorsun..."

Cümlesini ama ne demek istediğini biliyordum: Geçen bahar neredeyse ölene kadar dövüldüğümünden beri.

"Bir süre ellerimle çalışmak güzeldi. Tek sorun ... şey, aklımın yılsonu partisinde sana olanlara geri dönmesine engel olamıyordum. Ve sonra Gail'e olanlar."

Ciddi bir şekilde başını salladı ve göğsünün kabardığını ve bir an için hıçkırığını bastırıyormuş gibi dudaklarının titrediğini gördüm. Sonunda "Mesajını aldım" diye cevap verdi.

Çok özür dilerim.

"Söylemeyi düşünebildiğim tek şey buydu. Gail'in bunu yaptığına inanamadım." "Ben de inanmıyorum."

Biba gözlerimin içine soğuk soğuk baktı ve sessizce ona karşı çıkmam için bana meydan okudu. Bu, geçen yılın başlarında Kings'in acımasız zorbalığı karşısında gösterdiği yoğunluğun aynısıydı. O zamanlar bunu ölüme mahkûm bir yaratığın gerçekçi olmayan umudu olarak görmüştüm. Şimdi ise Biba Quinn'in hayatta kalan biri olduğunu gördüm. Düşmanla işbirliği yapmak anlamına gelse bile kaderinin kontrolünü eline almıştı.

Çivi gibi sertti. Kesinlikle benden daha sertti, bu yüzden yaralanmasından korkuyordum. Zephyr ve Kralları idare edebileceğine çok güveniyordu. Bu onu onların oluşturduğu tehlikeye karşı körleştirdi.

"Haklısın," diye cevap verdim. "Gail'in kendini öldürmesine imkân yok."

"Gerçeğe bu kadar yakinken ve birinin bana saldırdığı gece ölmüş olması gerçeği varken olmaz-"

"Ama kim? Herhangi bir fikrin var mı-?"

"Hayır," diye karşılık vererek soru sorma isteğimi kesti. Nereye varmak istediğimi biliyordu. Kimse beni Zephyr'in ya da dalkavuklarının Gail'in ölümüyle bir ilgisi olmadığına ikna edemezdi. Fırtına Bulutu'nda Krallar'ın onayı olmadan hiçbir şey olmazdı ve en basit gerçek Gail ve Biba'nın Krallar'ın geçmişini araştırıyor olmalarıydı.

"Dinle," diye devam etti, "bu işte bir bit yeniği olduğunu düşünen sadece biz değiliz. Wachsbrunnen'de bir dedektif var. Gail'in öldürüldüğünü düşünüyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Yaz boyunca beni sorguladı." "Elinde ne kanıt var?"

"Bilmiyorum. Ona hiçbir şey söylemedim."

Bu da böyle? Cevap bile veremedim. Biba kendisiyle aynı fikirde olan ve Gail'in ölümünü cinayet olarak soruşturmak isteyen bir polis bulmuştu ... ve ona hiçbir şey söylememişti.

Tek söyleyebildiğim "Neden?" oldu.

"Bunu bir düşün, Theo. Birileri çoktan peşimize düştü. Beni öldürmeye çalıştılar ve Gail'i çoktan öldürdüler. Eğer her şeyi bu dedektife verirsem, en iyi ihtimalle biri onu da öldürür."

"Peki ya en kötü durum?"

"Gail'in katilleri için çalışıyor olabilir."

"Biba, paranoyaklaşıyorsun. Polise yalan söylemek berbat bir fikir. Tutuklanabilirsin."

Banktan kalkarken burun delikleri alevlendi.

"Bu Gail'in kaderinden daha iyi bir kader. Bir yabancıнын onun için adalet bulmasına izin veremem. Bunu kendim ve yardımınızı istiyorum."

Bir saniye bile tereddüt etmeden hızla ayağa kalktım ve ellerini ellerime aldım.

"Ne gerekiyorsa yapacağım," diye söz verdim.

Yüksek sesle söylemediğim ama içimden söz verdiğim şey :

Ne pahasına olursa , Gail'in katilini senden önce bulacağım, Biba. Sen benim yalnız hayatımdaki en değerli insansın. Daha önce biri seni benden almaya çalıştı. Bunu tekrar yapamayacaklar.

BÖLÜM 3

BIBA

T r günler önce ve başla . sınıflar, l bulundu

kendim sabırsız.

Çoğunluğu ikinci ve üçüncü sınıflardan oluşan öğrenciler gelmeye başlamıştı.

Dönem resmen başlamadan önce araziye tanımaya çalışıyordum. Hepsini Zephyr'in süitinin dördüncü kat penceresinden izledim.

Ferrariler, Lamborghini'ler ve geniş limuzinlerle gelmişlerdi. Saçları güneşten ağarmış, ciltleri ise yaz boyu süren boş zamanın ardından bronzlaşmıştı. Sadece tatillerini nerede geçirdiklerini hayal edebiliyordum: Karayip adaları, Akdeniz yatları, Como Gölü'ndeki villalar, Soçi'deki dağ evleri. Sınıf arkadaşlarımdan sadece ayrıcalıklı değil, dünya dışı bir zenginliğin çocukları olduğunu bir kez daha anladım.

Bu nadide havada ne işim vardı? Babam başarılıydı ama milyarder değildi. Beni şık kıyafetlerle ve lüks tatillerle şımartamasa da, bana bir çocuğun isteyebileceği tüm sevgiyi verdi. Bir zamanlar Stormcloud Akademisi'ne gitmiş ama bana söylemeyi uygun . Beni bu okula yerleştiren fonlar gizemle örtülüydü, benim bilgim olmadan düzenlenmiş bir bağıştı. Şimdi ise katı hiyerarşisinin en tepesinde oturuyordum. Fırtına Bulutu'nun çevre duvarları içinde, Kralların kadim düzeninin korunan bir metresiydim. Politikacıların, oligarkların ve lordların çocuklarıydım ve onlar benim için iktidara giden yolu açmışlardı.

Şimdi bile bu çılgınca geliyordu, gotik bir romandan fırlamış gibiydi - kraliçe olan taşralı bir kız.

Yine de, okul yılı yaklaşırken göğsümde bir çarpıntı başladı. Bu bir beklenti depremine dönüştü.

Theo'ya, suç ortağıma, daha doğrusu bir suçun intikamını alma ortağıma döndüm. Onun geri dönmesi beni rahatlatmıştı. Gail'in ölümü konusunda paranoyak olmadığım konusunda beni rahatlatacak birinin olması aklımı başımda tutuyordu. Teorileri ve ipuçlarını değiş tokuş ettik.

O öğleden sonra bana "Hatırlamaya çalış," diye baskı yaptı. "İkimizden biri onu en son ne zaman gördü?"

Bunu çözdüm. O öğleden sonra olmalıydı, final sınavlarının sonuncusu. Dönem sonu partisi için süslenmek üzere onun odasına gitmiştim. Sonra gün batımından önce Zephyr'i bulmak için ondan ayrıldım.

"Parti sırasında onu görmedin mi?"

"Hayır, sanmıyorum," diye mırıldandım, hatırlamaya çalışarak. "Amelia'nın ofisinde buluşma vakti gelene kadar birbirimizden uzak duracaktık. Onu gördüğünü hatırlıyor musun?"

İyice düşündü, sonra başını salladı. "İyi değil. . . O gece onu gördüğümü hatırlayamıyorum."

"O zaman şu soru akla geliyor: Ya onu son gördüğümde sonra odasından çıkmadıysa? Yani, Gail pek parti kızı sayılmazdı. Ya buluşma vaktimiz gelene kadar saklandıysa?"

"Birinin odasına zorla girmesi gerekirdi-" "Evet, ama zorla girilmemiş."

"Yani ya katilin bir anahtarı vardı ... ya da onları tanıyordu."

Göz göze geldik. Theo ile yaptığım her konuşma bu sinir bozucu yerde, bunu yapanın hepimizin tanıdığı biri olduğu şüphesiyle sona eriyordu. Gail'in öldürüldüğü gece saldırıya uğradığım için bu kişinin hâlâ beni arıyor olabileceği düşüncesi de bir o kadar korkutucuydu. .

Gail ve benim üç ortak noktamız vardı. İkimizin de babası Stormcloud'a gitmişti. İkimizin de babası gizemli kazalarda öldü. Ve ikimiz de gizlice Fırtına Bulutu arşivlerini karıştırıyorduk. Bu ortak özelliklerden biri ya da birkaçı bizi hedef haline getirmişti. Onun kaderiyle benimkini ayıran tek şey, beni savunacak Zephyr ve Theo'ya sahip olmamdı.

Aylarca ayrı kaldıktan sonra Theo'yla yeniden bir araya gelmek güzeldi ama bu konuşmalar başımdaki kaygıya hiçbir şey yapmadı. İçimdeki ilkel duyguları harekete geçirdiler. Çok da uzun olmayan bir zaman önce, kendimi Theo Brant'a vermekten, kendimi fiziksel ve ruhsal olarak onun güçlü, yardımcı ellerine ve dudaklarına açmaktan başka bir şey istemediğim zamanlar vardı. Beni bir kadın yapması için yanıp tutuşuyordum. Okulun önünde öpüştüğümüz o an, birçok açıdan, o güne kadar hissettiğim en saf tutkuydu. Dilinin dudaklarımın arasından kayıp gidişini ve altın rengi saçlarını parfümleyen selvi şampuanının kokusunu hâlâ duyumsayabiliyordum.

Konuştüğümüz konular ne kadar vahim ve kasvetli olursa olsun, hipnotize edici gözlerine baktığımda acı verici bir arzu hissetmekten kendimi alamıyordum. Ne zaman alt dudağını ısırsa, varsayımlarımızdan birini çözmeye çalışsa neredeyse nefesim kesiliyordu.

Muhtemelen aylardır dokunulmamış olmamın ve sismik bir azgınlık seviyesine ulaşmamın bir yardımı olmadı.

Derslerden on gün önceki o öğleden sonra da farklı değildi. Theo ile öğle yemeği yedikten sonra sık sık yaptığım gibi, Yves Saint-Laurent çantaları ve Versace sırt çantalarıyla gelen öğrencilerden kaçarak ödünç aldığım süitime koştum. Sonra kapıyı kilitledim, zinciri çektim ve ayaklı mermer küvette ılık bir banyo yaptım.

Giderek daha fazla, yavaş, lüks banyolar lehine duşları terk ediyordum - yeterli miktarda narenciye kokulu yağ ve takdir edici seslerimi örtmek için hoparlörde biraz Lana Del Rey çalıyordu. Bu banyoların beni ne kadar temizlediği tartışılır ama gerginliğimin bir kısmını azaltıyordu.

Kapıyı kilitlediğim anda elbisemi ve iç çamaşırlarımı bir kenara atarak yavaşça rahatlatıcı küvetime girdim. Sırtımı eğimli taşa dayar dayamaz ellerim karnımda ve kaburgalarımdaya gezinmeye başladı. Ağrıyan göğüslerim avuçlarımda baskısına karşılık verdi ve sert, şarap kırmızısı meme uçlarımda çimdiklediğim anda içimdeki tutku kaynamaya başladı. Bu hızlı olacaktı, biliyordum. Theo ile yediğim öğle yemeği beni hemen boşalmaya hazırlamıştı.

Sol elim bir saniye sonra suyun altındaydı, kendimi yayıyor ve şişen klitorisimle alay ediyordum.

Ancak süitin kapı mandalının tıkırtıyla açılması ve güvenlik zincirinin gerilmesiyle kendi zevkim yarıda kesildi.

Biri içeri giriyordu. Kim olduğundan şüphelendim ve bu tesadüfi olasılık damarlarımda adrenalin patlamasına yol açtı. Kendimi banyodan çıkardım ve damlayan vücutuma pamuklu bir Türk havlusu sardım.

Yatak odasına döner dönmez aralık kapının ardında dans eden gölgelerle karşılaştım. Bir süre sonra bir çıt sesi duyuldu, ardından aralıkta bir sustalının parıltısı belirdi. Nefesim boğazımda düğümlendi. Bıçak zinciri buldu ve yavaşça kapı mandalından kaldırdı.

Bağırmalı ya da en azından kıyafetlerimi geri almalıydım. Tek bildiğim, bunun görünmeyen düşmanlarım tarafından gönderilmiş, boğazımı kesmek için odaya sızan başka bir suikastçi ya da daha kötüsü olabileceğiydi. Ama hareket edemiyordum. Bir şey beni olduğum yerde dondurdu ve boğazım kapandı, bir inilti bile çıkarmaya cesaret edemedim.

Bıçak zinciri çıkarırken dehşet içinde felç olmuş gibi duruyordum.

Kapı açıldı.

Zephyr'in profili kapı aralığındaki silüetinden bile anlaşılıyordu.

Siyah bir Alexander Wang tişörtü ve bir çift jogger'ın içinde kaslı, zayıf vücudu ve şişkin pazuları belirgindi. Omzunda ağır bir spor çantası taşıyordu ve odaya adımını atar atmaz yere bıraktı. Hiçbir ışık yanmamasına rağmen, perdelerdeki çatlaklardan sızan güneş ışığı yüzüne vuruyordu. Zaten kırmızı olan teninin kumda geçirdiği öğleden sonraları nedeniyle bronzlaştığını görebiliyordum. Koyu kahverengi bukleleri güneşten bir ton daha açıktı ve kollarındaki mürekkep, ten rengiyle kontrast oluşturmadığı için solmuş gibiydi.

Zephyr'in neredeyse siyah gözleri bana bakıyordu ama tek kelime etmedi. Bunun yerine kapıyı sessizce arkasından kapattı, bana doğru iki adım attı, bir elini belime götürdü ve havluyu bedenimden yırttı.

Ağustos ayında olduğumuz için oda soğuk değildi ama yine de bakışları altında titredim. Karnımı emdim ve göğsümü aç gözlerine doğru kaldırdım, önünde çıplak ve ıslak dururken elimden geldiğince meydan okuyordum.

Sonra elleri üzerimdeydi. Bir yumruğuyla sıırıslıklam saçlarımı tutup başımı geriye çekti, diğer yumruğuyla da memelerimi vahşice kavradı. Sert avucunu mememin üzerinde hissettiğimde içimden yine elektrik fışkırdı ve dişleri boğazımı yuttu. Boynumu, omzumu ve ağzına götürdüğü göğsümü emerek izler bıraktı. Sonra saçlarımı serbest bıraktı ve parmaklarını sırtımdan aşağı ve kıkımın altına doğru itti, o kalın parmaklar yanaklarımın arasında ve altından damlayan amımı okşamak için araştırdı.

Kahretsin, sevgilimin emredici kollarını etrafımda hissetmeyi nasıl da arzulamıştım. Yaz boyunca tenimin karıncalandığını fark etmişim, altımdaki sinirler her öpücüğü, yağurmayı, ısırmayı, çimdiklemeyi, okşamayı veya penetrasyonu hatırlıyordu. Sanki Zephyr Williams yüzlerce kilometre öteden beni sıkıştırıyor ve sertçe beceriyordu. Bütün yaz boyunca.

Şimdi geri dönmüştü, ete kemiğe bürünmüştü.

Kollarımı onun esneyen omuzlarına doladım ve yüzümü saçlarına gömdüm. Deniz tuzu, narenciye, tuzlu hava ve lüks odalar gibi kokuyordu. Seçkinler gibi kokuyordu.

Zephyr bir anda beni çevirdi ve yüzüstü yatağa itti. Nefes nefese kalmıştım, neredeyse tahrik olmuşum. Dirseklerim şiltenin üzerinde öne doğru düştüm. Zephyr ayak bileklerimden tuttu ve onları da yatağın üzerine kaldırdı. Şimdi dört ayak üzerindeydim, dizlerim dirseklerime yakın ve yüzüm çarşafların üzerinde, kendimi ona sunuyordum. Kalın sikinin içime girmesini o kadar çok istiyordum ki, ama bu beklemek zorunda kalacaktı. Önce dili geldi, kadınlığının üzerinde kıvrımlar yaptı, klitorisim boyunca, labiamın etrafında döndü, sonra uysal girişime . Başparmağının diline erişim sağlamak için amımı açık tuttuğunu ve işaret parmaklarından birinin kıcıımı kızdırdığını hissettim.

Eğer banyoda boşalmanın eşiğinde olsaydım, arzum şimdi bir barajı yıkıyordu. Sıkıca kenetlendim ve doruk noktamı uzak tutmak için nefes aldım. O girene kadar boşalmayacaktım.

Kalçalarımın arasına baktığımda dileğimin yakında gerçekleşeceğini gördüm. Zephyr jogger'ını ve boxer külotunu sıyırarak tarif edilemez kalınlıktaki sikini ortaya çıkardı. Israrla zonkluyordu, mor başı şişkin ve prekumla parlıyordu. Kendini bana sürttü, klitorisimle alay etti, neredeyse beni uçurumun kenarına gönderiyordu.

Dayanamadım, aşağı uzandım ve etini elime aldım. İçine doğru bastırdım ve tüm kabarık uzunluğunu içine çektim.

"Aman Tanrım, evet," diye inledim, sevgilimin erkekliğinin beni içten içe gerdiğini hissediyordum.

Kırılma noktasına kadar doldurulma hissi ilahiydi. Sanki bedenlerimiz tek bir erotik makinenin parçaları gibi uyum içinde inşa edilmişti. Sikiinin ucu, dibe vurduğu anda G noktamı gıcıklayacak şekilde yukarı kalktı. Titredim, bedenim kenetlendi, nefesim boğazımda düğümlendi ve sanki yerçekimi ortadan kalktı ve beni yatağa bağlayan tek şey onun aşağı uzanıp zıplayan göğüslerimi kavrayan elleriydi. Kalçaları dalgalanıyordu.

Devasa ereksiyonu tekrar tekrar içime giriyor, beni daha da geriyor ama yine de beni daha da ıslatıyordu. Her itişinde taşakları hassas tomurcuğuma çarpıyordu. Sevinçten çığlık attığımı duydum.

Orgazmım gürleyerek ilerliyordu. Zayıf savunmamı kırıyordu.

Zephyr odaya girdiğinden beri tek kelime etmemişti ama şimdi onun gırtlaktan gelen inlemelerini duyabiliyordum. O da benim gibi serbest kalmak için yanıp tutuşuyordu.

Sırtımı dikleştirdim ve onu daha da derine çekerek daha sert bastırdım. Her darbe beni daha da yükseğe çıkardı. Sırtımdaki teri yalamak için üzerime eğildi.

Ne kadar zamandır ? Muhtemelen sadece bir dakikaydı ama mutluluk dolu bir sonsuzluk gibi geldi. Zamanın bir anlamı kalmamıştı.

Gözlerimin önünde ışık parladı. Kıcımlı olabildiğince sert bir şekilde Zephyr'e bastırdım ve coşkulu patlamanın beni kontrol altına aldığını hissettim. Saf, katıksız zevk dalgaları vücuduma yayılırken sarsıldım.

Odanın geçen biri öldürüldüğümü düşünebilirdi, çığlıklarım o kadar yüksekti ki.

Çarşafın üzerine yüzüstü uzanıp kendime dokundum. Doruk noktası aylardır yaşadığım en zor şeydi ama bunu uzatmak istedim.

Tam boşalmaya başladığımı hissettiğim anda arkamdan Zephyr'in sesini duydum: "Siktir, Biba geliyorum!"

Onun sıcak boşalmasının üzerime yağması ve sırtımın küçük kısmında birikmesi hissi beni tekrar uçuşumun kenarına göndermek için yeterliydi. dünya bembeyaz oldu. Ben gitmiştim.

* * *

Kendime geldiğimde hâlâ yatağında yüzükoyun yatıyordum. Terim küflü yatak odasında hoş bir şekilde soğumuştı.

Bir saniye sonra, Zephyr'in kalan giysilerini çıkararak yanımdaki yatağa girdiğini hissettim. Sırtımı kaplayan dağınıklığa aldırmadan beni sıkıca kendine çekti ve sertçe öptü.

"Mm, seni özledim, sevgilim," diye mırıldandım o nefesini tutmak için geri çekilirken.

Saçma diye düşündüm. Zephyr'in en iyi arkadaşımın öldürülmesiyle olası ilişkisini haftalarca düşündükten sonra, bana sarılan kollarına ve ağzının tadına imrenmeden edemiyordum. Tek gereken iyi bir vuruş, muhteşem bir vida ve ben yine onun oluyordum. En azından şimdilik.

"Zor olmalı," diye cevap verdi, "bu tozlu eski yerde sadece sen ve yaşlı yarasa. Yalnız gecelerinizi nasıl geçirdiniz?"

Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdı, belli ki ikinci raunt için kendini toparlamaya çalışıyordu.

Üzerine biraz soğuk su döktüm: "Tahmin ettiğinden çok daha fazla uyku vardı, Zeph."

"Üzücü."

"Trajik. Peki ya sen? Saint Tropez'de her gece yalnız uyuduğuna inanmam mı gerekiyor?"

Bu onu hem duygusal hem de fiziksel olarak geri çekti. Beni bıraktı ve sırt üstü dönerek tavana bakmaya başladı. Ders dışı aktivitelerine burnumu sokarak onu sinirlendirmiş miydim? değil, tam tersine. Zephyr'le ilk etkileşimlerimden biri başka bir kızın onunla sevişmesini izlemekten ibaretken kıskanmak zordu. Yine de benim imalarım karşısında ne diyeceğini şaşırmıştı.

"Aslında," dedi sonunda, bana bakmadan, "bu yaz kimseyle birlikte değildim."

"Bunu utanılacak şeymiş gibi söylüyorsun."

Kıkırdadı ve şöyle baktı: "Sadakat bana değil, Biba. Bu seni şaşırtmamalı. Ben etrafta takılırım. Benim bu."

"Ama bu yaz değil mi?"

"Hayır."

"Sahilde klamidyaya salgını mı vardı?"

Yuvarlandı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Zephyr her zaman düşünceli ve alaycı arasında gidip gelen bir yoğunluk taşırdı. Biraz zaman almıştı ama buna alışmıştım. Ama bu farklıydı.

"Sorun nedir?" Sinirli bir şekilde sordum. "Fransa'da bir şey mi oldu?"

"Evet," diye mırıldandı utanır gibi bir sesle, "seni özlediğimi fark ettim. Benimle olmanı diledim ve başka kimseyi istemedim. Aldatamazdım."

"Vay canına," diye cevap verdim. Sonra, onun çekinerek cevap verdim: "Ben de bilmiyordum ama yine de tek seçeneğim tozlu eski Amelia'ydı."

"Kendini hafife alma," diye güldü. "Çok yaşlı ama sıkı tutuyor."

Beni sert, kaslı gövdesine doğru çekti.

"Biba, ben ciddiylim. Senden başka kimseyi istemiyorum. Sen kalmalısın." "Ne? Stormcloud'da mı?"

"Odamda, benimle. Bir yıl boyunca."

"Benden birlikte yaşamamı mı istiyorsun Williams? Bu çok yetişkince."

"Hiç bir kızın geceyi yatağında geçirmesini istemedim, bebeğim. Erin Holland'ın değil. Hiç kimsenin. Ama seni her gece kollarımda istiyorum."

Biraz kıpırdandım. Zorlayıcı bir teklifti. Tüm sevgililerimi bir elin parmakları kadar sayabilirdim ve diğer üçü de Zeph'in kölesi olan Stormcloud erkekleriydi. Ama beni onun gibi tatmin edebilecek bir erkek hayal etmek zordu. Sadece kısa bir süre içinde birbirimizin içindeki rezervuarlara dokunmuştuk. Tutku, cesaret ve duygu kaynaklarına. Bütün bir yıl boyunca neler başarabilirdik?

Yine de vicdanım *hayır* demem için haykırıyordu. Ne de olsa o Kralların lideriydi ve ben Kralların ne gibi hain planlar yaptığını araştırmak için ne kadar zaman harcamıştım? Ayrıca, Zephyr'in hareketlerimi takip etmek istediğinden endişelenmeden edemiyordum. Ben sahip olunacak bir kız değilim. En azından gün ışığında.

"Bunu düşünmem gerekecek," diye çekindim.

Zephyr kaşlarını çatı. Belli ki ertelenmeye alışık değildi.

Ben de uzandım ve elimi taşaklarının etrafına doladım. Nefes nefese kaldı, sonra takdirle iç çekti.

"Bu arada," diye kulağına üfledim, "bir tur daha atmayı düşünmeme gerek yok."

BÖLÜM 4

BIBA

Bir hafta sonra kampüs doluydu. Sol, Zephyr ile buluşmamızdan iki gece sonra akşam yemeğinden sonra sessizce geldi ve doğruca Oda. Aylarca parti yaptıktan sonra sendeleyerek içeri giren plaj tonlu gençlerin aksine Sol, geçen yılın sonunda nasılsa aynen öyle görünüyordu. Zeytin rengi teni daha koyu, siyah saçları daha açık değildi.

"Evin solisti Stamos!" Zeph o gece koridorun sonundan seslendi.

"Williams," dedi Sol, "rahatlamış görünüyorsun."

"Üç ay boyunca Akdeniz kıyısında içtim, ıstakoz yedim ve Tattinger'i ezdim. Çok rahatım. Sen yazını nasıl geçirdin?"

Sol omuz silkti, cevap vermedi.

Zephyr'in gözleri kısıldı ama tekrar soramadan Sol bizimle sonra görüşeceğini söyledi ve uzaklaştı. Zeph diğer Kralları takip etmekten hoşlanırdı ama Sol onu bundan mahrum bıraktı.

Açılma suskunluğuna rağmen Sol'u gördüğüme sevinmişim. Fırtına Bulutu Akademisi'nde tanıştığım ilk adamdı, benim için çantalarımı özenle taşıyan kişiydi. Zephyr'in emri altında da olsa, o ilk aylarda benimle ilgilenen Kral'dı.

Aynı gecenin ilerleyen saatlerinde, izin isteyip onun odasına gittim. Ben daha kapıyı çalmadan açtı.

"Merhaba demedim."

"mı?" diye cevap verdi.

"Burada olmana sevindim, Sol. Seni özledim."

Büyüleyici bir şekilde şaşkın görünüyordu ve nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Öne doğru eğildim ve ona sarıldım. Elleriyle belime bastırdı, sadece karşılık vermiş sayılacak kadar. Garip bir tepkiydi, özellikle de kısa bir süre önce beni diğer Krallarla paylaşan bir adam için. Yine de o anın tadını çıkardım. Üzerimdeki sıcak elleri itiraf etmek istediğimden daha iyi hissettirdi.

* * *

Arvo dersler başlamadan bir gün önce geldi. Sol'unkinin tam tersi olarak sınıflandırılabilir bir giriş varsa, o da Arvo'nunkiydi. Öğle vakti, eski model, üstü açık BMW Z3'üyle okulun önündeki çakıllı kavşağa Kendrick Lamar'ı bangır bangır çalarak girdi. Daracık bir polo ve haki şortla dışarı fırladı. Gözleri bir çift havacı gözlüğü tarafından kapatılmış olsa da, cam gibi mavi irislerini hayal edebiliyordum. Yazın büyük bir kısmını Dubai'de geçirmiş, babasının iş ortağının Arvo Hurley'nin bir gün Olimpiyat kürsüsüne çıkabilmesi için inşa ettiği devasa tesiste antrenman yapmıştı.

Tıpkı Sol'a uzaklığına rağmen derinden değer verdiğim gibi, Arvo'nun zengin hödük kişiliğine duyduğum yoğun nefret de ona olan aşkımın önüne geçemiyordu. Eğer bir değnek sallayabilseydim ve bir daha asla onun kanka gibi genizden gelen sesini duymak zorunda kalmasaydım, bu mükemmel olurdu. Onun uzun boylu, kaslı, geniş omuzlu vücudunu içime çekebilirdim.

O sabah üst pencereden Arvo'nun kaba gelişini izlerken ağzım sulandı. Böyle bir pislik tarafından tahrik edildiğim için utanmalıyım ama kimin ? Fırtına Bulutu'na gelmiştim.

Akademi parlak gözlü bir masum. Haftalar boyunca her şeyi sineye çekmişim, öyle ki acı, umutsuzluk ya da herhangi bir şey hissetmeyi neredeyse bırakmışım ama bir ayağımı diğerinin önüne koymaya kararlı bir şekilde odaklanmışım - işkence ne kadar korkunç olursa olsun günü atlatmaya çalışıyordum. Ve kurtuluşum geldiğinde, bu kurtuluş nazik, hayalperest Theo Brant şeklinde gelmedi.

Hayır, Mephistopheles'in ta kendisiydi. Taçların Kralı, işkencelerimin şefi ve okulun zalim zorbası: Zephyr. Onu ilk gördüğümde ondan nefret ama şimdi ruhuma daha yakın kimse yoktu.

Öyleyse neden Arvo Hurley'e olan kızca aşkım konusunda ikircikli hissedeyim ki? Çok fazla Dolce & Gabbana kolonyası sürüyordu ve Avrupalı bir jigolo gibi vücudundaki tüm kılları ağdayla alıyordu ama sevimliydi. Buna hiç şüphe yok. Tüm erkeklerin ağzının akıyordu, o halde neden ben de gözlerimle bizim ziyafet çekmeyeyim?

Birinci sınıf öğrencileri Arvo ile aynı gün kampüse en son gelenlerdi. Kiralanan otobüslerle, gün boyunca kademeli olarak geldiler ve hepsi büyük avlunun ön merdivenlerinde Bayan Amelia tarafından karşılandı.

Sözleri hep aynıydı ve bana son derece tanıdık geliyordu: "Genç erkekler üçüncü katta kalıyor," diye bağırdı her gruba, tıpkı geldiğim soğuk Ocak gecesinde benim çok daha küçük ekibime yaptığı gibi. "Bayanlar, ikinci katta. Dersler binanın arka tarafından doğuya doğru uzanan binalarda yapılıyor. "

Ve böyle etti. Amelia'nın oryantasyon konuşmasını yıllar boyunca üç yüz kez tekrarladığını tahmin ediyorum. Muhtemelen uykusunda mırıldanıyordu.

O zavallı bebekler için ağlamak istedim. Bazılarının gözleri çakmak çakmaktı, bazıları sinirden titriyordu. Birkaçı gözlerini devirdi ve sırtıttı, bir hafta içinde okulun sosyal hiyerarşisini fethedeceklerinden emindiler. Hiçbiri hazırlıklı değildi.

"Güzel anıları geri mi getiriyorsun?" Zeph kıkırdadı, ben yirmi kişilik bir grubun çantalarını içeri taşımasını izlerken arkamdan yaklaştı.

"Evet, *Apocalypse Now*'ı izleyen bir Vietnam gazisi gibi."

Zephyr'e bakmak için döndüm. Yüz ifadesi amansızdı. Diğer Krallar Fırtına Bulutu'na vardığı anda değişmişti. Bu, bir aktörün kanatlardan sahne ışıklarına adım atışını izlemek gibi dikkat çekiciydi. Zephyr bir an için neşeli, dikkatli bir aşıktı, sonra sahne ışıkları yandı ve savaşa giden bir general oldu. Ortak hükümdarları okuldayken onun için her şey iştı. Her gece başka bir Krallar Zirvesi'ydi.

Sıradan bir eş olarak bu toplantılara katılmadım ama orada burada bir komplo yakaladım.

O gece Zeph'in Arvo'yu bir hata yüzünden aşağıladığını gördüm.

"Bu operasyonu sıkılaştırmalıyız," diye tısladı. "Üç ay önce maskeli bir herif kızımı öldürmeye çalıştı. Bu yıl böyle bir şey olmayacak. İlk günden itibaren kontrolü ele alacağız."

Odaya girdiğimi görünce dişlerini sıktı ve Arvo'yu kovdu. Gergin olduğu belliydi.

Muhtemelen henüz onunla birlikte yaşamayı kabul etmemiş olmamın da bir faydası olmamıştı. Sadece bir kez teklif etmişti ve o zamandan beri bu konuyu geçiştirmiştim. Zephyr hoşlandığı bir kıza karşı bile kendini birden fazla kez savunmasız bırakacak biri değildi.

Böylece kendimizi tuhaf bir konumda bulduk. Amelia benim için en batıdaki koridorun sakın bir köşesinde tek kişilik düzgün bir oda ayarlamıştı. Geçen dönemin karanlık günlerinde, su tesisatı ve mobilyası olmayan bir süpürge dolabına mahkûm edildiğimde, böyle bir oda için sol mememi bile .

Ama bu yıl, orada tek bir gece bile uyumayı beklemiyordum. O oda bir incir yaprağıydı, Zeph'ten bağımsızlığın sahte bir gösterisiydi.

Bazı soğuk hava ve birkaç tuhaf eşyayı yurt odama taşıdım ama tüm banyo malzemelerimi ve en sevdiğim kıyafetlerimi her gece uyumayı planladığım Zephyr'in süitinde bıraktım. Bu beni Zephyr William'ın malı olmadığım konusunda tatmin ediyordu - her ne kadar her gece onun yatağını paylaşısam ve gün boyunca onun kalçasına bağlı olsam da.

* * *

Derslerin ilk gününde yemek salonuna oldukça geç girdik. Sol ve Arvo'nun etrafta koşuşturan, bizim için yemek getiren hoş bir birinci sınıf öğrenci grubu vardı, ancak Sol masaya ulaştığımızda sandalyemi benim için özenle çekti.

"Hala Darjeeling çayı mı?" diye sordu. "Bir tutam limon ve bir fiske yağsız süt?"

Omzumun üzerinden baktım ve ona şaşkın bir gülümseme verdim. Kahvaltıda ne içtiğimi nasıl hatırlıyordu? Geçen bahar birlikte epey zaman geçirmiştik ve belki bir keresinde çayımı içmişti. Ama hatırlayabildiysem ne olayım! Yine de o hatırladı.

Başımı salladım, o da çay servisine doğru gitti. Bir süre sonra elinde dumanı tüten bir fincanla döndü.

"Teşekkürler," diye iç geçirdim ve çiçeksi, hafif sitrik aromayı içime çektim.

Tadı harikaydı, boğazımdan aşağıya sıcak, tatlı bir hayat akıyordu. Yine de merak ettim... sabah kafeinimi aldığım için mutlu muydum, yoksa onu bana getiren adamın ilgisinden zevk mi alıyordum?

Masada yeni birinin olduğunu fark etmem bir saniye sürdü. Arvo uzun sol kolunu birinci sınıftan bir kıza dolamıştı -en azından ben onu hayatımda daha önce hiç görmediğim için birinci sınıf olduğunu varsaymışım. Yine de gençti, benimki gibi altın sarısı saçları omuzlarına dikkatsizce , ufak tefek bir şeydi. Aynı kahverengi gözleri ve açık teni paylaşıyorduk ama gardırobu sadeydi: açık pembe bir elbise ve kaşmir hırka. Sanki

Geçen yıl giyeceğim bir şey. Bir anda bu kız için biraz üzıldüm. Başına geleceklere hazır değildi: Fırtına Bulutu, Krallar, hiçbir. . . .

Arvo baktığımı gördü ve bana doğru alaycı bir bakış fırlattı. Kızın sağ eli hafifçe Arvo'nun kalçasında, afrodizyak sersemliğiyle sadece bir kez gördüğüm canavar gibi penisine yakın duruyordu. Arvo kalçalarını biraz oynatarak birinci sınıf öğrencisinin parmaklarını biraz daha yukarı kaldırdı. O da dramatik bir şekilde mahcup bir kıkırdamayla karşılık verdi.

"Biba," dedi Arvo, "bu Tess. Nereliydi bebeğim?" "Montreal," diye mırıldandı.

"Ah, evet, işte . Bu Montreal'den Tess, Biba. Geldiğinden beri birlikte takılıyoruz."

Takılmak. Eğlenceli bir örtmece.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Tess," diye cevap verdim.

Tess bana küçük bir el salladı ama cevap veremeyecek kadar şaşkın görünüyordu. Gözleri fincan tabağı kadar büyüktü. Görünüşe göre Arvo ona Zephyr'in ne kadar önemli olduğunu anlatmıştı, sanırım bu da beni çağrışım yoluyla önemli yapıyordu.

"Siz ikiniz bir ara köyde öğle yemeği yemelisiniz," diye ekledi.

"Vay canına, bu harika olurdu," diye haykırdı. "Bunu benim için yapar mısın?"

Tanrım, kız büyülenmiş gibiydi. Hiç bu kadar saf mıydım?

* * *

İlk dersim, çeşitli prensliklerin nasıl birleşerek modern çağın ülkelerine dönüştüğünü anlatan Batı Ulus Devletlerinin Birleşmesi idi. Stormcloud ikinci sınıf öğrencileri için bir ön koşuldu.

Okul için, mezunlarının birçoğunun modern Avrupa'nın yaratılmasında nasıl hayati roller oynadığını not etme fırsatı.

Profesör okulda bir efsaneydi. Seksen yaşında, uzun sakallı, tombul bir adam olan Profesör Gianas altmışlı yılların başından beri okuldaydı. Fırtına Bulutu Akademisi standartlarına göre bile çok titiz biriydi ama yine de ders verdiği herkes tarafından çok sevilirdi.

"Williams ve Quinn," diye homurdandı Zephyr ve ben içeri girerken belirsiz bir Kıta aksanıyla. "Bu okulda daha yeni isimlere ihtiyaçları var."

Tabii ki aklıma geldi, Gianas muhtemelen ikimizin de babasına öğretmişti.

"Sezarlar," diye devam etti, "sadece aile içinde evlendikleri için çıldırdılar. Düşünülmesi gereken bir şey."

"Endişenizi takdir ediyorum profesör," diye Zephyr. "Ben ders anlatırken arka sıraya geçmeyin yeter." "Ben bu sınıfta değilim, tamam mı? Sadece Biba'yı bırakıyorum."

Zephyr beni yanağımdan öptü ve Gianas'tan uzaklaşmak için acele etti. Yaşlı adamı hemen sevdim ama Zeph'in ondan neden nefret ettiğini tahmin edebiliyordum. Kimse tarafından aşağılanmak istemiyordu.

"Oturun Bayan Quinn," dedi profesör, ağır adımlarla kürsüsüne geri dönerek.

"Evet, efendim."

Durdu ve aniden geri döndü. "Baban Williams ailesiyle dostluk kurmayacak kadar akıllıydı."

"Öyle mi?" Heyecanımı belli etmemeye çalışarak cevap verdim. Babamın burada geçirdiği zaman hakkında bulabileceğim her türlü bilgiye susamıştım.

"Bir noktaya kadar. Yıllar önce Peter Williams ile tek kelime etmemiş olsaydı daha akıllıca olurdu. Bunu iddia etmiyorum.

Siz küçük prensler ve bekleyen leydiler arasında neler olup bittiğini anlayamıyorum. Tek bildiğim, ölü bir adamın kayda değer bir şey başaramayacağıdır - ya da ölü bir kızın, bu konuda."

Sonra Gianas tekrar arkasını döndü, görünüşe göre konuşmamız sona ermişti. Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. O uykulu gözlü bilgin benim neyi biliyordu? Zephyr ve bana sanki mahzene giden yolu yarılamışız gibi bakmıştı.

Gözlerim, çoğu asık suratlı, az dinlenmiş ikinci sınıf öğrencileri tarafından çoktan işgal edilmiş olan eski sıralar denizinde gezindi. Yine de bir koltuk boştu: Theo'nun yanındaki.

Yanına yerleştiğimde, "Günaydın yabancı," mırıldandı.

"Biliyorum. Özür dilerim. Çok kötüyüm."

Son konuşmamızdan bu yana günler geçmişti. İkimiz de Zephyr geri döndüğü anda dikkatimin orantısız bir şekilde bölüneceğini biliyorduk. Arkadaşlığımızda daha iyi olmak istiyordum ama Kralların da kendilerine has bir ciddiyeti vardı.

"Konuşmamıza izin var mı?" diye sordu duygusuzca.

"Elbette, konuşabiliriz. Ben lanet olası bir mahkûm değilim."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

Profesör Gianas yüksek sesle boğazındaki balgamı temizledi.

"Bu kadar yeter," diye homurdandı sınıfa. "Başlayalım."

"Sonra," diye fısıldadım Theo'ya.

Theo yine küçümseyici bir cevap vermek üzereydi ama kendini durdurdu. Yine de bunun benimle bir ilgisi yoktu. Gianas hançer gibi ona bakıyordu.

Sonraki doksan dakika boyunca Fırtına Bulutu'nun kurucularının izini Avrupa'nın birleşmesinden önceki yüzyıllara, şehir devletleri çağına, Karanlık Çağ'a, tüm

Roma İmparatorluğu'nun çöküşüne kadar uzanıyordu. Kurucuların soyunun, son imparatorlara hizmet eden yerel valilere kadar uzandığı konusunda ısrar ediyordu. Bu dinamik, acımasız adamlar servetlerini, topraklarını ve hayatlarını korumak için istilacı kabilelerle anlaşmalar yaptılar. Aileleri Batı'da İmparatorluk sonrası ilk bankaları kurdu, yani bu okulu inşa eden para Avrupa'daki en eski paraydı.

"Gianas sözlerini şöyle özetledi: "Kralların geleneğini takip ettiğinizi söylemek abartılı olmaz. Gerçekten de bu kurumun mirası siyasi güç ya da zenginlikten çok daha önemlidir. Fırtına Bulutu'nun kurucuları, medeniyetin kendisini koruyan kadın ve erkeklerin soyundan gelmektedir. İyi günler."

Sersemlemiş bir halde ayağa kalktık ve dışarı çıktık. Theo ve benim şimdiki ana dönmemiz bir dakika sürdü. Döndüğümüzde sınıfın dışındaki koridordaydık.

"Seni görmem gerek," dedi Theo bir işadamı tonuyla.

"Elbette. Bu hafta zor-"

"Ne yap sen Yani, Biba? Biz vardı çalışıyor üzerinde Zephyr geri gelmeden önce önemli bir şey."

"Biliyorum."

"Bunu Gail'e

borçluyuz-"

"*Biliyorum* dedim

Theo."

Gail'den bahsetmek zorunda mıydı? O hep ve bunu anladığını sanıyordum.

"Bir sabah düşüneyim," dedim sonunda. "Erken kalkacağım ve kampüsten uzakta buluşabiliriz."

"İyi," diye yanıtladı. "Teşekkürler."

Birden Zephyr köşede, Theo'nun arkasında belirdi. Theo'nun arkasından baktım ve Zephyr'in güvensiz ifadesiyle karşılaştım. Theo arkasını döndü ve rakibine baktı. Bir an için korktum

kelimeler olacaktı. Bunun yerine Theo gözlerini kırptırdı. Zeph'e belli belirsiz bir baş selamı verdi ve sinsice uzaklaştı.

"Brant," diye mırıldandı Zeph, bana yaklaşıarak. "Evet, Brant," diye cevap verdim.

"İyi bir fikir değil, Biba." "Bu da ne demek?"

"The siktir sen Düşün, huh?" o tersledi. "Sen düşünmek Bu sevimli, onunla dostluk kuran?"

Omuzlarımı geriye attım ve çenemi kaldırdım. Zephyr her ne yapıyorsa, onu şımartacak havada değildim.

"Dinle, bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Ben senin lanet olası malın değilim. Erin Holland'a yaptığın gibi bana tasma takıp gezdiremezsin. Theo benim arkadaşım ve eğer bunu kabul edemiyorsan, bir sorunumuz var demektir."

Dudağını ısıırıyor, bana siktirip gitmemi söylememek için tüm iradesini kullanıyordu. Bir süre sonra başını salladı, onaylamıyordu ama sadece konuştuğumu kabul ediyordu.

"Onun bir aziz olduğunu , değil mi?" diye alay etti. "İnan bana, Biba. Theo Brant'ın da dolabında aynı pislikler var. Sadece masum rolü yapmakta daha iyi."

Bununla birlikte, Zephyr gitmişti. Birden kendimi bok gibi hissettim. Hayatımdaki her erkek aynı anda çekip gidiyordu.

Aklımın bir köşesinde bir sonraki dersi asıp odama gitmek ve bir İsviçre almak vardı ama bir anda omzuma dokunulduğunu hissettim. Bu Bayan Amelia'ydı, değer verdiğim ama günlerdir görmediğim bir başka kişi. Gözleri kan çanağına dönmüştü, sanki ağlamak üzereydi.

"Bayan Quinn," dedi, "bu akşam sizi görmem gerekiyor. Akşam yemeğinden sonra. Acil bir işim çıktı. bir şey çıktı."

BÖLÜM 5

BIBA

(O gece Amelia'nın ofisinin önünde durmak garip hissettirdi. Son üç buçuk yıldır aramızda hiç kapalı kapı olmamıştı.

Bu yüzden Fırtına Bulutu'nun orta nefinin yakınındaki ofisine vardığında lake meşe kapıyı kapalı ve sürgülü bulmak tuhaf, hatta biraz tedirgin ediciydi.

Kulağımı neredeyse taşlaşmış tahtaya dayadım ve Amelia'nın kısık sesle başka biriyle konuştuğunu duydum ama ne sözlerini anlayabildim ne de diğer kişiyi teşhis edebildim.

Devasa ahşap levhaya sertçe vurdum.

"Bayan Quinn?" Amelia diğer taraftan bağırdı. "Evet."

"kadar bekleme alanında oturun."

Bana söyleneni yaptım ve kapının solundaki püsküllü koltuğa oturdum. Kendimi parmaklarıma vurulmasını bekleyen yaramaz bir çocuk gibi hissediyordum ama suçumun ne bir türlü kestiremiyordum.

Çeyrek saat sonra kapı nihayet açıldı ve Amelia başını dışarı uzattı. Abartılı bir kaş çatmayla yanaklarını içine çekerken cılız, kuşa benzeyen yüzü daha da çukur görünüyordu.

"İçeri gel," diye mırıldandı ve odaya geri döndü.

Eşîği geçer geçmez onun rahatsızlığını anladım. Dekan Schmidt, Amelia'nın masasının önündeki sandalyelerden birine oturmuş, bir yudum konyak içiyordu. Daha çok en varlıklı öğrencilerin üzerine titremekle ve mezunlara fahiş miktarlarda bağış yapmaları için baskı yapmakla uğraşan buyurgan bir figürdü. Sadece Zephyr'in babası Peter'ın başkanlığındaki Vekiller Kurulu'na hesap veriyor ve okulun idaresini Amelia'ya bırakıyordu.

Dean Schmidt, babamın finanse ettikleri teknoloji girişimcilerine karşı açılan davalarda temsil ettiği orta yaş üstü finansçılara benziyordu. İnci beyazı saçları, ıstakoz kırmızısı güneşten kavrulmuş yüzünde daha da parlak görünüyordu. Fıçı göğüslüydü ama yağlarını saklamıştı, bu da çeşitli Savile Row terzilerinden aldığı dar kesimli yelekli takım elbiseleriyle vurgulanan bir gerçekti. Anlayabildiğim kadarıyla, kızgın olduğunda bile ifadesi hiç değişmiyordu. Mükemmel bir poker suratıydı, bu da beni geriyordu.

Amelia masasının arkasına oturdu, yani geriye kalan tek koltuk Dekan'ın hemen yanındaki diğer misafirin sandalyesiydi. Ona doğru bir adım attım ama beni olduğum yerde durdurdu.

"Oturmanıza gerek yok Bayan Quinn," diye gürledi alçak baritonu. "Bu iki yönlü bir konuşma olmayacak."

Amelia konuştu: "Bazı üzücü haberler aldık, Biba-"

"Yumuşak davranmanın anlamı yok, Amelia," diye tersledi. "Misafirimizin bunu bekliyor olması gerektiğine inanıyorum."

"Hiçbir fikrim yok-" Kendimi savunmaya başıladım ama Schmidt buna izin vermedi.

"Haziran ayında Başımfettiş Soglio ile görüştünüz, doğru mu? Bir öğrencinin Wachsbrunnen polisiyle görüşmesi ve bu durumdan okulu haberdar etmemesi gibi büyük bir itaatsizliği bir kenara bırakırsak... Gail Monfort cinayetinde kendinizi suçlu göstermek için takdire şayan bir iş yapmış görünüyorsunuz."

"Cinayet mi?" Nefesim kesildi. *Doğrulamışlar ?*

"Kemer boğazına dolanmadan önce boynu kırılmış." "Efendim," dedi Amelia skandala uğramış bir ifadeyle. "Elbette, bu tür ayrıntılar-"

"Müfettiş Soglio bana merhum Bayan Monfort ile herhangi bir uygunsuz faaliyette bulunduğunuzu reddettiğinizi söyledi. Ne yazık ki, Soglio'nun ezberlediği günlüğüyle ilgili bir açıklama yapmadınız - mesai saatleri dışında arşivleri karıştırmak mı? En seçkin eski öğrencilerimizden bazılarına iftira atmaya mı çalışıyorsunuz? Neden sizi hemen şimdi yetkililere teslim etmeyeyim?"

"Bu çılgınlık," diye mırıldandım. "Gail benim arkadaşımı-"

"Öyle miydi? Bu Soglio meselesinden tamamen bağımsız olarak bana gelen ve Gail'in hayatını tehdit ettiğinizi gördüklerini söyleyen son derece güvenilir bir öğrencim var. Ve belli ki, günlüğündeki son kayıta öldüğü gece sizinle buluşacağından bahsediyor."

Şaşkına dönmüştüm. Birbiri ardına aktarılan tüm bu gerçekler lanetleyiciydi. Kampüste biri Gail ve benim hakkımda yalanlar yayıyordu ve dekan da bunu yüzüme vuruyordu. Gail bana şimdiye kadar sahip olduğum tüm arkadaşlarım kadar yakındı. Onu incitmekle suçlanmak beni öldürüyordu.

Aklıma başka bir şey geldi: Bu dedektife düpedüz yalan söylemiştim ve söylediğim her kelimenin saçmalık olduğunu biliyordu. Gözünü bile kırpmamıştı.

"Şanslısınız," diye devam etti Schmidt, "Amelia gibi ikna edici bir müttefikiniz var. Soglio'nun Wachsbrunnen polisine teslim olmanız yönündeki talebini reddetmem için beni ikna etti. Onlar tam bir arama emri çıkarana kadar Fırtına Bulutu Akademisi'nin siperlerinde kalacaksınız."

"Evet efendim," diye fısıldadım, titreyerek, "kesinlikle."

"Senin yerinde olsaydım Biba," diye ekledi Amelia, "hemen odana dönerdim. *Senin* odana, anlıyor musun?"

"Evet," diye alay etti Dekan, "unutmuşum. Sen Zephyr Williams'ın küçük kucak , değil mi? Sanırım bunun seni yenilmez yaptığını düşünüyorsun. I

bu kadar emin olma, kızım. Bay Williams ve onun gibilerin okulu ele geçirmesine izin vermeye niyetim yok. Fırtına Bulutu'nu Krallardan kurtarmak için uzun süre savaştık. Onları geri getirmek için Zephyr ve adamlarından daha fazlası gerekecek."

Schmidt'in sert sözlerine rağmen, gözlerinde korkuya benzer bir şey olması garipti. da en az benim kadar Kings'le başa çıkabileceğine kendini görünüyordu.

* * *

Amelia haklıydı; o korkunç deneyimden sonra Zephyr'in süitine geri dönmemeliydim. Amelia ile buluşacağımı biliyordu ve neler olduğunu öğrenmek isteyecekti. Bu gece bununla yüzleşemezdim. O öfkeliyken ve planlar yaparken bütün gece ayakta olacaktık. Amelia'nın önerdiği şeyi yapacak ve resmi odama tek başıma dönecektim. Zeph kızacaktı ama ben bunu açıklayacaktım: mide bulantısı, soğuk algınlığı, kötü kramplar. İdare edebilirdim.

Ama önce biraz hava almam gerekiyordu. Yeni hapsim nedeniyle kampüsten çıkamasam da en azından arazide yürüyebilirdim. Yüksekliğimize göre biraz serin olan yaz sonu gecesinin tempolu havasında kendimi daha iyi hissettim. Serin hava ciğerlerimi doldurdu. Derin, kontrollü nefesler aldım. Bu dünyanın sonu değildi. Bu Soglio denen adam ve Dean Schmidt benim suçlu olduğumdan ne kadar emin olsalar da, Gail'in öldürülmesiyle hiçbir olmadığını biliyordum. Aslında, bunu çözmek için çalışıyordum!

Schmidt'in suçlamalarının haksızlığını düşündükçe korkum ve paniğim öfkeye dönüşüyordu. Uyuyabilmem mümkün değildi, bu yüzden zihnim sakinleşene kadar Fırtına Bulutu'nun etrafında tepinecektim.

Okulun arka tarafına doğru bir yokuş tırmanarak tüm binayı dolaşmaya karar verdim. Tepeye tırmanmak, aralıklı olarak aydınlatılmış pencereleriyle malikâneyi görmek harika bir duyguydu. Diğer tarafta batı kanadı vardı ve batı kanadının en dış kenarında Akademi'nin solaryumu bulunuyordu. Ben iki yaşıma gelene kadar-

Kampüsün üçte birini dolaştıktan sonra, garip bir şekilde, serada ışıkların yandığını ve içeride iki kişinin olduğunu gördüm. . .

Arvo ve Tess.

Pazartesi gecesini için oldukça iyi bir gösteriydi. Arvo'nun üzerinde tek bir giysi bile yoktu. Pürüzsüz traşlı etinin her santimi sergileniyordu. Pembe şakayıklarla dolu bir masanın karşısında duruyordu, uzun, zayıf gövdesi gerilmiş ve parlıyordu. Gözleri kapalı, başı geride, anın tadını çıkarıyordu.

Tam da tadını çıkardığı şey - her bir sinirini geren şey - Tess'ti. Arvo'nun önünde diz çökmüş, ondan çok az daha fazla giyinmişti. Gömleği şaşırtıcı derecede büyük göğüslerinin üzerine çekilmişti ve başı Arvo'nun kaya gibi sert sikinin üzerinde aşağı yukarı sallanırken baş döndürücü bir şekilde zıplıyordu. Kot pantolonu da dizlerine kadar inmiş, erkeğine sakso çekerken düzgün poposunu sallıyordu.

Seraya yirmi metre kala olduğum yerde durdum. Çenem düştü ve dilim ağzımın içinde şişti.

Arvo altın sarısı saçlarını yumruğunun etrafına doladı ve kontrolü ele alarak kalçalarını esnetip Tess'in ağzına derinlemesine soktu. Yine de Tess onun tam boyuna hazır değildi. Öğürme refleksi devreye girdiğinde gözyaşları yüzünden aşağı süzölmeye başladı ama bu onun heyecanını azaltmadı. Sadece onu cesaretlendirmiş gibi görünüyordu. Başını eğerek adamın shaftını daha fazla içine aldı ve ellerinden biri heyecanla kalçalarının arasına daldı.

Nefes alamayacak kadar şok olmuştum. Parmaklarım istemsizce kot pantolonumun düğmesini iliklerken yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün. İnkâr edilemezdi: bu gösteri beni umutsuzca azdırmıştı.

Bu kendi garipti. Ne de olsa ben de kısa bir süre önce kelimenin tam anlamıyla Tess'in . Kral Salonu'nda kıyafetlerimi çıkarmış, dizlerimin üzerine çökmüş ve Arvo'nun lezzetli erkekliğini dudaklarımın arasına almıştım. Sol'unkini de . Yine de başka bir kızın Arvo'ya hizmet etmesini izlemenin daha da ateşli bir yanı vardı. I

Bu kızın güçlü dudaklarına ve diline hayret ederken bile etinin tadını kendim alabilirdim. Ayrıca, Krallar'ın beni bir anda ele geçirdiği gece transa geçmiştim. Şimdi taş gibi ayıktım ve Arvo'nun güzelliği karşısında ağzım açık kalmıştı. Zephyr'in kaslı vücudu bile bu örnekle boy ölçüşemezdi. Tüysüz derisi, bir gram bile yağ içermeyen bir kas yığınının üzerinde sımsıkı duruyordu. Sanki izlendiğini biliyormuş gibi bir dansçı kadar akıcı hareket ediyordu. Parlayan göğüs kasları, şişkin pazıları, altılı karın kasları, hepsi tutkulu bir yoğunlukla titreşiyordu.

Elim doymuş külotumun önünden aşağı kaydı. Bacaklarım güçsüzleşiyordu.

Daha da tuhafı, Arvo'nun ifadesi tamamen gözlemseldi. Tess'in ağzını zarifçe sikerken, süreci bir galerideki soyut bir sanat eseri gibi izliyordu. Ereksiyonunun büyüklüğüne ve sertliğine bakarak, bu süreçten zevk aldığını söyleyebilirdim. Ama duygusal olarak benden daha uzak .

Neredeyse sıkılmış bir havayla Tess'i sikinden çekti, taşaklarını tuttu ve ağzını tekrar aşağı indirerek diliyle taşaklarını okşamasını istedi.

Bu sırada ağlamamak için dilimi ısıırıyordum. Gösteri beni boşalmanın eşğine getiriyordu.

Oral yeteneklerinden tatmin olan Arvo eğildi ve Tess'i belinden tutup kaldırdı. Mekanik bir şekilde gömleğini çıkardı ve diz çökerek kot pantolonunu ve külotunu çıkardı. Tess uçuyordu. Nefes alışını ve titreyişini izledim, arzusunu zar zor zapt edebiliyordu. Bu baş dönmesi, Arvo onu çevirip öne doğru eğdiğinde ve arkadan yarığını yalamaya başladığında daha da arttı. Camla ayrıldığım için çığlıklarını duyamıyordum ama kızarmış, buruşmuş yüzünden belli oluyordu.

Onu yalamaya başladıktan kısa bir süre sonra ayağa kalktı. Bir an için Tess'in arkasında durdu, yayılmış kıkına baktı ve aletini tekrar tam ereksiyona geçirdi. Tess inledi ve onun dolgun, kalın erkekliğinin damlayan kıkına bastırdığını hissettiğinde kulaktan kulağa gülümsedi.

am. Ben de vecd içinde haykırmaya saniyeler kalmıştı, girdiği deliğin benim uysal deliğim olmasını diliyordum.

Ama sonra durdum. Belki de hayal gücümdü -zihnim beni arzumun karşılık bulduğuna ikna ediyordu- ama Arvo Tess'e arkadan girerken gözlerinin benimkilerle buluştuğuna yemin edebilirdim.

Ve kız arkadaşına sertçe sokmaya başladığında bana kilitlendiler ve parmaklarımı derinliklerine bastırdım.

Birlikte hareket ettik, Arvo ve ben. Ve gözleri benimle konuştu.

Seni görüyorum, Biba, dediler. Beni gördüğünü görüyorum.

BÖLÜM 6

ZEPHYR

(Bir süredir gidiyordu. Biba'nın bu küçük tıslama nöbeti artık eskimeye başlamıştı. Başka bir kış parçası, ve ben olmazdım Böyle bir tiradı tolere etmek. Ama Biba farklıydı.

Bir gece önce eve gelmemişti ve yine, başka bir kız olsaydı, özellikle umursamazdım. Biba'ya gelince, içim içimi yiyordu. Güz dönemi istediğim gibi başlamıyordu.

İlk olarak, Biba odamı paylaşma teklifimi direk reddetti. Stormcloud'daki herhangi bir kızın bu teklif için sol memesini vereceğini bilmiyor muydu? Sonra yine Brant'le arkadaşlık etmeye başladı. Geçen dönemin sonunda Theo ile olan anlaşmazlıklarımı askıya almıştım. O zamanlar koşullar değişkendi, maskeli bir manyak derslerin son gecesinde kız arkadaşımın boğazını kesmeye çalışmıştı. Ve hatta Theo'nun Biba'yı o pislikten kurtarmada etkili olduğunu kabul ediyorum, bu yüzden bu yıla onun verimsiz, senden daha kutsal tavrına rağmen ona tam bir dokunulmazlık vermeye hazırlıklı geldim. Tek yapması gereken benden ve Biba'dan uzak durmaktı ama bunu bile başaramadı.

Sonra son yirmi dört saatin bir-iki yumruğu geldi. Önce Biba ortadan kayboldu, bu da beni lanet bir sarmala soktu. Tek yapabildiğim onu ağzında Theo Brant'ın zavallı küçük çuküyle hayal etmektir. Midemi bulandırdı. Ama sonra bu gece ortaya çıktı ve anlattığı hikâye her nasılsa daha da kötüydü.

"Dean Schmidt," dedi. "Beni tahtasına oturttu. Dedektif Soglio'nun bana karşı suçlamalarına inanıyor."

"Bu saçmalık. Schmidt bile o kadar aptal değil. Onu getireceğim."

Dışarı çıkamadan beni durdurdu.

"Çıkamazsın."

"Neden olmasın ki?"

"Senin ve adamlarının Kralları Fırtına Bulutu'na geri getirmenize izin vermeyeceğini söyledi."

Yüzümün yandığını hissedebiliyordum.

"O küstah herif," diye öfkelen dim. "Bunu o mu söyledi? Siktir et, bizi durduracak gücü yok."

Bunu söylerken bile doğru olmadığını biliyordum. Arvo, Sol ve benimle uğraşabilecek çok fazla insan yoktu ama Schmidt onlardan biriydi. İşi kızıştıracak kaynaklara ve bağlantılara sahipti ve o beyaz ayakkabılı, cimri küçük pisliğe ne kadar acı çektirmek istersem isteyeyim, şimdilik onu sakın tutmalıydım. Çoktan harekete geçmiş planlar vardı: hesaplaşılacak hesaplar, düzeltilecek yanlışlar. Schmidt'in canı çok yanacaktı ama henüz değil. Üstünlüğün onda olduğunu düşünmesine izin vermeliydim.

Yine de kolay olmayacaktı. Başım çatlıyordu, Dekan'ın şık takım elbisesi içinde ben odada yokken sert davranması düşüncesine çok kızmıştım. Aklımın bir köşesinde ertesi gün onu ofisinde pataklamak vardı.

Yine de bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmak zorundaydım. Biba bana söylemeye geldiği diğer şeye çoktan başlamıştı. Muhtemelen daha endişeli davranmam gereken şey . Okuldaki bir pislik onu Gail Monfort'un cinayetiyle suçlamıştı.

Oh, evet, görünüşe göre Gail öldürülmüştü - en azından köydeki düztaban bir dedektife göre.

"Bunu kim yapar ki?" Biba mırıldanmaya devam etti. "Mesela kim benden polise yalan ihbarda bulunacak kadar nefret eder ki?"

Cevap bana çok açık görünüyordu.

"Geçen Haziran ayında seni bıçaklamaya çalışanlarla aynı kişiler olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Bana döndü, öfkeyle. "Bunun komik olması mı gerekiyor, Zeph? Beni tutuklamak istiyorlar."

"Fazla dramatik olma."

"Beni tutuklamak istediklerini söylediler. Beni içeri almaları için Schmidt'i ikna etmeye çalıştılar."

"Eminim dedektif bu suçtan dolayı sizi sevmiştir. Polisler her zaman suçlu olmasa bile birini içeri almak isterler. Bu onları meşgul gösterir."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Endişelenmeyi bırak. Anevrizma geçireceksin. Bunu bana bırak. sağlayabilirim."

"Mesele bu değil," diye neredeyse çığlık atacaktı, gözlerinin kenarlarında hayal kırıklığı gözyaşları oluşuyordu. "Durmayacaklar, tamam mı? Üzerime gelmeye devam edecekler. Bunu biliyorum. Bu şeyleri düzeltmen için sürekli sana yaslanamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sana güvenemem-"

Biba kendini durdurdu ve hiddetle arkasını döndü. Söylemese bile ne demek istediğini biliyordum. Benim yanıma taşınmamasının sebebi de buydu. Schmidt'in ona bu bombayı patlattığı gece geri gelmemesiyle aynı sebepten.....O

bana güvenmiyordu. Ve evet, geçmişimiz göz önüne alındığında, güvensiz olmak için bir nedeni olduğunu iddia edebilirsiniz. Ama saygısızlık istemem, siktir et. Onu Stormcloud'da gerçek bir kraliçe yaptım. Onu kalıcı sosyal egemenliğe, en çılgın hayallerinin ötesinde zenginliğe ve ham, katıksız bir güç kaynağına giden hızlı bir yola soktum. Tek yapması gereken bana güvenmektir ama güvenemedi.

"Tamam Biba," dedim öfkemi elimden geldiğince kontrol ederek, "yardımımı istemiyor musun? Tamam. Ama buna izin veremem. Bana yakın birine yönelik tehditler ve Dekan'ın komploları... Buna izin ."

"Ne yapacaksın?" diye mırıldandı yere doğru.

"Göreceksin.

* * *

On dakika içinde Arvo ve Sol odadaydı. Onlar içeri girdiğinde Biba gitmeye çalıştı ama ona burada kalmasını söyledim. Krallara yönelik herhangi bir tehdidi ne kadar çabuk yok edebileceğime ilk elden tanık olmasını istedim.

Onu tekrar oturturken Arvo sırtıttı. Sol ona iyi olup olmadığını sormak ister gibi anlamlı bir bakış atıyordu. Her şey çok hassastı ve beni biraz sinirlendiriyordu ama geldim. Uğraşmam gereken daha önemli şeyler vardı.

Schmidt hakkındaki haberleri araştırdım.

Açıklamama gerek olmadığını biliyorum," dedim, "bu bizim pozisyonumuza doğrudan bir meydan okumadır."

"Öyle mi?" Arvo araya girdi. "Bana daha çok Biba Quinn'e karşı bir meydan okuma gibi geliyor."

Alaycı, imalı bakışlarından birini Biba'ya doğru fırlattı. Terminatörün tehditleri taraması gibi onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Arvo'nun bu hareketinden pek hoşlanmamıştım.

zihinsel olarak soyunuyor ve gördüğü her pilici kazı a oturtmayı planlıyordu. Birinci sınıf için de durum farklı değildi. Tess lezzetli bir kuyruktu, ama her zaman olduğu gibi, Arvo'nun ona duyduğu arzu, onu bir insan olarak tamamen k   msemesiyle sarılmı tı. Demek istediğim, hassas bir emo çocuğu değilim, ama  aktı ım kızları da k   msemem.

"Dinle beni," diye karşılık verdim ona. "Eğer Biba'ya yönelik bir tehdit Krallara yönelik bir tehdittir diyorsam, bu böyledir. Benimle aynı fikirde olsan iyi edersin, Hurley."

Arvo gözlerini devirdi ve ba ını salladı. "Tam olarak ne yapmamızı istiyorsun?" Sol sordu.

"Hecelemem mi gerekiyor? Pisl  in teki kızımı cinayetle suçluyor. Onun yapmadığını biliyorum, bu yüzden bu isimsiz muhbir açıkça bir tür g   oyunu oynuyor. Bu adamı bulup kellesini u urmanı istiyorum. Anla ıldı mı?"

"Kristal gibi."

"O zaman git. Beni gururlandır."

"Teşekkür ," diye fısıldadı Biba yataktan.

Sol ile konuşuyordu. Onu tanımadı, sadece topuklarının üzerinde döndü ve kapıdan hızla  ıktı. Ne lanet bir askerdı. Onunla Arvo'yla yaptığım gibi  akala amıyordum ama bunun ne önemi vardı ki? En az onlar kadar g venilirdi. Emirlerimi harfiyen yerine getireceğini biliyordum.

Arvo ise hiç güvenilir değildi. İçinde bazı günler beni çileden çıkaran bir isyan vardı. Direktiflerime uymanın onun için zor olduğu açıktı. Kendini kafese atan bir hayvan gibiydi.

Ancak  u da var: iyi bir lider ne zaman kırbacı  aklataca ını ve ne zaman asinin içini yapmasına izin vereceğini bilir.

Arvo için başka bir işim daha vardı, biraz kendi kendini yönetmesine izin verecek bir şey. Onu koridorda yakaladım ve geri çekilmesini işaret ettim.

"Ne ?" diye mırıldandı.

"İşler Biba ve onun yasal sorunlarından çok daha karmaşık," itiraf ettim. Schmidt'in hedefinde biz varız."

"Biz mi? Yani-"

"Evet, Krallar. Her şeyi." "Endişelenmeli misiniz?"

"Olmaktan başka seçeneğim yok. İşte burada sen devreye giriyorsun. Dekan'ı görmem gerek."

"Anlamı?"

"Yani Schmidt sıçarsa, detayları istiyorum. Birinin gözü üzerinde olmadan nefes bile alamaz - tercihen senin gözün, ama güvenilir yardımcılarımızdan bazılarını görevlendirebilirsin."

Arvo bir an için düşündü. Arvo düşünmeye başladığında her zaman biraz zaman alırdı.

"," diye yanıtladı dikkatle, "onu etkisiz hale getirmemiz gerekecek mi?"

"Olabilir. Ama şimdi değil."

"Yani, bunu bir an önce yapmak daha mantıklı olabilir-"

"O sığağa ihtiyacımız yok, Arvo. Geçen sene olanlardan sonra olmaz. Önemli olan şu ki, o şerefsizle ilgili herhangi bir sürprizle karşılaşmak istemiyorum."

Arvo'nun gözleri, ciddileştiğinde her zaman yaptığı gibi kısıldı ve karardı.

"Yapmayacaksın," diye söz verdi. " çalışıyorum."

Biba'yı sakinleştirmesini beklesem de, odaya tekrar girdikten hemen sonra bunun olmadığını anladım. Yatağın üzerinde oturmuş, söyleniyordu.

"Sorun nedir?" Ben sordum. "Çocuklar üzerinde çalışıyor. Yirmi dört saat içinde bu iş bitmiş olacak."

" bu değil."

Hâlâ yere bakıyordu, bu da beni . Bu işe bunun için girmemiştim: her zaman bir kadınla birlikte olmak.

"Açıkla," diye talep ettim. "Bu bir gurur meselesi mi?"

"Eğer böyle adlandırmak istiyorsan. Başkalarının özel hayatıma karışmasından hoşlanmıyorum, Zeph-özellikle de Arvo'nun. Bakışlarıyla tüylerimi diken diken ediyor."

Açıkçası ona çenesini kapatmasını söylemek istedim. Arvo ve Sol onu hapisten kurtarmak için gece gündüz çalışıyorlardı, bu yüzden belki de biraz minnettar olmalıydı. Ne de olsa o ve Gail ortalıkta sinsice dolaşıp burunlarını sokmamaları gereken yerlere sokmasalardı, muhtemelen bu gülünç duruma düşmezdik. Babaları hakkında bildiklerimi bildiğimden, akıllarındaki ihaneti ancak hayal edebilirdim. Monfort'lar ve Quinn'lerle, onların kendini beğenmiş tavırlarıyla ve Kralların hayati işlerine nasıl müdahale ettikleriyle ilgili hikâyelerle büyümüştüm.

Ama siktir et. Hayat ihanettir. Bu dünyada lütuf yoktur, sadece güç sayesinde güvenlik vardır. Gail her şeyi berbat etti; şimdi de lanet bir vazoda. Tek umudum Biba'nın arkadaşının kaderinden ders almasıydı. Hayatının geri kalanında güvende olabilirdi ama bana güvenmek zorundaydı.

Yine de onu anlıyordum. Gurur benim anlayabileceğim bir şeydi. Tanrı biliyor ya, Williams ailesinin iskeletlerden nasibini aldığını ve bizim için sorunları çözmeleri için bazı iğrenç insanlara güvendiğimizi. Yeryüzünün pisliklerine karşı dürüstçe konuşmak derin bir iç cesaret gerektiriyordu.

Yatakta Biba'nın arkasına oturdum ve omuzlarını yoğurmaya başladım. Bir an için dokunuşuma karşı gerildi ama sonra rahatladı.

İyi bir lider, makul olmayan bir ortağa ne zaman boyun eğmek gerektiğini bilir.

"Her şey yoluna girecek, Biba. Sonsuza kadar böyle olmayacak. Kendini benim ellerime bırak, ben de seni güvenli limanlara ulaştırayım."

"Söz mü?" diye inledi.

"Benim bu. Bu arada, rahatlamam gerekiyor. Aksi takdirde kendini delirteceksin."

Başparmaklarım omuzlarından aşağı inerek omurgasını takip etti ve sırtının alt kısmındaki keman teli gerginliğindeki kaslara ulaştı.

"Bu yardımcı olur," diye nefes aldı. "Ooh, bu çok hoş."

Biba bana doğru yaslandı ve başını omzuma yasladı. Onun o tanıdık ama bir o kadar da heyecan verici narenciye kokusu burun deliklerimi doldurdu. Bir saniye sonra başka bir şeyin kokusunu aldım. Topraksı, keskin bir koku; bacaklarının arasından yükselen uyarılma kokusu.

"Seni rahatlatacak başka bir şey biliyorum."

Sol elim bluzunun kıvrımları arasından kayarak memesini kavradı. Arzuyla şişmiş, sert, ısrarcı bir meme ucuyla kaplanmıştı, nazikçe çimdikledim, ama heyecanlı bir nefes çekecek kadar sertti.

Diğer elim kot pantolonunun önünü açtı ve hiç düşünmeden külotunun önüne daldı. İçeride, beklentiyle sıırıslam olmuş bir kedi buldu.

"Aman Tanrım, evet," diye bağırdı.

"Sanırım dün gece beni özledin."

"Özledim-oh, evet, özledim."

"Beni bir daha terk , değil mi?"

Damlayan vajinasını araladım ve kaygan parmaklarımı klitorisinin etrafında dolaştırdım. Artık konuşma noktasını geçmişti, kelimeleri küçük, çaresiz ciyaklamalar halinde geliyordu.

"Seni güvende tutacağım, Biba. Korkacak bir şey olmayacak ama kendini bana teslim etmelisin."

Bu güzel periye duyduğum derin arzuyla yarışan, bastıramadığım aynı derecede derin bir öfke vardı; Fırtına Bulutu milyardlarının arkasına saklanıp sert davranan Dean Schmidt'e karşı öldürücü bir fke. Sanki bu öfkenin itici gücüyle Biba'nın gğ्सn bıraktım ve sol elimi boynuna doladım. Soprano ığlığı hemen kesildi ama daha az ıslanmadı.

"Benim için gel," diye emrettim, bir elim onu nazikçe boğarken, diğeri sertçe parmaklıyordu.

"Ah. . . " diye mırıldandı. "Kahretsin, çok yakın. "

"Pes et, Biba. Kendini teslim et. Yapamayacağım hiçbir şey yok. Sana ya da senin *için*."

Ellerimin altında kontrolsüzce titriyordu. Kot pantolonu ve arşaflarım onun sularıyla kararıyordu.

Serttim, şüphesiz, ama bu ondan daha anlamlıydı. Biba Quinn'e sahip olacaktım, tam ve eksiksiz olarak. Bundan da te, Stormcloud'a sahip olacaktım. Hiçbir lanet olası taht iddiacısı yönetici beni bundan mahrum edemezdi.

"Oh, Tanrım! Siktir, Zephyr!" diye haykırdı parmaklarım boğazını sıkarken. "Geliyorum! Oh, siktir!"

İşte bu kadar.

BÖLÜM 7

THEO

G Biba Quinn ile birkaç dakika , Papa ile görüşme talebinde bulunmaya benziyordu. En azından öyle hissettirdi.

Derslerin ilk haftası sona ererken, onunla olan ilişkiyi bir şekilde kabullenmeye başladım. Gecelerini Zephyr'le geçirdiğini bilmek beni öldürüyordu ama bir noktada bu akut acının donuk bir sızıya dönüşeceğini ve sonra hiçbir şey olmayacağını düşündüm. *Bu* sadece kıskançlıktı, acı veriyordu ama geçiyordu. Onun yokluğunda açılan boşluk daha derindi. Geçen yıl bu kadar kısa bir süre içinde Biba'nın sohbetine, yaşam heyecanına, ısıltılı gülümsemesine, kokusuna alışmıştım. Bu boşluğa uyum sağlamak daha zordu. Sanki orada olması gerekiyormuş gibi hissediyordum, sanki hayati bir organmış gibi. Onsuz, kan kaybediyordum.

Yine de onu geri kazanamayacağımı anladığımda, bunu unutmaya karar verdim - soğuk hindi gibi. Başka bir şeye odaklanacaktım, herhangi bir şeye.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

İlk haftaki tüm ödevlerimi bitirmem bir gecemi almıştı. Bu yüzden ertesi gece Gianas'ın dersi için vize ödevime başladım: yakın çevresindeki tüm askeri danışmanları Stormcloud'un adamları olan Otto Von Bismarck'ın biyografik bir çalışması.

Perşembe gecesi geç saatlerde, odamda bir film izleyerek sakinleşmeye çalıştım. Yine de işe yaramadı. Biba aklıma girmeye devam ediyor, refah duygumu iğneliyordu. Dikkatimi dağıtmak için çabaladım.

Sonra Gail'i hatırladım. Zephyr kampüse döndükten ve Biba ortadan kaybolduktan sonra onun ölümünü araştırmayı bırakmıştım. Gail olayı Biba'yla yakından bağlantılıydı, ne kadar kötü hissetsem de öylece çekip gitmiştim. Aklımın bir köşesinde bir ses bana bu işi çözmemi söyleyip duruyordu. Bana Gail'in ölümünün benden ve Biba'dan daha önemli olduğunu söylüyordu. Zephyr gibi tam teşekküllü bir kralın kaynaklarına sahip olmasam da, Wachsbrunnen'de bana iyilik borcu olan insanlar vardı.

Gece yarısı, köyün tek polis karakolundaki kıdemsiz bir memura ulaştım. Bu adamı Fırtına Bulutu'nun mutfağında çalışırken, ben daha birinci sınıftayken tanımıştım. Köy polislerine katılmak için can atıyordu ama polisler kapalı bir kulüp olarak ün salmışlardı. Yine de bu çocuktan hoşlanmıştım ve Bayan Amelia'yı Akademi kağıdına bir referans mektubu yazmaya ikna etmiştim. Amelia sert olabilirdi ama beni her zaman dinlerdi. Onun bu yönünü seviyordum. Düşüncelerime bir yöneticinin vermesi gerekenden daha fazla değer veriyordu. Belki de kendi ailem olmadığı için bana acıyordu ve değerim olduğunu bilmemi istiyordu.

Mektubu, adamın masa başı memuru olarak kapıdan içeri adım atması için yeterli olmuştu. Kısa sürede gerçek bir icra memuruna dönüşmüştü ve şimdi Biba'yı sorgulayan Başmüfettiş Soglio'nun dosyalarına erişebiliyordu.

Ertesi sabah, ve korktuğum bir şeyin teyidini almıştım.

Müfettiş Gail'in ölümünün cinayet olduğuna karar vermişti -ki bu iyi bir şeydi- ama Biba onun baş şüphelisiydi. Onunla , ne olursa olsun.

* * *

Biba'nın odasına gitmek en uzak ihtimaldi. Belli ki Amelia ona formalite icabı ya da gizlilik gereği özel bir oda tahsis etmişti. Biba nasıl olur da her gece Zephyr'in odasında uyumazdı?

Yine de onunla hemen konuşmam gerekiyordu ve Zephyr'in kamarasına bir seçenek değildi. Belki de Biba odayı depo olarak kullanıyordu. Kapısının altından bir not atabileceğimi düşündüm ve umarım hafta sonu bir ara notu bulurdu. Denemeye değerdi.

Cumartesi sabahı, parmaklarımın arasında katlanmış bir notla Biba'nın gereksiz odasının kapısına biraz tereddütle yaklaştım. Mesajı kısa ve netti: *Konuşmamız gerek. Gail hakkında. Bütün hafta sonu odamda olacağım. TÜBERKÜLOZ.* Ama kağıdı kapının altından geçirmek için çömeldiğimde, kapı aniden açıldı ve Biba bir eşofman ve eski bir Sleater-Kinney tişörtüyle dışarı .

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Um . . . sana gizli bir mesaj gönderiyorum." "Uh-huh."

"Burada mı uyudun?"

Dilimi ısırdım. Sormak için aptalca bir şeydi. Biba iç çekti.

"Bu sabah ders çalışmam gerekiyordu ve burası sessiz ve özel bir yer."

"Ben-?"

". "

Beni el sallayarak odaya soktu. Tahmin ettiğim gibi, her tarafta kutular, çantalar ve giysi yığınları olan gösterişli bir depolama birimiydi - duvarlarda hiçbir şey yoktu. Şaşırtıcı bir şekilde yatağın üzerinde buruşuk çarşaflar vardı. Orada uyuyordu.

Bu farkındalığın bana verdiği keyfi itiraf etmek acınası olurdu. Tek bildiğim, sadece bir gece yalnız uyuduğu. Kahretsin, belki de

yatağını bir arkadaşına vermiş. Ne olursa olsun, Zephyr'den bir şeyler saklıyor olabileceği düşünce si güven vericiydi.

Ben yatağa oturdum, Biba da çalışma masasındaki sandalyesine yerleşti. Dumanı tüten büyük boy çay bardağından uzun bir yudum aldı.

"Konuşmamız gerek," dedim.

"Konuşuyoruz," diye cevap verdi buz gibi.

"Köy polisi seni tutuklamayı planlıyor, Biba."

"Biliyorum." Ses tonuyla hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"Amelia seni ofisine bunun için mi çağırdı? Dersler başladıktan sonraki ilk gece?"

"O ve Dean Schmidt," diye iç geçirdi, sanki bu konuşma çok yorucuymuş gibi. "Mesele çözülene kadar ev hapsindeyim."

"Polisin sizden şüphelenmesi için ne gibi bir sebep olabilir?"

Yüzlerine karşı yalan söylemenin yanı sıra, diye düşündüm.

"Yaptığımız gözetlemeyi biliyorlar. Öldürüldüğü gece Gail'le buluşmam gerektiğini biliyorlar. Oh, evet, ve bu okuldaki bazı pislikler onlara onu benim öldürdüğümü söylüyor."

"Bu iş boka sardı, Biba. Bir şeyler yapmamız gerek."

"Aklında ne var?"

"Orada öylece oturup birinin en iyi arkadaşınızın cinayetini üzerinize yıkmasına izin veremezsiniz."

Aniden ayağa kalktı ve arkasındaki sandalyeyi devirdi. Bu ani değişim sarsıcıydı; gözleri öfkeyle irileşmiş, yumrukları sıkılmış, eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye tersledi. "Yani, Tanrı aşkına, ahbap, bunca aydır ne yaptığımı sanıyorsun? Soglio'nun beni Gail için hapse atmak istediği belliydi. O yapardı

Eğer yapabilseydi, ilk tanıştığımızda beni tutuklardı. Seni ya da kendimi tehlikeye atmadan masumiyetimi nasıl kanıtlayacağımı bulmaya çalışırken saçımı başımı yoluyordum. . . ya da kendimi."

"Beni korumanı istemiyorum. Sana yardım etmek istiyorum."

"Unutun bunu. Sen ve ben doğru olanı yapmaya çalıştıkça işler daha da kötüye gidiyor. Zephyr bu işi hallediyor. Ben de işler kontrol altına alınana kadar ortalıkta görünmeyeceğim."

Aynen böyle, kanım tekrar yükseldi. Zephyr *onunla ilgileniyor muydu?* Bu da ne demek oluyor? Ama ağzımı açamadan sözümü kesti.

"Sonunda tavsiyene uyuyorum, Theo. Hiçbir şey yapmıyorum ve beladan uzak duruyorum. Belki sen de aynısını yapmalısın."

Yerine oturdu ve okumaya geri döndü. Çıkarken kapıyı kapatmamı söylemesine bile gerek yoktu. Bunu kendim yaptım.

* * *

Biba'nın boynunda kılıç sallanırken gizlenmeye hiç niyetim yoktu. Biba ve Gail'le olan ilişkim ortaya çıkarsa bunun sonuçları umurumda değildi. Kendimi koruyabilirdim. Ne de olsa, Biba geldiğinden beri iki kez saldırıya uğramış ve bunu anlatacak kadar yaşamıştım.

Biba'nın odasından Amelia'nın ofisine giderken neredeyse koşuyordum. Cumartesi olmasına rağmen burada olacaktı. Fırtına Bulutu Akademisi onun hayatıydı; tatil yapmazdı.

Ofisinin önündeki antreden geçtim ve kapıyı açtım. Yalnız olmadığını fark ettiğimde kendimi tanıtmak için ilk hecelerimi söylemeye başlamıştım bile.

Masasının önündeki sandalyede oturan Arvo Hurley uzun boylu, iri yapılı ve sarışındı.

"Merhaba Theo," dedi o kendinden memnun sırıtışıyla. Bu, gerçekten zeki olmayan ama yine de sizi alt ettiğine tamamen ikna olmuş bir adamın yüz ifadesiydi. Kralların hiçbirinin hayranı ama Arvo iğrençliğin özel bir türüydü.

Amelia konuştu. "Bay Brant, insanlar ofisime girmeden önce genellikle kapıyı çalarlar."

"Sizinle konuşmam gerek Bayan Amelia. Korkarım bekleyemez."

"Sorun değil," dedi Arvo umursamazca, ayağa kalkarak. "Sanırım burada işimiz bitti zaten."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bay Hurley," diye yanıtladı.

Arvo odadan çıktı, çıkarken omzumu sıvazladı. Küçümsemeyi inanılmaz boyutlara taşımıştı, değil mi? Devam etmeden önce kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes almak zorunda kaldım.

"Theo," dedi Amelia, "buraya gelerek kendini rezil ettin. Bunun önemli olduğunu umuyorum."

"Öyle," diye yanıtladım hemen, oturmaya zahmet etmeden. "Seninle Biba hakkında konuşmam gerek. Polis-"

Beni durdurdu.

"Bunu seninle tartışmak niyetinde değilim."

"Soruşturulduğunu zaten biliyorum. Onu tutuklamak istiyorlar."

"Theo, konuşmayı kes." "O

masum, Amelia."

Avucunu masasına vurdu. Gümbürtü o kadar yüksekti ki, elini parçaladığından endişelendim.

"Bana o gece hakkında hiçbir şey anlatma!" diye bağırdı. "Bilmek istemiyorum. Ağzını sıkı tutmalısın, Theo. Bu okuldaki insanlara kapıları açıp sırlarını ifşa edemezsin. Bu güvenli değil!"

"Biba'nın hapse girmesine izin veremem."

Amelia iç çekti. "Yapmayacak. Bu kesin."

"Nasıl?"

"Arvo Hurley bu yüzden buradaydı. Görünüşe göre herkes Bayan Quinn'in sorunlarını biliyor ve Hurley kayıtları düzeltmek istedi. Bugün Wachsbrunnen polisine gidecek ve Biba'yı aklayan bir ifade verecek. Görünüşe göre Bayan Monfort'un öldüğü gece onunla birlikteymiş. Bir şeyler içmek için köye kaçmışlar ve bütün gece dışarıda kalmışlar. Neyin peşinde olduklarını hayal etmek bile tüylerimi ürpertiyor."

Nutkum tutulmuştu. Bu hikaye tamamen yalandı. Arvo, Zephyr'in emirlerini mi uyguluyordu? Bu *işleri hallediyor* muydu?

Amelia sözlerine şöyle devam etti: "Bay Hurley ve Bayan Quinn sokağa çıkma yasağını ihlal ettikleri için kınanacaklar. Ancak cezanın gözetim altında tutulmaktan daha fazla olacağını sanmıyorum. Önemli olan, Dedektif Soglio'nun Bayan Quinn'i günah keçisi ilan etmesinin sona ermesi. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Başımı salladım.

"Mükemmel. Senin ve Biba'nın güvenliği için bence odana dönmeli ve bu işten uzak durmalısın."

"Evet, Amelia."

"Umarım seni uyardığımda bana inanıyorsundur, Theo. Kendini tehlikeye atmamalısın."

BÖLÜM 8

BIBA

(Haşlayıcı sprej yüzüme ve saçlarıma döküldü. Vücudumdan aşağı yüzlerce sıcak şelale gönderiyor, bükülmüş kaslarımın gevşemesini istiyordu.

İşe yaramıyordu ama en azından duş hissettiriyordu.

Zeph onunla kalmamı istiyordu ama bunun bir faydası yoktu. Bir an bile endişelenmeyi bırakırsam başıma yeni bir talihsizlik geleceği korkusuyla zihnim sürekli yarış halindeydi. Sanırım buna sihirli düşünme deniyor, kontrolünüzde olmayan bir durumu ilgisiz bir şey yaparak etkileyebileceğiniz fikri. Bazı insanlar şanslı ayakkabılar giyer. Bazıları kaldırımdaki çatlaklardan kaçınır. Ben sabitlenmişim. Başka hiçbir şey düşünmezsem Gail'in katilinin maskesini düşürebileceğime, kendimi temize çıkarabileceğime, Theo'yla aramı düzeltebileceğime, Harvard'a girebileceğime, mutlu olabileceğime inandırmışım kendimi. . . .

Tabii ki hayat böyle işlemiyor. Takıntılarım sayesinde yapabildiğim tek şey kendimi izole etmektir. Theo bana katlanamıyordu, Zeph rahatsızdı ve başka kimseyle etkileşime girecek enerjim yoktu.

O gece Zephyr'e kendime zaman ayırmak istediğimi söyledim, ki bu doğrudur. Kendi odama gitmek üzere onun odasından çıkarken bana kızıyordu ama umurumda değildi. Gerçekten ama gerçekten bunu umursayacak vaktim yoktu. Kafamı boşaltmam gerekiyordu. Artık kampüs dışına çıkmama izin verilmediğinden, yapılacak en iyi şeyin kendimi sıcak bir duşla rahatlatmaya çalışmak olduğuna karar verdim.

Zeph'in küvetindeki lüks, kendi kendini tatmin eden banyolarımın tam tersi gibi hissettirdi. Bunun seksi bir yanı yoktu. Giysilerimi , suyu olabildiğince sıcak açtım ve kendimi suya . Düşüncelerimi engellemek için elimden gelen her şeyi yaptım ve suyun çağılısının beni göreceli bir huzura kavuşturmasına izin verdim.

Hiç şansın yok.

Spreyin altında durmak işe yaramadığında, eski taşlı fayansın üzerine oturdum. Bu da işe yaramadığında, uzandım ve dikkatimi dağıtacak bir şey, herhangi bir şey üzerine meditasyon yapmaya çalıştım: gün batımı, dalgaların çarpması ve sıkıcı Aydınlanma şiirlerinden parçalar. Umutsuzdu. Eğer Gail'in cesedini ya da o iğneleyici dedektifi düşünmüyorsam, boğazıma dayanan bıçağın verdiği hissi, rahmetli arkadaşımın aynı korkunç kaderi paylaşmaya ne kadar hatırlıyordum.

Sonunda pes ettim. Duş tam bir . Suyu kestim ve avuçlarımı sıkı omuzlarıma bastırarak acınası bir şekilde yere oturdum.

Banyo sisle doluydu. Dağılma belirtisi göstermiyordu. Ne de olsa Fırtına Bulutu'nun malikânesi asırlıktı. Açabileceğim bir havalandırma fanı da yoktu. Öte yandan, gidecek bir yerim de yoktu. Gece yeni başlıyordu ve yatağımla randevum vardı. Bütün geceyi dönüp durarak geçirebilirdim ama eğer uykuya dalmayı başarırsam, en azından bir kez olsun makul bir saatte uyuyacaktım.

Yapılacak tek şey dişlerimi fırçalamak ve yatmak için yeni bir çift iç çamaşırı bulmaktı. Buhardan yarı kör bir halde diş fırçamı aldım ve diş macunumu sıktım. Her zamanki gibi çok görevli biri olarak, dişlerimi fırçalarken çantamda külot aramaya karar verdim.

Banyodan çıktığımda Arvo Hurley'i yatağıma uzanmış, doğduğum günkü gibi çıplak bulduğumda yaşadığım şoku hayal edin.

Bir kurt ısığıyla dikkatimi çekti. Neredeyse yerimden fırlayacaktım.

"Lanet , Arvo!" Bir havlu almak için banyoya geri çekilirken çığlık attım.

Ben örterken o gülmekten kırılıyordu.

"Hadi ama Quinn! Bu kadar namuslu olma. Daha önce görmediğim bir Şey değil."

Bu doğruydu ama bir fark yaratmıyordu. Geçmişte Arvo Hurley ile ne yapmış olursam olayım, duŐtayken beni gizlice izlemesini istemiyordum.

"Buraya nasıl girdin?" Odadaki tek havlu olan plaj havlusuna sarındıktan sonra "Buraya nasıl girdin?" diye sordum.

"Bunun için endiŐelenme."

"Bunun için endiŐeleneceĖim, dostum. Şu anda hayatımda senin ürkütücü kıın odama girmeden de yeterince berbat Şey var."

Arvo kocaman bir sırtış takınmıştı ve bu beni iki açıdan rahatsız ediyordu. Birincisi, bu ihlali ciddiye almasını istiyordum ve ikincisi, gülümseme onun çocuksu gamzelerini ortaya çıkarıyordu. Bunlar onu bir Şekilde sevimli yapıyordu, berbat davrandığı zamanlarda bile.

"Zephyr'in burada uyumanıza izin vermesine ŐaŐırdım."

"Hiçbir Şey yapmama *izin* vermiyor, Arvo. yerde uyuyorum."

"ok özgürsün," diye cevap verdi alaycı bir hayranlıkla.

"Soruma cevap vermedin." "nk

vermeyeceğim."

"O zaman git," diye karşılık verdim. Bu tartıŐma yeterince uzamıŐtı.

"Onu da yapmıyorum, Biba."

Belki de o anda korkmalıydım ama reddinin uğursuzluğunu fark edemeyecek kadar yorgun ve stresliydim. Islak ve çıplaktım ve sadece yatağa girmek istiyordum.

Ayrıca, Arvo'nun Zephyr Williams'ın kızıyla çok tehlikeli bir şey deneyemeyeceğini düşündüm.

"Arvo, konuşmam bitti," diye homurdandım. "Giyinmem ve biraz uyumam lazım. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, gitsin."

Abartılı bir kızgınlık gösterisiyle içini çekti.

"Bana hiç iyi davranmıyorsun, Biba. Bu duygularımı incitiyor."

"Neden sana iyi davranayım ki?"

"Oh, bilmiyorum. Belki de seni hapisten kurtardığım içindir."

Bu cümlelerin dank etmesi bir saniye sürdü. Ağzım açıldı, Arvo'ya odamdan siktir olup gitmesi için bağırmaya hazırdım ama sonra beynim yetişti. Az önce beni hapisten kurtardığını mı söyledi?

"," diye devam etti, daha da geniş sırtarak, "belki sana iyi haberleri veririm."

Nutkum tutulmuş bir halde masamdaki sandalyeye doğru yürüdüm ve havludan başka bir şey olmadan olabildiğince düzgün bir şekilde oturdum. Şaşırtıcı bir memnuniyetle, Dedektif Soglio'ya yeminli ifade vermeyi yeni bitirdiğini ve Gail'in öldüğü gece köyde birlikte içki içtiğimizi doğruladığını anlatmaya başladı. İçtiğimiz içkiler, bar hesabının miktarı, çeşitli tavernalarda çalan müzik ve ertesi sabah gizlice kampüse dönerken dağların üzerinden doğan güneşin ne kadar güzel görüldüğü hakkında ayrıntılar verdi.

"Size yeminli ifadenin bir kopyasını vereceğim," dedi, "bunu hafızanıza kaydedip sonra da yakabilirsiniz."

Sonra sanki birden aklına bir şey gelmiş gibi ekledi, "Ah, bir şey daha var - arabamda öpüştüğümüzden de bahsetmiştim."

dönüş yolunda. Artı biraz da ."

Bu durum burnumu kırıştırmama neden oldu ama itiraf etmeliyim ki rahatlamaştım ve Arvo'ya biraz minnettardım. Ona teşekkür etmek gereksiz görünüyordu. Hikâyeyi zafer kazanmış bir şekilde anlatarak kendine teşekkür ediyordu. Ama benim yalakalık yapmadığımı fark etti ve kederli bir şekilde karşılık verdi.

"Artık *teşekkür etmeyecek miyiz?*"

"Sanırım Zeph'e teşekkür edeceğim," diye cevap verdim buz gibi. "Onun emirleri doğrultusunda hareket ediyordun."

"İşte burada yanıyorsun, bebeğim. Hepsi benim yüzümden oldu."

"Saçmalık. Adamımın sana bu soruşturmayı ortadan kaldırmanı emretmediğini mi iddia ediyorsun? Ben de odadaydım."

Arvo başını salladı.

"Biba Quinn kendini çok zeki sanıyor. Yarım yılını Zephyr'in direğini çekiştirerek geçiriyorsun ve birden Krallar konusunda uzman kesiliyorsun. Al sana bedava ders. Zephyr ne istediğini söyler. Ben gerçekleştiririm. Sosisin nasıl yapıldığını bilmek istemiyor, o yüzden detayları paylaşmıyorum."

Hiç etkilenmedim. Sanki Arvo, Zeph'in olmakla övünüyor gibiydi.

Yataktan kalktı ve bana doğru bir adım attı, eğer isterse beni alt edebileceğini bildiğim kadar yakındı.

"Bir şey daha var," diye alay etti. "Eğer bunu yapmasaydım Yani, Soglio ve domuzlarının seni hapse atmasına izin verseydim, Zephyr mutlu olmazdı ama bunu atlatırdı. Çok uzun sürmez bile. Fırtına Bulutu Akademisi'nde bir sürü amcık var ve o istediğini seçer. Ona tam olarak ne söyleyeceğimi biliyorum: 'Kahretsin, Z- geleni yaptım. Karakoldaki herkese rüşvet verdim ama bu dedektif bir kovboy. bir şey gelmez.' Sonra *puf!* Gittin."

"Ne istiyorsun, Arvo?" Sert görünmek için elimden geleni yaparak cevap verdim.

"Sen sadece benim sayemde özgürsün. Ve istediğim zaman Soglio'ya geri dönüp ifademi değiştirebilirim. "Biliyor musunuz dedektif, aklıma geldi de... Biba gece yarısı kampüse dönmek için arabamı ödünç aldı. . . . Geri döndüğünde, ne bileyim, yorgun görünüyordu. Sanki o kaltak Gail'i boğazındaki kemerle çekiyormuş gibiydi."

İkimiz de bir an bile konuşmadık. Öfkeliydim ve bitkin düşmüştüm. Tırnaklarımı Arvo'nun kendini beğenmiş suratına geçirmek istiyordum. *Dizüstü bilgisayarımın dışlarını kırdıktan sonra ifadeni geri almak ne kadar kolay olacak?*

Ama hala üzerimde kıyafet yoktu ve sıırıslıklam saçlarım üşümeye başlamıştı. Ve Arvo Hurley'nin bir buçuk metrelik boyu karşımdaydı. Tamamen dezavantajlıyım. Sonra hafifçe kıkırdamaya başladı, sanki bütün bunlar büyük bir şakaymış gibi.

"Tabii ki böyle bir şey yapmam Biba," dedi. "Nasıl bir arkadaş olabilirim ki bunu senin başına kakayım? Sadece biraz daha minnettar olabileceğini düşünüyorum."

"yeterli düzeyde bir minnettarlık ne olabilir?"

Arkasını döndü ve sanki bu hayal edilebilecek en hoş sosyal ziyaretmiş gibi kapıma doğru yürüdü.

"Bilmiyorum," diye düşündü, "ama eminim, eğer aklıma koyarsam, bana borcunu ödeyebileceğin bir yol bulabilirim."

Kapıyı hızla açtı ve koridorda ilerlemeye başladı. Çıktıktan sonra kapıyı kapatma zahmetine bile girmedi.

"İğrençsin koyayım," diye seslendim arkasından.

"ederim," diye cevap verdi, arkasına bakmadan.

BÖLÜM 9

ZEPHYR

F ya da yılın başında bana atılan tüm aptalca şeyler, işler .

Aslında, güz dönemine üç hafta kala, işler sonunda . Bir şey Wachsbrunnen dedektifini Biba'ya karşı suçlamaları düşürmeye zorladı. Dekan Schmidt'in tüm büyük konuşmalarına rağmen, bize karşı gerçek bir hamle yapmıyordu. Uğursuzluk getirmek istemedim ama güvende gibiydik.

Üstüne üstlük yaz sıcağı da devam .

Sol, Arvo ve ben, güneşli bir Salı öğleden sonrasının tadını duvarımızın önünde çıkarıyorduk. Çocuklar gelip gidiyor, son haberleri veriyorlardı. Hepsi aptalca şeylerdi, ufak tefek kavgalar ve garip takılmalar, ama bunlar küçük şeylerdi ve yanlış insanlarla kaynaşmalarına izin verirseniz önemli hale gelebilirlerdi. Bir Kral asla gardını indiremez ya da zihninin dağılmasına izin veremez. Her zaman göz önünde bulundurulması gereken bir açı vardır.

"Biba nerede?" Sol dalgınca sordu.

"Ne bileyim ben?" Mırıldandım. Son zamanlarda erkeklerden uzak duruyordu. Bu beni rahatsız ediyordu ama sanırım anlıyordum. Sol son zamanlarda sessizlik yemini etmiş gibi davranıyordu. Arvo da her zamanki huysuz halini takınmıştı. Bundan kaçındığı için onu suçlayamazdım. . . .

"Sadece soruyorum," diye Sol.

"Biba Quinn'in nerede olduğu konusunda endişelenmeden de kafam yeterince meşgul zaten."

Sol iç çekti. Ona bir bakış attım. *Sen de bana kızma, Stamos.*

Duvarı itti ve yürümeye başladı. "Nereye gidiyorsun?" Arvo bağırdı.

"Yapacak işlerim var, tamam mı?" "Ne işleri?"

Sol cevap vermedi. Okula yaklaştıkça hızını artırdı, sanki bizden uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Ya da belki de bu sadece Sol'un Sol oluşuydu. Kralların işleriyle ilgilendiği zamanlarda tam bir iş adamıydı, ama rahatlama zamanı geldiğinde onu gevşetmek kolay değildi. Hem bugünlerde Biba'ya olan ilgisi de neyin nesiydi?

"Onun derdi ne lan?" Arvo güldü.

"Bugünlerde aklının yarısı hep başka yerlerde gibi görünüyor."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Arvo cevap oldukça hızlıydı. Ona yandan bir bakış attım. Gözlerime bakmadı, sanki yersiz konuştuğu için pişman olmuş gibiydi.

"Bu ne anlama geliyor?" Ona dikkatle sordum.

"Hiçbir şey, Zeph."

Hala bana bakmıyor.

"Bana bir şey söylemiyorsun," diye . "Üçümüzün arasında sır olmayacak, Arvo. Yıllar önce Kralları öldüren şey buydu."

"Hey, Tess!"

Arvo'nun birinci sınıf kızı ders arasında yürüyordu. Arvo'nun seslendiğini duyar duymaz eğitimli bir spaniel gibi koşup geldi; daracık bir vücudu ve muhteşem göğüsleri olan bir spaniel. Arvo'nun beni sorgulama sıramdan uzaklaştırmaya çalışıyor olma ihtimali yüksekti, ama ne ederdi ki? dağıtmak için harika bir yol seçmişti.

Tess Arvo'nun kollarına düştü ve yüzünü kendi yüzüne çekti. Gürültülü bir şekilde seviştiler. Benim zevkime göre biraz özensizdi ama ben kim oluyordum da genç aşkı eleştiriyordum? Eli göğüs kafesi boyunca ilerledi ve o diri, yuvarlak göğsü sıkı. Kadın zevkle inledi.

"Beni özledin mi, kızım?"

"Biliyorsun," diye fısıldadı kulağına ama gözleri sürekli bana kayıyordu. Tess'le ilgili bir şeydi bu - hep birlikteyken sürekli bana bakardı. Dürüst olmak gerekirse, bu beni tedirgin ediyordu: Ne hakkında olduğu konusunda oldukça iyi bir fikrim vardı. Arvo benimle onun arasında konuşuyordu çünkü bu onu büyük gösteriyordu. Büyük adamın yanındaki adam.

Bu Hurley'nin daha az çekici özelliklerinden biriydi. Gücü iyi kullanamıyordu. Ona yarım beden küçük kesilmiş bir takım elbise gibi uyuyordu.

"Bak ne diyeceğim," dedi ona, "bu gece odama bir tişört ve başka hiçbir şey giymeden gelersen, seni asla ayrılmak istemeyecek hale getiririm."

Kontrolsüzce kıkırdadı. "Kulağa hoş geliyor."

"Bir şey daha var. Bu gecelerden birinde Zephyr'i buraya getirmeliyiz, değil mi? Bırakalım da senin tadına baksın."

Yüzü düştü. Bu bir iğrenme ya da öfke ifadesi değildi, daha çok şaşkınlık ve kafa karışıklığıydı. Adamın şaka yapıp yapmadığını bilmiyordu.

Tess'in sıcak koyu sarı gözleri döndü ve benimkilerle buluştu. Bunu düşünüyordu. Ben de düşünüyordum. Çoğunlukla alışkanlıktan olsa da -taze bir am yemeyeli uzun zaman olmuştu ve Tess de en az onlar kadar tazeydi. Minyon ve hayat dolu, her zaman ateşli görünüyordu. Biz dururken

Duvara bakıp birbirimizi ölçüp biçerken, aklımın bir köşesinde onu kenara çekip elimi o dar Jordache kotun önünden aşağı kaydırmak vardı.

"Güzel bir teklif," diye kestirip attım, "ama gereken işler var."

Hayal görüyor olabilirim ama gözlerinde bir hayal kırıklığı parıltısı gördüğümü sandım.

"Belki başka bir zaman," dedi tatlı bir sesle.

"Göreceğiz bakalım. Şimdi neden kaçıp gitmiyorsun? Senin adamla konuşmam lazım."

Tess, Arvo'nun dudaklarına bir öpücük kondurdu ve hızla uzaklaştı. İkimiz de sessizce durduk ve onun her koşu adımında esneyen atletik kalçalarını takdir ettik.

"Biliyor musun," dedim Arvo'ya, "senin kız biriyle geçici bir benzerlikten fazlasını taşıyor."

"Evet," diye cevap verdi, "ortaokulda gördüğüm tüm ıslak rüyalara benziyor."

"Hayır, Biba'ya benziyor."

Gülmeye çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı. Bu reddedilemez gözlemle sinirlerine dokunmuş olmalıyım.

"Büyütülecek bir değil," diye ekledim. "Aranızdaki çekimi anlıyorum tabii ki. Sadece biraz tuhaf, sence de öyle değil mi?"

"Hakkını vermeliyim, Z," dedi Arvo hayıflanarak. "Müthiş kalçaları olan ateşli bir sarışını becermeyi sapkınlık olarak göstermek kolay değil. Ama sen başardın."

"Sadece bunu gerekiyordu."

"Öyle mi yaptın?"

Ona attığım saçmalıklar yüzünden kendimi biraz kötü hissetmemi sağlıyordu. Her zaman kendime hatırlatmak zorundaydım ki atletik yeteneklerine rağmen

ve olağanüstü yakışıklılığına rağmen, Arvo görüldüğü kadar kendine güvenen biri değildi, hele benim yanımda hiç değildi.

"Hiç de sapkınca bir şey değil," dedim özür dileyerek. "En azından normalde olduğundan daha sapkın değilsin. Bu arada, düşündükçe küçük Tess'i bir test sürüşüne çıkarıp nasıl mırıldandığını görmek daha iyi geliyor."

"Bir Tess sürücüsü mü?"

"Bu çok ezikçe," dedim, de gülerek.

"Sen sadece söyle, dostum. Endüstriyel vakum gibi bir ağzı var, söz veriyorum."

"Bunu kabul edebilirsin. Yine de tamamen akademik. Onun yetenekleri ile Biba'nınkileri karşılaştırmam gerekiyor."

Elbette kemiren bir şeyler vardı. Dekan'ın son birkaç haftadır nispeten sessiz kalmasına rağmen, Biba' yaptığı yorumları aklımdan çıkaramıyordum: *Fırtına Bulutu'nu Krallardan kurtarmak için uzun süre savaştık*. Sen de öyle yaptın Schmidt. Sen de öyle yaptın.

"Schmidt bir sorun olacak," diye mırıldandım Arvo'ya olduğu kadar kendime de.

"Çözmesi kolay bir sorun. Sana söyleyip duruyorum."

"Bu okulun bekçisini bir önseziyle öldürmeyeceğim. Onu izlemeye devam et, tamam mı? Gerçekten manevra mı yapıyor yoksa sadece büyük konuşuyor mu bilmem gerekiyor."

"Yani, kesinlikle tasarımları var, Zeph."

"Tasarımlar Yapma. Madde sürece o yapmak istilalar. Ve Bize karşı kanıtlanabilir bir hareket görmediniz, değil mi?"

Arvo bir şey söylemedi ama sessizliği bir şeyler anlatıyordu.

"Değil mi?" Tekrar ettim.

", eminim-"

"Senden en iyi tahminini istemiyorum, tamam mı? Bir şey görüp görmediğini bilmek istiyorum."

Dişlerini sıktı, dudağını ısırđı ve sakladığı bilgiyi saklamasının mümkün olmadığına karar verdi. "Muhtemelen bir şey yoktur," diye mırıldandı.

"Buna ben karar vereceğim."

"Bak, dediğin gibi onu takip ediyorum. Cumartesi günü Schmidt kampüsteydi ve ben de onu takip ediyordum. Hepsi oldukça sıkıcı: ofis saatleri, yemekler, tepelerde koşu. Ve koşarken onu bir dakikalığına kaybettim. Onu geçerken yakalamak için ormana giriyorum, ama ağaçların arasında ilerlerken . . . fısıltılar duydum, sanki bir konuşma gibi. Ormanın içine doğru ilerledim ve, *bum!* Schmidt orada, hala koşu kıyafetleri içinde ve Sol'la konuştuğuna eminim."

Buna inanamadım. Gerçekten. Arvo'nun bana söylediğı saçmalıklara inanmıyordum. Sol bir muhbir değildi, .

"Ne hakkında konuşuyorlardı?"

"Bilmiyorum. Bir dal falan kırmış olmalıyım çünkü ben yaklaştığımda Sol -ya da her kimse- başladı."

"Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" Çok kızmıştım.

"O olduğundan emin değildim. Hala kararsızım-"

"Bir yüzde o zaman. Dekanla konuşanın Sol Stamos olduğundan ne kadar eminsiniz?"

Bir an düşündü, gerginlikten gözlerini kırptırdı. Sonra "yüzde 60 "ta karar kıldı.

"Tanrım, ne karmaşıa ama. Schmidt'in biriyle konuştuğuna emin misin? Ormanın ortasında, gizli görüşmeler?"

"Evet," diye atladı, bunun telafi edilemez bir hata olmadığına beni ikna etmeyi umuyordu.

Gözlerim avluyu, ağaçları ve pencerelerini tarıyordu. O anda kendimi Fırtına Bulutu'nda hiç hissetmediğim kadar korunmasız hissediyordum. Hareket etmemiz gerekiyordu.

Tek kelime etmeden Arvo'yu dirseğinden tutup yeni Aston Martin DBS'ime götürdüm. Babam onu gemilerinden birinden, gecikmiş bir nakliye şirketine ek ücret olarak . Evrakları yoktu ve plakaları sahteydi. İçinde sadece ben ve fabrikadakiler beş dakikadan fazla kalmıştık; dinleniyor olmasına imkân yoktu.

Dağlara doğru uzun bir yolculuk yapmak için kampüsten çıktık. Arvo sanki onu kulağının arkasına bir kurşun sıkmak için تنها bir yere götürüyormuşum gibi mide bulandırıcı görünüyordu. İyi oldu. O anda etrafımdaki herkesin biraz korkmasını istedim.

"şu," dedim gözlerimi yoldan ayırmadan. "Schmidt'e bilgi veren her kimse susturulmalı, hem de kalıcı olarak."

"Anlaştık."

"Cevap vermene gerek yok. Bundan sonra Schmidt'in peşinde olmanı istiyorum. Başkasını değil, seni. Eğer Sol'sa yüzde 100 kesin kanıta ihtiyacım . Bunu teyit etmek senin işin."

Arvo başıyla onayladı. DBS mırıldandı. Bir an için kendimi iyi hissettim.

"Ve eğer Sol ise," dedim kendi kendime, "onu odunluğun arkasına götüreceğiz ve kayışını vereceğiz."

BÖLÜM 10

THEO

Ben uyuyamadım. Günlerdir dört saatten fazla dinlenememiştim ve bu da yüzlerce küçük ana bölünmüştü.

Zihnim şeyden çok kendimi korumak için kapandığında bilinçsizdim. Yirmi dakika kadar sonra tekrar ayağa kalkıyor, tavana bakıyor, volta atıyor ya da bir şeyler okuyordum.

Bu devam edemezdi. Gün boyunca dikkatim dağınıktı. Duygularım ya delice ya da katatonikti. Tanrıya şükür, konuşacak kimsem yoktu; deli olduğumu düşünürlerdi.

Othello ne demişti? *Sebep bu, bu, ruhum. Size isim vermeyeyim, sizi iffetli yıldızlar! Sebep bu.*

Onu kaybetmiştim. Gerçekten de onu asla geri alamayacaktım. Nedense, Arvo Hurley'i Amelia'nın ofisinde sırtarak ve onu kurtarmak için yalancı şahitlik yaparak dışarı çıkarken gördüğümde bunu hemen anlamıştım. Şüphesiz Zephyr Williams'ın direktifiyle.

O ana kadar Biba'nın ... nasıl derdiniz? Krallarla olan ilişkisini aptalca, tehlikeli derecede bulmuştum. Küçük bir isyan hareketi. Ona acımıştım. Ama onu anlamıştım da. İkimiz de bu korkunç okulda kaybolmuş yetimlerdik, çalılıklar arasında yolumuzu bulmaya çalışıyorduk çünkü diğer tarafta bize daha iyi bir hayat vaat edilmişti. Fırtına Bulutu'ndaki görev süremin ilk yarısını adaletsizliklere karşı direnmeye adanıştım. Biba onlarla ittifak kurmuştu.

Yanıldığını düşünmüştüm ama Arvo tek bir yalanla onun hayatını kurtardığında, başından beri aptal olanın ben olduğumu anladım. Krallar Biba için iğrenç bir dikkat dağıtıcı değildi; onlar onun eviydi. Onu güvende tutuyor ve koruyorlardı. Zephyr, Sol ve Arvo onu izlerken, Fırtına Bulutu'ndan kurtulacak ve muhtemelen bir milyarder olacaktı. Eğlence sınıfının darp edilmiş bir üyesi.

Biba her şeyi , kendimi tekrar tekrar düşünürken buldum. İki aydan kısa bir sürede Fırtına Bulutu Akademisi'nde nasıl hayatta kalacağını çözmüştü. *Ve sen, Theo Brant, onun yaptığını yapacak cesarete sahip değilsin.*

* * *

Bir fırsatım olmuştu.

Onun gibi benim de ailem yoktu ama onun aksine ben ailemi hiç tanımadım. Londra, New York, Cenevre ve Kopenhag'daki iyi döşenmiş evlerde arka arkaya büyüdüm. Paralı ailelerin yaşadığı yerlerde. Her birkaç yılda bir, hangi koruyucu ailenin yanında kalıyorsam, beni aniden başka bir eve gönderirlerdi. Her zaman varlıklı, her zaman iyi eğitilmiş ve kültürlüydüler. Bir anne ve baba dışında hiçbir şey istemedim.

Bu ailelerin hiçbiri bana kötü davranmadı, ama hiçbiri bana fazla sevgi de göstermedi. Ben bakılması gereken bir şeydim, kırılgan, pahalı bir antika gibi. Bana adımın Brant olduğu söylendi, ancak büyüdükçe bu ismin kalıtsal değil, atanmış olduğu anlaşıldı.

Hiç tanımadığım ebeveynlerimden bana üç şey miras kaldı. Birincisi, İsviçre'de numaralandırılmış bir hesapta emanet olarak tutulan ve hiç tanımadığım kayıtlı bir temsilci tarafından dağıtılan önemli miktarda paraydı. İkincisi, hepsi de bilemediğim nedenlerle beni korumaya ve refahımı sağlamaya yemin etmiş seçkinlerden oluşan bir ağıdı.

Son miras Fırtına Bulutu'na kabul edilmekti. Aslında bundan daha fazlası, sadece kabul edilmekle kalmadım. Yolum belirlenmişti.

Bayan Amelia geldiğim gün benimle tanışmıştı. Sanki yeni olmuş gibi hatırlayabiliyordum.

Bay Brant, beni ön kapıda karşıladı, Fırtına Bulutu Akademisi'ne girişiniz çok ani olduğu için sizi kendim yönlendirmenin en iyisi olacağını düşündüm.

Teşekkür , diye mırıldandım, mekanın ihtişamından etkilenmiştim.

Protokolü oldukça katı tuttuğumuzu göreceksiniz. Ama yavaş yavaş alışmanı sağlayacağım. Sana özel göz kulak olacağım.

Okul hiyerarşisini ayrıntılı bir şekilde açıklamış ve daha sonra beni küçümseme ve isteksiz bir kabullenme ile karşılayan Zephyr Williams ile bir toplantı ayarlamıştı.

Kral olacaktım.

Bu çılgınlıktı. Fırtına Bulutu Kralı kavramını daha yeni öğrenmiştim ve ben de bir kral olacaktım.

Ama bu iyi değildi: Bunu yapamazdım. Zephyr ve benzerlerinin yanındaki yerimi kabul etmek inandığım her şeye ihanet etmek olurdu. Krallar büyük adamlar ya da vizyon sahibi insanlar değildi. Olağanüstü olmak gibi bir iddiaları yoktu. Sahip oldukları tek şey para ve aşırı şişirilmiş bir önem duygusuydu. Ayrıca, onlar zorbalardı, saf ve basit.

Demek istediğim, ne Kral fikrinden ne de Kral *olduğunu* iddia eden adamlardan etkilendim. Garip bir şekilde, ben Zephyr'i geri çevirdikten sonra bile, o ateşini korudu. Kralların benimkinden çok daha önemsiz şeyler için insanlardan gerçekten berbat bir şekilde intikam aldıklarını ama benim koridorlarda cezasız bir şekilde dolaşmama izin verilmişti. Zephyr zaman zaman beni onlarla yemeğe bile davet ediyordu. Ben de nezaketen kabul ettim. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bazen oldukça komik olabiliyordu. Yine de o özel kulübe alınmayı reddettim.

Ne kadar aptalca bir .

Krallara karşı hissettiğim tüm o ahlaki üstünlük bana ne kazandırdı? Sabahın ikisinde yalnız ve gergin. Üst üste dördüncü gece.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için yataktan kalktım ve atletimle boxerımı . Sıcak bir duş en azından beni rahatlatmalıydı. Bir şekilde kafamı boşaltmam ve durumum hakkında net düşünmeye çalışmam gerekiyordu. Ben Theo Brant'tım, takma isimli bir çocuktum, lüksün kucağında büyümüşüm, dünyanın en seçkin eğitim kurumuna kabul edilmişim. Ve tüm ötesinde, eğer Zephyr Williams'a diz çökersem yarın bir Kral olabilirdim. Neden ki?

Dumanı tüten sıcak su üzerime yıkandı. Sert omuzlarımı geriye attım ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Duş, o günlerde çoğu şeyin hissettirmedeği bir şekilde iyi hissettiriyordu. Sıcak suyun tenimden aşağı yuvarlanma hissine çalıştım.

Rahatlamanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor musun, Theo? Saldırıdan önce, Kralların yeraltı mezarlarındaki garip ayininden önce, Biba'dan önce. . . .

Zihnim geçen ilkbahara, Krallar Salonu'na girdiğim zamana gitti; gizli bir mabet olduğunu biliyordum çünkü Zephyr Fırtına Bulutu'ndaki ilk haftamda beni oraya götürmüş ve Krallar arasında bir yer teklif etmişti. Reddettiğimde, ses tonu anında 180 derece değişmişti. Tüm o güler yüz ve nezaket kaybolmuş, yerini katıksız bir küçümseme almıştı. Eğer Krallar Salonu'nun yerini açıklarsam yavaş yavaş öleceğime yemin etmişti. Ona böyle bir niyetim olmadığına dair güvence vermişim. Gerçekten de o rutubetli çukura dönmeye hiç niyetim yoktu.

Zephyr ve Biba'yı takip ettiğim geceye kadar sözümünolarak uzak durdum.

manzaradan iğrenmem gerekirdi: Arvo, Sol ve Zephyr, Biba'nın etrafında yere eğilmişlerdi. Çırlıçıplaktı, esnek vücudu yağla parlıyordu. Arvo ve Sol onu tutuyordu.

Kartal gibi açılmıştı. Zephyr onu vahşi bir hayvan gibi becerirken göğüslerini emdiler ve klitorisine masaj yaptılar.

Tiksinmem gerekirdi ama tiksinmediğimi fark ettim. Neredeyse müdahale etmeyecektim çünkü beynimin kertenkele kısmından gelen bir ses bana izlememi söylemişti. Birlikte boşalana kadar Zephyr'in onu becermesini izlememi. Tüm orgiastic ekibi doyana kadar Kralların sırayla onunla birlikte olmasını, deliklerine ve ağzına dalmasını izleyin.

Hepsini bir arada hatırlayınca sertleştim. Bu küçük bir mucizeydi; son zamanlarda hissettiğim tüm stres ve kendinden nefret etme duygusuna rağmen haftalardır tahrik olmamıştım. Kararsızca aşağıya baktım. Vay canına. Biba'nın Krallara hizmet edişini hatırlamak bile sikimi .

Neden ahlakımı ve kendime olan saygımı bir kenara bırakıp Zephyr'in küçük kulübüne katılmayayım ki? Belki bir sonraki seks partilerine katılabilirim.

* * *

Yatağıma uzanmadan önce giyinme ya da havlumu alma zahmetine bile girmedim. Hava hâlâ yeterince sıcaktı ve odamdaki çatlak pencereden hoş bir gece cereyanı geliyordu. Hafif esinti nemli tenimde harika bir his uyandırıyordu.

Kapımın üzerindeki aynaya baktım ve yansımamı yakaladım. Fena değildi. Solomon Adaları'nda aralıksız çalıştığım bir yaz, geçen yıl revirde geçirdiğim haftaların ardından kaybettiğim kaslarımı geri kazandırmıştı. Bronzluğum soluyordu ama hâlâ .

Hissettiğimden daha iyi görünüyordum. Ay ışığında, damlacıklar hala vücudumda dururken, kendimin görüntüsü hoşuma gitti.

Theo Brant ... o da enkaz değilmiş. En azından fiziksel olarak.

Elim göğüs kaslarımdan kaburgalarıma, oradan da haftalardır kütük ve kum torbası kaldırmaktan belirginleşmiş karın kaslarıma doğru ilerledi. Parmaklarımı çıplak kalçamın üzerine koydum ve vücuduma baktım.

aynaya baktım. Duştan bu yana biraz zayıflamıştı ama yine de leğen kemiğimden yukarı doğru yükseliyordu.

Kendime bakmak tuhaftı. İnsan nadiren vücudunun tamamını açıkta görürdü. Bunu yapmak sanki bir yabancıyı gözetlemek gibiydi, tamamen savunmasız ve tahrik olmuşum.

Bacaklarımı açtım, aşağı uzandım ve uyluklarımın birleştiği yerde asılı duran testislerimi sıktım. Bu tatlı hisle sikim kalktı.

Gözlerimi kapattığımda, sanki şimdiki zamanda oluyormuş gibi, onu Kral Salonu'ndan taşıdığım gece odamda olan Biba'yı görebiliyordum. Hâlâ o gece yediği dayağın etkisindeydi.

Bornozunu açtığını ve yatağıma uzandığını görebiliyordum, tatlı bal küpü hala kızarmış, ıslak ve açıktı. Ağzımı onun üzerine götürdüğümde topraksı-ekşi kokusunu alabiliyordum.

Kahretsin, ama dilime karşı tatlı ve sıcaktı. Onu bütün gece yalayabilirdim.

Aynadan, her vuruşta ereksiyonumdan minik precum damlalarının fişkirmasını izledim. Kahretsin, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Sadece benim elim ve kendi doğal kayganlaştırıcım vardı ama harika hissettiriyordu.

Aynı zamanda o geceye geri döndüm. Biba'nın klitorisini nazikçe , küçük kıl tutamının üzerinden baktım ve gördüklerime hayret ettim. Gözleri kapalıydı ve dolgun dudakları ayrılmıştı. Daha fazlası için inliyordu. Mükemmel göğüslerini kavradı ve gergin meme uçlarını sıktı, yaklaşan bir orgazma doğru zorlanıyordu.

Taşaklarım vücuduma karşı gerildi. İnşa ediyordu, büyük bir yük yüzeye doğru ilerliyordu.

Kahretsin, tüm vücudum titredi. Yumruğum bir bulanıklıktı, sertçe pompalıyordu. Aynada kendimle göz göze geldim. İstediğim yüz buydu Biba.

Görmek için, ona kilitlenmişim, yaklaştıkça bile açık kalmak için zorlanıyordum daha yakın. . . .

Ama o yoktu ve ben buradaydım. Öfkeyle mastürbasyon yapıyor, bir anıyı canlandırmaya odaklanıyordum. Sanki yeterince konsantre olursam, üzerimde cisimleşecekmiş gibiydi.

Sebebi bu, ruhum.

Ortaya çıkmadı ama birlikte geçirdiğimiz kısa gecenin anısı beni çileden çıkardı.

Zaman uzadı ve aletimin bordo kafasından fışkıran boşalma şeritleri gibi düzleşti.

En derin ağır bir şekilde inledim. Gövdem tohumlarımla kaplanmıştı ama umurumda değildi. Birkaç dakikalığına zihnim durdu ve huzur içindeydim.

Ve sonra, bir şekilde, sonunda uykuya daldım.

BÖLÜM 11

BIBA

(İçimden atamadığım bir şey vardı. Vicdanımı kemiriyordu. Thomas ve Mary Monfort-Gail'in Cornwall'daki teyzesi ve amcası. Onları aramamıştım. Ne Gail'in ölümünden sonra, ne Wachsbrunnen'deki sorgumdan sonra, ne de polisin olayı bir cinayet olarak soruşturduğunu öğrendiğimden beri. Stormcloud arazisine ayak basmayı reddetmişlerdi. Bunun yerine, Gail'in cesedinin İngiltere'ye nakledilmesini ayarlamışlardı. hiç konuşmadım ya da ağlamadım.

Kendime onları korumak için mesafemi koruduğumu söyledim. .

. .

Ama belki de kendimi Gail'in en yakın akrabalarıyla konuşmanın acısından korumaya çalışıyordum. İlk yılımın bahar tatilinde bana büyük bir nezaket göstermişler, Gail ve beni Evian Les Bains'e götürmüşler, bize yeni kıyafetler almışlar, su kenarında abartılı bir yemek ısmarlamışlardı. Fırtına Bulutu Akademisi'ndeki ilk aylarımın yorgunluğundan sonra, o gününbirlik gezi bana peri masallarından fırlamış gibi gelmişti.

Sonra Gail'in babası hakkındaki gerçeği ortaya çıkardılar. O da Fırtına Bulutu'na gitmiş ve seksenli yıllarda Krallarla ters düşmüştü. Bunu öğrendiğimizde ne olacağını düşünmüşlerdi? Bu bizi okulun arşivlerine doğru bir yolculuğa çıkardı ve orada onun babasıyla benim babamın aynı zamanda burada olduğunu öğrendik. Bağımlı olmuştuk: Bilmemiz gerekiyordu.

Mary ve Tommy bize söylemeseydi, merak ettim, gizli soruşturmamıza başlar mıydık? Dönemin son gecesinde saldırıya uğrar mıydım? Gail öldürülür müydü? İkimiz de mutlu bir cehalet içinde yaşayabilirdik.

Yine de bu adil değildi. Fırtına Bulutu Akademisi'nde hedef tahtasına oturmamız Monfort'ların suçu değildi. Onlar sadece yeğenlerinin aile geçmişiyle ilgili tüm bilgilere sahip olmasını istemişlerdi. Sonrasında ne olacağını bilemezlerdi. . . .

Bu yüzden onları aramaya cesaret edemedim. İçten içe, Gail'i ilmekli bir kemer ve sağlam bir meşe kirişiyle biten yola sürüklediğimi anlıyordum. Ama Mary ve Tommy'nin, kızlarının katilini bulup ona bunu ödeteceğime dair onları temin etmek için bile olsa bir telefon borçları vardı.

Dört ay boyunca her gün, yirmi dakika kadar tek başıma durdum, Monfort'ların ev numarasının çevrili olduğu telefonu tuttum ve kendi kendime fısıldadım, "Yap şunu, Biba. Bunu onlara borçlusun. O lanet numarayı ara ve olanlar hakkında konuş."

Gözyaşları, garip sessizlikler, zor sorular ve belki de suçlamalar olacağını biliyordum. Her sabah cesur olmaya ve aramayı yapmaya hazır olduğumu düşünürdüm. Ama her gün ne kadar korkak olduğumu yeniden keşfedecektim.

Güz dönemine bir ay kala o sabah da farklı değildi. Aramayı denedim ve başarısız oldum. Bir gün daha beklemeyi haklı çıkarmayı başardım. Sonra onları hiç aramamayı haklı buldum.

Konuşmanın ikimize de ne faydası olacak?

Ben konuşmak isteyecekleri son kişiyim. . .

Onları aramamak onlar için de benim için de daha güvenli.

Telefon çantama geri döndü. Biraz hava almam gerekiyordu.

* * *

Batı çıkışından geçip avluya daldım, sanki başka bir dünyaya açılan bir kapıdan içeri dalıyordum. Görünüşe göre bu yükseklikte Hint yazı yaşanmayacaktı. Hatta sonbahar da pek yaşanmayacak gibi . Avludaki ağaçların yarısı neredeyse çıplaktı ve hala sararmış yaprakları olanlar da hızla dökülüyordu.

Henüz Ekim ayı bile gelmemişti ve doğal dünya dükkânı kapatıyordu.

Benim için sorun değildi. Bana uygun geldi. Yemyeşil, yemyeşil yaz, hayatıma nüfuz eden iğrenç belirsizlikle çelişiyordu. Sıcak ve güneşli olmamalıydı. Gail ölmüştü; ağaçlar da öyle olmalıydı.

Ayrıca, aniden esen rüzgârı seviyordum. İnce, keskin hava, esintinin hafif ısırtığı, aşağıdaki kayalık zemine düşen kırılğan yaprakların hışırtısı temizleyici bir his veriyordu. Ve üstüne üstlük, kampüsten ayrılmakta özgürdüm! Arvo'nun mazeretinin Soglio'nun benimle ilgili soruşturmasını sona erdirdiği ortaya çıkmıştı.

Bu çifte kazanç olmuştu. Artık şüpheli değildim ve inatçı dedektif gerçek ipuçlarını araştırmaya başlayabilirdi. Tek gereken Arvo Hurley'nin biraz yalancı şahitlik yapmasıydı.

Şeytandan bahsettik ve o ortaya çıktı. En sevdiğim dağ patikasına giden yolda avludan geçerken, Arvo ve Tess'in çevre duvarının yanında gezindiklerini gördüm. Yürüyüşündeki tembellik bana Zephyr'görmeye gitmediğini söylüyordu. Arvo'ya Taçların Kralı tarafından ihtiyaç duyulduğunda, hızlı hareket ederdi.

Hayır, ikisi sadece genç, sevimli ve birlikte olmanın tadını çıkarıyorlardı. Arvo'nun nasıl bir pislik olduğunu bilmesem, tatlı bir çift olduklarını düşünebilirdim. Tess iki ince kolunu da Arvo'nun beline dolamış, yürürken hafifçe neden olacak şekilde yanlamasına sarılmıştı. Başı adamın göğsüne sıkıca bastırılmıştı. Sanki herhangi bir parçasının ona bağlı olmaması fikrine dayanamıyor gibiydi.

Zihnim üç hafta önce onları solaryumda çırılçıplak ve benim seyir zevkim için birbirlerine sürtünürken izlediğim o geceye geri döndü. Adamın elleri o gece de kadının arka bacaklarına uzanmış ve onu diliyle köpürtebilmek için içini açmıştı.

Aslında o korkunç görüntüyü zihnimden atmak için başımı sallamak zorunda kaldım. Zephyr'den ayrı uyuduğum gecelerde -ve bazı geceler onunla birlikte uyuduğumda- kendimi o buluşmayı zihnimde yeniden canlandırırken buluyordum.

Hiç akıllıca değil, Biba. Akıllıca değil.

* * *

Kampüsün batısındaki Mont Fer patikası, en azından yalnız yürüdüğüm zamanlarda, benim tercih ettiğim patikaydı. Çok güzel bir şekilde sertti - büyük kayalar ve sınırın İsviçre tarafındaki eğimli beyaz dağların panoramik manzarası. Bu kayalık, acımasız patikada yürürken kendimi bir Wagner operasındaki kadın kahraman gibi hissediyordum.

Kampüs dışında en az yürünen patikaydı. Ayaklarınızı zorluyor ve inanılmaz çeşitlilik göstermeden uzun sürüyor. Ayrıca endişe yaratacak kadar açıktı. Mont Fer patikasında saklanmak yoktu; her yönde kilometrelerce uzağı görebilir ve yalnız olduğunuzu bilirdiniz. Polisin, , Kralların ve hemen hemen herkesin mikroskobu altında geçen aylardan sonra, her yönden neyin geldiğini bilmek hoşuma gitti.

Böylece kampüsten yaklaşık bir mil uzakta yalnız bir figürü net bir şekilde görebildim. Uzun boylu, ince yapılı adam, kim olduğunu anlayana kadar uzunca bir süre uzakta karşıma çıktı.

Sol.

Patikadan birkaç metre uzakta tek başına durmuş, inişli çıkışlı zirvelere ve yamaçlara bakıyordu. Uyluk hizasında siyah bir , dar siyah bir kot pantolon ve etrafına bağlanmış gri bir yün atkıyla sıkı sıkıya sarınmıştı.

boynunu. Dalgalandan siyah saçları, belli ki şapkaya ihtiyaç duymayacak kadar gürdü. Bozkırdaki Heathcliff'e benziyordu.

Yaklaştığını fark etmediğini ya da umursamadığını düşündüm. Onu ilk fark ettiğim andan adını söyleyecek kadar yaklaştığım ana kadar yaklaşık yirmi dakika geçti. Tüm bu süre boyunca bana bakmadı. Dönmedi bile.

"Sol," diye bağırdım yirmi yıl .

"Biba," diye cevap verdi, hâlâ dönmemişti. "Ben de seni bekliyordum."

Bu beni yolumda durdurdu. İhtiyacım olan son şey Krallardan birinin daha bana saçma sapan tekliflerde bulunmasıydı. Hem Sol neden okuldan bu kadar uzakta beni beklesin ki? Benimle ders sırasında da rahatlıkla konuşabilirdi.

Hayır, beni uzak bir dağ patikasında bekliyordu ve benim orada dolaşacağımı tahmin ediyordu.

"Şey," dedim olabildiğince soğukkanlı bir şekilde, "işte ."

"Yardımaınıza ihtiyacım var."

İlk başta, Sol'un bana bakmayı reddetmesinin bir tür güç gösterisi olduğunu düşündüm - onun tüm dikkatini çekmeye değmezmişim gibi. Ama kaçamak bakışlarında kırılganlık gördüm ve utandığını anladım.

"Elimden geleni yaparım, Sol."

"Böyle söylüyorsun ama buna inanmadığım için beni affet," diye cevap verdi, sesi titriyordu. "Sana güvenmemin çok fazla riski var. Aklımda senin duymanı istediğim bir şey var ama Zephyr'e söyleyemezsin."

"Bu bana ne söyleyeceğinize bağlı."

"Unut o zaman."

Sol gözlerini indirdi, yokuştan patikaya doğru yürüdü ve Fırtına Bulutu'na doğru tepinmeye başladı.

"Beni rahat bırak," diye seslendim ona. "İkimiz de biliyoruz ki ben Kings olayının bir parçası değilim, gerçekten değilim. Ben dışsal bir parçayım. Zephyr bana ne yaptığınızı söylemiyor."

Geri döndü. "Bu ona söylemeyeceğin anlamına gelmiyor."

"Buraya benim için gelen sendin Sol," diye cevap verdim öfkeyle. "Sana karşı hiçbir zaman dürüst olmadım, o yüzden bana ne söyleyeceksen söyle."

Neden ona defolup gitmesini ve yürüyüşümün geri kalanının tadını çıkarmasını söylemedim? Bir şey beni daha da yaklaştırıyor, onu parçalayan şeyin ne olduğunu bulmamı istiyordu. Sol yavaşça geri yürüdü, hacimli yelesi rüzgârda dalgalanıyordu, yeşil gözleri güneşte parlıyordu ve bana kilitlenmişti.

"Bir şeyler , Biba," diye fısıldadı. "Tehlikeli bir şey."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Neredeyse hayatımı sona erdirecek olan bıçağı düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile yok."

Dişlerimi sıktım ve içimde kabaran duyguları bastırdım. Duygularımın beni alt etmesine izin veremezdim. Ayrıca, Sol zaten cevap veriyordu.

"Ben bundan bahsetmiyorum. Orada-" diye sözünü kesti ve tekrar dağlara baktı. "Tanrım, ne yapıyorum ben? Neyle karşı karşıya olduğumu bile bilmiyorum. Ama tek kişi sensin."

Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama ya Sol yüzyılın aktörüydü ya da bir şey ona gerçekten eziyet ediyordu.

Ona ne söyleyeceğimi bilemeden elimi çökük, pürüzsüz yanağına koydum. Yüz ifadesi eridi. Küçük bir insan teması bile onun için çok fazlaydı. Ama geri çekilmedi.

"Donmuş , Biba."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Zephyr'in gittiği tüm o toplantılar sadece o ve Arvo ile gerçekleşiyor. Birdenbire dışarıda kaldım. Zeph ile konuşmaya çalışıyorum. Bana Schmidt yüzünden faaliyetlerin askıya alındığını söylüyor ama durumun böyle olmadığını biliyorum."

Dekan'ın bana yaptığı ateşli uyarıyı hatırlayarak sustum. Kralları milyonlarca parçaya bölmek niyetindeydi.

"Arvo ile buluşacaklarını nereden biliyorsun?"

"Birkaç gün önce Tess'i takip ettim. Arvo takip edilemeyecek kadar sinsi, ama onun kızı .

. Zephyr ile buluşmadığı sürece ayrılmıyorlar. Üç gece üst üste spor salonunda tek başınaydı, tam da Kings'in normalde buluştuğu saatlerde."

"Ama bu hiç mantıklı değil. Zeph seni seviyor. Sana tamamen güveniyor. Bana da söyledi."

"Ama bir şeyler değişti. Takip ediliyorum."

Gülmekten kendimi alamadım. "Ne? Bu çılgınlık."

"Arvo ve Zeph'in peşime takacağı çocukları tanıyorum. Onları derslerimin dışında, odamın yakınındaki koridorlardahatta benimle aynı parkurlarda koşarken görüyorum. Bu yüzden seni bulmak için buraya geldim. Mont Fer tamamen açıkta. Eğer izleniyor olsaydık bunu hemen anlardım."

Neredeyse bir dakika boyunca cevap vermedim. Sol'un yalan mı söylediğini, deli mi olduğunu yoksa bir şeylerin peşinde mi olduğunu anlayamadım. Sadece şundan emindim: Onu ve Zephyr'i bir süredir birlikte görmemiştim. Ama o kralların en sadık olanıydı. Zephyr'in onu dışlaması mümkün değildi.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Sonunda cevap verdim.

"Kralları geçtikleri için öldürülen insanlar var Biba. Yanlış bir şey yapmadığımı biliyorum ama Zephyr'in bunu bilmesini istiyorum. Ona anlatmalısın."

"Dur bakalım. Önce onunla konuşmamam gerekiyor, sonra da bir mesaj iletmem mi gerekiyor-?"

"Bir şeyden şüphelendiğimi , yoksa bunun bir oyun olduğunu düşünür. Ama seni dinleyecektir. Güvenilir olduğumu biliyorsun. Kalbimde Kralların çıkarları var. Sadece Zephyr'i benimle buluşmaya ikna etmenin bir yolunu bul, teke tek, böylece ne olduğunu öğrenebilirim."

Sesinde öyle bir açıklık ve acı vardı ki beni hazırlıksız yakaladı. Kralların savunmasız ya da korkak olmamaları gerekirdi ama Sol öyleydi ve benim iyi doğama ve ona olan düşkünlüğüme hitap ediyordu.

Kabul etmek istedim. İhtiyacı neredeyse manyetikti. Ama istediğini yapamayacağımı da biliyordum. Krallar benden, ondan hatta Zephyr'den daha büyüktü. Güçler Sol'a karşı hizalandıysa ona yardım edemezdin. Ve onun yanında yer almak güvenliğimi atardı.

Evet diyemedim ama hayır diyecek kadar da güçlü değildim.

Ben de ona bunu düşüneceğimi söyledim ve tekrar konuşmadan oradan uzaklaştım.

BÖLÜM 12

ZEPHYR

(Neredeydi o?

Perşembe günü öğleden sonra saat ikiydi ve Biba yine ortalıkta yoktu. Genelde sahiplenici bir adam değildim ama insanların kontrolden çıkmasından bıkmıştım. Arvo bugünlerde General Patton gibi ortalıkta dolaşıyor, kendi özel savaşını veriyor ve her şeyin "altında" olduğuna dair bana güvence veriyordu.

Ve Sol . . . Bu duruma çok kızmıştım. Krallara karşı savaşıyordu, bu da onunla aynı odada olamayacağım anlamına geliyordu. Ve bu kan döküleceği anlamına gelebilirdi.

Bir de Theo vardı, zavallı bir fino köpeği gibi Biba'nın etrafında dolanıyordu. Böyle bir adamla onu uzak tutmaya çalışmaktan başka bir şey yapamazdınız. Biba'yı hangi zavallı saçmalıklarla beslemeye çalıştığını kim bilebilirdi? Ne kadar kötü bir adam olduğumu, Kralların ne kadar korkunç olduğunu, onu nasıl güvende tutabileceğini.

Bu yüzden şu anda bütün malikanede Biba'yı arıyordum. Gelecek hafta Gianas'tan ilk büyük sınavının olduğunu hatırladım. Belki de odasında bir çalışma seansı vardı. Sınıfa doğru bir adım attım ve kapıyı açtım.

Ama oda boştu. Sınıfta kimse yoktu. Babam dışında kimse.

Babanızı okulunuzda görmek çok garip. Belki de bunun normal olduğu son zaman, anaokuluna gittiğiniz ve ebeveynlerinizin sizi sınıftan fiziksel olarak almak zorunda kaldığı zamandır. Peter Williams beni hiç almamıştı. Bunun için hizmetçilerimiz vardı.

Babam bir öğrencinin masasında otururken bile göz korkutucu görünmeyi başarıyordu. Üzerinde en sevdiği Huntsman Prince of Wales takım elbisesi, monogramlı platin kol düğmeleri olan kırışksız gömleği, platin iğneli siyah ipek kravatı ve tertemiz dana derisi oxfords'u vardı. Ayaklarını birbirine bastırması, ellerini önünde kavuşturmuştu. Evindeki ofisinde, kiraz ağacından masasının arkasında, hayal kırıklığı yarattığımı söylemek için beni kabul ettiğinde de aynen böyle oturuyordu.

Ben de öyleydim. Babam bunu unutmama asla izin vermedi.

"Arayabilirdin," dedim. "Beni uyarabilirdin."

"Ben yokken kendini ne kadar serbest bıraktığını görmek daha değerliydi," dedi sertçe.

. Yıpranmış Balmain kot pantolonumun üçüncü, McQueen kapüşonlumun ise ikinci günündeydim. Ayrıca saçımı yıkamak yerine örgü şapkamı tercih etmiştim.

", Zephyr."

Onun emirlerini yerine getirmemde Pavlovvari bir şey vardı. Bir masa çektim ve karşıısına oturdum.

"Notların nasıl?" diye sordu.

"Not falan yok baba. Dönem daha yeni başladı."

"Önemli değil," diye devam etti. "Sizi buradan çağırmam gerekiyor. Fas'taki limanımızda bir sorun var. Küçük bir liman işçisi greviyle başladı. Şimdi de küçük bir darbe yüzünden tıkanan bir doğu limanından gelen yük gemilerinin yön değiştirmesi söz konusu."

Başımı salladım. Geçen dönem, yeteneklerimi Williams Maritime'a ödünç verme fırsatına atlardım, ancak ne olabileceği konusunda endişeliydim.

benim yokluğumda okulda çok şey oluyor. Bunu babama söylediğimden değil. Poker suratımı korumak için çok çalıştım.

"Her neyse, artık liman başkanını görevden almaktan başka seçeneğim yok. O zaten lanet bir embesil. Boşaltılmak ve yeniden yüklenmek üzere sıraya girmiş yük gemilerimiz var. Orada işleri yürütmek için güvenebileceğim birine ihtiyacım var."

"Elbette baba," diye dikkatle cevap verdim. "Sadece bazı şeyleri düzene sokmam gerekiyor-"

"Düzen mi? Düzenlenecek ne var ki?"

"Yani, Dekan'a söylemem gerekiyor. Ne kadar süre yokum?"

"Schmidt defolup gidebilir. Ben ne dersem onu yapar. Zaten sadece birkaç aylığına gitmen gerekiyor. Mesajlarını yanına al ve geceleri oku."

"Tamam, elbette, ama başka şeyler de var, biliyorsun "

Babamın gözleri kısıldı. *Başka şeyler* de onu sinirlendirmiş olmalı. Akli hemen ve doğru bir şekilde

-Krallara. Babamın tek pişmanlığı, Fırtına Bulutu'nda görev yaptığı süre boyunca Kralların yasadışı ilan edilmesine izin vermesiydi. Başından beri beni onları yeniden kurmam için hazırlamıştı.

"İşlerimiz yolunda, değil mi?" diye kesin bir ifadeyle sordu.

"Elbette. Sadece ... uh, havada bazı projeler var-"

Birden elini kaldırdı ve ağzının kenarlarında alaycı bir gülümseme kıvrıldı.

"Sakin ol, Zephyr. O uykusuz, darmadağın bakışı bilirim. Çok uzun zaman önce ben de senin yaşıyaydım. Kendine biraz kuyruk bulmuşsun, öyle mi? Normal sürtük geçit töreninden daha tutarlı bir şey mi?"

Kısmen babamın "kuyruk" hakkında konuştuğunu duymanın doğal iğrençliği nedeniyle, ama çoğunlukla

Biba hakkında. Ne de olsa o bir Quinn'di ve bu bir sorundu. Babamın o aileyle bir geçmişi vardı ve okula gelmeden önce beni onlar hakkında uyarmıştı.

şöyle devam etti: "Fas'taki bu iş bir sınav. Bir fırsat. Senin veliaht olman gerekiyordu, değil mi? Kendini kanıtla ve bunu hak et. Anlıyor musun?"

Başımı salladım ve yere baktım. Yaşlı adamın önünde zayıflık göstermek istemedim. İşin aslı şu ki, ben altın yüzüğü istiyordum: Williams Maritime ve onunla birlikte gelen milyarları.

Babam küçük sohbetimizi bitirmişti. İstediği cevabı almıştı. Teşekkür bile etmeden ve vedalaşmadan ayağa kalktı ve gitti. Güneş ışığının azalmasıyla masanın başına oturdum ve Biba'ya onu iki aylığına terk ettiğimi nasıl aıklayacağımı düşündüm.

BÖLÜM 13

BIBA

"Ben bunun uzun bir süre olup olmadığına karar veremiyorum."

"Değil," diye cevap verdi zorlama gibi gelen bir kesinlikle. "Yaz boyunca daha uzun süre ayrı kaldık."

"Evet, ama bu farklıydı." "Nasıl yani?"

"Her şey farklıydı."

Bir gün öncesinden beri bir şeyler olduğunu biliyordum. Zephyr gece kalmamı istememişti. Meğer geceyi toparlanarak geçirmiş. Ertesi sabah dersten önce beni yakaladı ve son dersimden sonra güzel bir elbiseyle onunla buluşmamı söyledi. Beni köydeki tek seçkin restoran olan Festen'e götürecekti.

Bu kadar pahalı bir yemekle, en azından beni terk etmeyeceğini biliyordum. Yine de davetinde sanki kendi cenazeme davet gibi bir hoyratlık vardı.

Konsome yemeğimizi henüz bitirmiş ve aperatiflerimizi yudumlamaya başlamıştık ki bana haberi verdi: Babası okula gelmiş ve Fas'taki bir nakliye sorununu çözmek için iki aylığına ayrılmasını istemişti.

Dostum, diye düşündüm kendi kendime, *babam ve en iyi arkadaşım geçen yıl öldürüldü. Seni 60 gün görmeden yaşayabilirim.*

Sonra anladım. Korkmuştu. Geçen yıl bana suikast emrini veren kişi muhtemelen hâlâ kampüsteydi ve şimdi Zeph beni korumak için yanında olmayacaktı. Daha da kötüsü, Krallar dikiş yerlerinden yıpranıyordu ve beni koruması için kime güvenebileceğini bilmiyordu.

Yine de aceleyle bir araya getirilmiş bir planı vardı.

"Ben yokken benim odamda kalıyorsun," diye açıkladı. "Tartışmak yok. Senin odandan daha güvenli."

"Nasıl yani?"

"Siktiğimin temizlik görevlileri senin odanın ana anahtarına sahip. Benimkinin anahtarı *kimsede* yok. Bu yüzden orada kal ve ben yokken *kimsenin* oraya girmesine izin verme."

Bunun korumayla ilgili olduğunu düşünmüştüm ama sesinde kıskançlık vardı.

"Ayrıca," diye devam etti, "ben yokken Arvo işleri yürütüyor. Bir şeye ihtiyacın olursa ona söyle. Beni her gün arayacak. Ben de haberdar olacağım."

"Peki ya ben?" Ben cevap verdim. "Ben de seninle konuşmak istiyorum."

İç çekti. "Bu mümkün olmayabilir, en azından bir süreliğine."

"Neden?"

"Bu biraz karışık, tamam mı? Babamın nefesi ensemden olacak. Dikkatimi dağıtamam."

Başka bir şey soracaktım ama beni durdurdu.

"Lütfen, Biba. Bu yemeğin tadını çıkaralım. Tartışmak istemiyorum."

İki saat süren ve yedi çeşit yemekten oluşan akşam yemeği, ballı keçi sütü yoğurdu ve meyveli parfe tabaklarıyla sona erdi. Küçük kadehlerde nektar gibi tatlı Tokay ile birbirimize kadeh kaldırdık. Sonra da onun

güzel gümüş Aston Martin. Ancak Fırtına Bulutu'na giden yolu kullanmadı; ters yöne, zirveye doğru eğimli bir dağ yoluna saptı.

"Nereye gidiyoruz?" Biraz gergin bir şekilde sordum.

"Cessna'm dört saat içinde, arabayla sadece doksan dakika uzaklıktaki bir hangardan kalkıyor. Bu bize biraz zaman kazandırır."

Zephyr en iyi zamanlarda bile çok hızlı araba kullanırdı. Şimdi de ışısız çakıllı yollarda ilerliyor, dağda daha da yükseğe tırmanıyordu. Bunu yapıyordu çünkü bundan hoşlandığını biliyordu. Pervasızlığı onun en seksi yanıydı.

Onun tehlikeli duruşuyla birlikte sürüklenmenin beni tahrik etmesinden nefret ediyordum. Ama yaptı. Gecenin zirvesine doğru kayarken bile, kendimi avuç içimi kucağıma yeterince sıkıca bastırırken buldum. Bu baskı, koltuğumun altındaki uğultuyla birleşerek beni baş döndürücü bir şekilde tahrik etti.

Aniden, araba manzaralı bir gözetleme noktasının yakınında gıcırdayarak durdu. Tanrım, ne manzaraydı ama!

Gece gökyüzü bulutsuzdu ve yıldızlarla çillenmişti. O üzücü yükseklikte sanki dünyanın üzerinde süzülüyormuşuz gibi hissediyorduk.

Bir saniye boyunca sessizce oturup parıldayan galaksilerin ve kayan yıldızların dansını izledik. Sonra Zephyr'in elinin çıplak kalçamın üzerinde ve çivit rengi Lela Rose kokteyl elbisemin eteğinin altında kaydığını hissettim.

Parmakları külotumun dantel saçaklarında gezinirken inlediğimi duydum ve sonra eğilip beni derinden öptü. Dilindeki Macar şarabının tadını hâlâ alabiliyordum. Duyularım kullandığı o baharatlı, misk kokulu tıraş losyonu ile doldu. Sol eli göğsümü örten satenin altından çevikçe kayarken, elim emniyet kemerimi karıştırdı.

Açlığı apaçık ortadaydı. Ağzımı kendi ağzıyla yutmak, özümü içine çekmek, tüm gizli yerlerimi aynı anda okşamak istiyordu ve benim arzum onunkiyle besleniyordu. Emniyet kemerimden kurtulur kurtulmaz

vitesin üzerinden tırmandı ve sevgilimin üzerine çıktı. Zephyr koltuğunu geriye kaydırarak ve arkalığını yaslayarak bana eşlik etti.

Üstteydim. Kendimi onun üzerine atmak için eğildim. İkimiz de yavaş hareket ediyor, sıkıca bastırılmış bedenlerimizin hissinin tadını çıkarıyorduk. İlahi, lezzetli ve .

Onu içimde istiyordum. Elbisemi çekip çıkarmasını ve istediğini istiyordum. Beni o kadar sert sikmesini istiyordum ki, o gittikten haftalar sonra bile bunu hissedecektim. Ama önce bundan daha fazlasını, birbirine mükemmel bir şekilde uyan iki insanın nazik, titreşen hissini istiyordum.

Birden Zephyr'in ellerinin saçlarıma dolandığını hissettim. Gerildim, başımı geriye atıp beni istediği pozisyona zorlamasına hazırdım. Ama böyle bir şey olmadı. Bunun yerine, gözlerimin içine bakabilmek için başımı yavaşça geriye doğru kaldırdı.

"İşler nasıl değişti?" diye sordu sessizce ama dikkatle. "Ne?"

"Yemekte, yaz boyunca ayrı kaldığımızda şeyin farklı olduğunu söylemiştin. Şimdi nasıl farklılar?"

"Yani, bu çok açık, değil mi?"

"Benim için değil."

Hemen cevap vermekten kendimi alıkoydum. Zephyr gözünü kırpmamıştı. Aklında bir şey vardı, bana yönelttiği soruya bir cevap. Ne demek istediği hakkında herhangi bir varsayımda bulunmak istemedim.

"Şu anın farklı olduğu yüzlerce yol düşünebilirim," dedim. Neredeyse polis tarafından tutuklanıyordum. Artık Amelia için günde on saat çalışmıyorum. Kampüs dolu-"

"Brant," diye yanıtladı basitçe.

"bu mu?"

"Theo Brant Şu anda burada ve seni Stormcloud'da onunla yalnız bırakıyorum. Bu çok fazla güven gerektirir."

"Sesinizde pek güven duymuyorum."

"İnan bana, Biba. Eğer benimle dalga geçtiğini düŐünseydim, bu konuşma çok daha az keyifli olurdu."

Beni tehdit mi ediyordu? Zephyr'i uzun zamandır bu kadar gergin görmemiştim. O ve ben son bir ay içinde gösteriŐsiz, neredeyse ii bir anlaşma geliŐtirmiŐtik. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum ama küçük bir kıskançlığın onu kızdıracağını düŐünmemiŐtim. O *kadar* ki; neredeyse gülünecek bir Şeydi.

Yüzüne karşı bağırmak istedim. *Bil bakalım ne oldu, Zeph! Siktiğimin Theo Brant'ı sen gelmeden bir hafta önce kampüsteydi. Sadece o ve ben, ve hiçbir Şey yapmadık!*

Dürüst olmak gerekirse, bu yaz Theo'yla her takıldığımızda odama koşup onu düşünerek kendimi tatmin ettiğimi itiraf etmeliyim. Yine de hiçbir zaman ekimime göre hareket etmedim, önemli olan da buydu. Öyle değil mi?

"Benim için endiŐelenmene gerek yok," dedim ama bunu yutmadı.

"Kimse bir Şey saklamadığı sürece bunu söylemez," diye iç geçirdi. "Hayatımda *bana* güvenilir olduklarını söyleyen çok fazla insan var."

Sol'dan bahsediyor diye düşündüm. *yle olmalı.*

"O zaman bana güvenme Zeph. Kimse seni gitmeye zorlamıyor. Eğer bizim için bu kadar endiŐeleniyorsan, burada kal."

"Bu değil. Ve sizden güvence istiyorum."

Saçımı bırakmamıştı. Bunun yerine tutuŐu daha da sıkılaŐtı ve bilekleri başımı daha da geriye itmek için büküldü.

"Ben yokken Theo Brant ile konuŐmayacaęına yemin etmeni istiyorum. Tek bir kelime, nezaketen bir merhaba bile."

"Küfür etmek içinizi rahatlatacak mı?"

"Muhtemelen hayır, ama Arvo sizi birlikte görürse bana söyleyecektir. O zaman en azından size güvenilip güvenilemeyeceğinden emin olurum."

"Neden özellikle Theo? Neden Sol ya da Arvo değil?"

"Çünkü önemli olan Theo. Onunla birlikteyken gözlerindeki bakışı gördüm."

O anda ondan nefret ettim. Sanki son altı ay hiç gibiydi ve başladığımız yere geri dönmüştük; Zephyr yaralı bir fareyle uğraşan sadist bir kedi gibi beni hırpalıyordu. Kabul etmekten başka seçeneğim olmadığını biliyordu. Ona cehenneme gitmesini söyleyip arabasından kaçarsam, zorlukla ulaşılabilen bir dağ zirvesinde yalnız ve kaybolmuş olacaktım.

"Peki," diye homurdandım.

"Yemin ederim." "Neye yemin ediyorsun?"

"Theo ile konuşmayacağıma yemin ederim."

Beni serbest bıraktı ve ben de üzerinden yuvarlanarak yolcu koltuğuna geri döndüm.

Zephyr yıldızlara bakarak, "gibi değil," diye cevap verdi.

BÖLÜM 14

THEO

(Ephyr Williams gideli bir hafta oldu. Sanki Fırtına Bulutu Akademisi'nin etrafındaki hava basıncı serbest bırakılmış gibiydi. İçimdeki çarpıntı Başım rahatlamıştı. Tek sorun, Biba'yla bir an bile vakit geçiremiyor olmamdı. Profesör Gianis'in dersine son dakikada gelmeye ve biz çıkar çıkmaz gitmeye başlamıştı. Anlayabildiğim kadarıyla hâlâ Zephyr'in süitinde uyuyordu ve asla yemek yemiyordu.

Sanki bir hayalete dönüşmüştü. Gittiğim her yerde, onu aramak için çevreyi taradım. Hiçbir şey bulamadım.

En çok istediğim şey Gail'in öldürülmesiyle ilgili soruşturmanın devam etmekte. Amelia beni geri çekilmem konusunda uyardığından beri zihnim aynı anda her yöne gidiyordu. Amelia neden benim güvenliğim konusunda bu kadar endişeliydi? Peki ya Biba'nın ya da zavallı Gail Monfort'un? Gail'in bu okulun hafıza deliğinde kaybolması fikrine katlanamıyordum. Ölümünün sebebi babasının hikâyesinde yatıyordu. Fırtına Bulutu'nda ona her ne olduysa, ardından gelen tüm ihanetlerin temelini atmıştı. O nesil kralların hikâyesini öğrenmem gerekiyordu. Bunu yapmak için okul arşivlerine girmem gerekiyordu ve beni oraya sokabilecek tek bir kişi tanıyordum.

Bu yüzden Biba'nın gitmesi gereken yerler hakkında çok düşündüm. Onu yakalamayı garantilemek için kendimi nerede konumlandırabilirdim? I

Zephyr'in odasında bekleyemezdim: diğer Krallar beni görürdü ve bu kimse için iyi olmazdı.

Sonra aklıma geldi. Revir.

Biba hâlâ haftada üç öğleden sonra Amelia için çalışıyor, çoğunlukla okulun dört bir yanına mesajlar ve öğrenci dosyaları götürüyordu. Ve kampüste her gün öğrenci dosyalarına ihtiyaç duyan sadece iki yer vardı: bursar ve revir. Gecikmiş hesaplar için mali işler ve hastalar için fiziksel istatistikler. Amelia ile vardiyası sırasında kendimi herhangi bir noktada konumlandırabilirdim ama reviri seçtim. Bursar'ın ofisinin aksine, doktorun ofisine gizli bir geçitten ulaşılabilirdi.

Pasajı ezbere biliyordum. Amelia bunu bana Fırtına Bulutu Akademisi'ndeki ilk aylarımda göstermişti. Bu, okul müdiresinin tamamen kaybolmuş bir yetim için yaptığı küçük bir nezaket hareketiydi.

Doktorun odasının bitişiğindeki terk edilmiş tıbbi amfiteyatrodada bir yere oturdum. Yarım saat sonra, taşın üzerinde ayak sesleri duydum. Bu sadece o olabilirdi.

"Yüce !" Biba köşeyi dönüp beni görünce çığlık attı. "Neden burada sinsi sinsi dolaşıyorsun?"

"Başka seçeneğim yoktu. Seni görmem gerekiyordu."

"Sen etrafta sinsice dolanmadan da burası yeterince ürkütücü."

"O kadar da ürkütücü değil. Sadece Viktorya dönemi kamu ameliyatı için bir yer."

"Ne istiyorsun, Theo?"

Numara yapmıyordu. Gerçekten de bu konuşmadan mümkün olduğunca çabuk kurtulmak istiyordu. *İyi*, diye düşündüm, *bu sosyal bir olmayacak. Tamamen iş görüşmesi.*

"Arşivlere ihtiyacım var."

"Yeterince kolay. Sadece okuldan bir talepte bulunun."

Tiyatronun dışındaki geçide doğru döndü, ama ben onun yoluna çıktım.

"İzin vermeyeceklerini biliyorsun, Biba. Geçen yıl her şey ters gittiğinden beri erişimim sıfır. Fırtına Bulutu belgelerinin yüz metre yakınına bile yaklaşmama izin vermediler."

"Belki de en iyisi budur," dedi duygusuzca. "Belki de en başta geçmiş araştırılmamalıydık."

"Buna inanmıyorsun."

"Yapmadım ama fikirlerimi değiştirmeye başlıyorum. Hayatta olmayı tercih ederim, Theo."

Bir dereceye kadar anlıyordum. Önce ailesi, sonra da Gail-Biba'nın hayatında zaten yeterince ölüm vardı. Başka kimseyi uçurumdan aşağı göndermek istemiyordu. Ama yine de denemek zorundaydım.

"Bir saat, bu gece," bastırdım. "Ondan sonra bir daha asla sormayacağım. Eğer orada bir şey bulamazsam, bu benim soruşturmamın sonu olacak. Senden ve geçmişten uzaklaşacağım. Ama neden hepimizin aynı anda Fırtına Bulutu'na getirildiğini anlamak için bir şansa ihtiyacım var."

Biba burnunu kıvırdı ve alt dudağını ısırdı. Bu istek hoş karşılanmamıştı ama bir saniye sonra yüzü yumuşadı. Bir şekilde başarmıştım.

* * *

Biba benimle görünmek istemedi, bu yüzden gece yarısı Amelia'nın ofisinin kapısını açtı ve uzaklaştı.

Saat 12:10'a kadar gelmeyeceğime söz vermiştim.

Beni buranın bir tren enkazı olduğu ve elektrik aydınlatması olmadığı konusunda uyarmıştı. Bütün yaz adada kullandığım çelik el fenerini aldım. Taş spiral merdivenlere tırmandım ve ışını soldan sağa ve tekrar geriye kaydardım. uzanan şeyin tam bir muhasebesini yapmak istiyordum. Eğer biri pusuda bekliyorsa, onu sıçramadan önce görebilecektim.

Biba bunu küçümsememişti: Fırtına Bulutu'nun arşivleri tam bir kâbustu. Eski parşömen yığınları ve kasalar dolusu dosya, fotoğraf ve yıllık, bazıları etiketli, bazıları değil. Belirgin bir organizasyon sistemi yoktu ve her yer zifiri karanlıktı. Bunu bir saat içinde halledebileceğimi düşünmekle aptallık etmiştim.

Tezgâhlardan birinde çoğu "Öğrenci Dosyaları" olarak etiketlenmiş bir yığın banker kutusu vardı. Bir önceki nesil Krallar hakkında hızlıca özet bilgi edinmek istiyorsam bir öğrenci dosyası en iyi seçenek olabilirdi. En yakın kutuyu kaptım ve aramaya başladım. Şaşkınlık içindeydim, dosyaların içinde tarihler vardı. Ne yazık ki ilk birkaç kutu doksanlı yıllara aitti, bu yüzden daha fazlasını aldım.

Biba ve Gail'in babaları 1980'lerin ortalarında, Zephyr'in babasıyla aynı dönemde okuldaydı. İhtiyacım olan dönem buydu.

Sonunda 84-85 yıllarına ait bir kutu buldum. Dosyaları çekmeye başladım ama hemen duvara tosladığımı gördüm. Hurley, Williams, Stamos, hepsi kayıptı. Dünyanın en güçlü ailelerinden bazılarının kayıtlarının temizlenmesini istemesi beni şaşırtmamalıydı. Muhtemelen Dekan Schmidt'in ofisindeki bir kasada kilitliydi.

Boş ver onu. Sonunda değerli bir şey buldum. *Monfort, Douglas*.

Dosya, sararmış kağıtlarla dolu kahverengi bir klasördü. Çoğu temel bilgilerdi: aile geçmişi, tıbbi detaylar, notlar. Gail'in babasının Gail'in ailesiyle bağlantısı hakkında bir şeyler bulmam gerekiyordu.

Krallara ve Biba'nın babasına. Kızının ve Biba'nın bunca yıl sonra neden geri getirildiğini açıklayacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Sonra Montfort'un disiplin bir dipnot fark ettim.

R. Scamarcio'nun tanık ifadesinde ortak imzacı. E.V.'nin kaybolmasıyla ilgili soruşturmada kanıt sağladı.

Bu da ne demek oluyor?

* * *

"Theo?" Biba'nın merdivenlerden gelen sinirli bağıırışını duydum. "Sen *hâlâ*

Burada mı?"

Saat sabahın dört buçuğuydu. Misafirliğimi birkaç saat fazla uzatmıştım. Ayrıca Fırtına Bulutu arşivlerini bir şekilde daha da felaket bölgesi haline getirmiştim. Ama bu süreçte ihtiyacım olan şeyi bulmuştum.

-Ya da azından başlangıcı.

"Biba," diye seslendim merdivenlerden

aşağıya, "buraya gel." "Hayır, sen aşağı gel."

"Ben ciddiym. Konuşmamız gerek."

Eşofmanları ve spor ayakkabılarıyla yukarı çıktığında, parlak sarı saçları bir toka ile toplanmıştı, beni dışarı çıkarmak istediğini söyleyebilirdim. Çok kötü, onu bilgilendirmem gerekiyordu.

"Buldum," dedim. "Dumanı tüten silahı buldum."

"Gitmemiz gerek Theo. Seni burada kimsenin keşfetmemiş olması bir mucize. Amelia yakında kampüse dönecek-"

"Dinlemiyorsun-" "Hayır,

dinlemiyorsun."

"Şuna bakın!"

Zımbalanmış beş sayfayı aramızdaki eskimiş, lekeli meşe masanın üzerine bıraktım ve el ona uzattım.

Önce bana, sonra kâğıda, sonra tekrar bana baktı.

"Nedir bu?"

O noktada tüylerim diken diken oldu ama tuttum.

"Bu, Scamarcio adında bir öğrenci tarafından, baş harfleri E.V. olan birinin kaybolmasıyla ilgili olarak verilen yeminli bir ifade. 10 Mart 1985 tarihli. Anlayabildiğim kadarıyla, buradaki tek kopya bu ve cehenneme kadar redakte edilmiş. Oyuncuları sadece Gail'in babasının öğrenci kayıtlarında adları geçtiği için tanıyorum."

"Kafam çok karışık."

"Dinle, bu büyük bir olay. Bu Scamarcio denen adam Stormcloud'daki bazı öğrencilerin E.V.'nin kaybolmasıyla ilgisi olduğuna dair ifade verdi. Gail'in babası da bu ifadeyi imzalayanlardan biriydi, bir başkası da. Anladığım kadarıyla, bu gazete büyük bir soruşturmanın sonucuydu ve sonunda birçok çocuk okuldan atıldı. Yine isimleri karartılmış, o yüzden tam olarak bilmiyorum ama. "

Ben konuştukça Biba daha da . Gözleri merdivenlerden aşağıya kaydı.

"Dinliyor musun ki?" İnanamayarak sordum. "Evet,"

diye cevap verdi, "ama gitmemiz gerek."

"çözmeye ne kadar yaklaştığım umurunda değil mi?"

"Senden hiçbir şeyi çözmeni istemedim. Aslında, senden bir şeyleri çözmeye çalışmayı *bırakmanı* istedim!"

"Bu , tam burada, Gail ve ailesinin neden öldürüldüğünün cevabı olabileceği umurunda mı?"

"Kim tarafından öldürüldü? Bir grup karartılmış isim mi?"

Sesi çılgınca, histerik geliyordu. Bizi bir Şeyleri çözmeye hiç olmadığımız kadar yaklaştırmıştım ve Fırtına Bulutu yöneticilerinden birinin bizi azarlayacağını düşünerek panikliyordu. Anlamasını sağlamam gerekiyordu, bu yüzden masanın etrafında fırladım ve onu kollarından tuttum. Beni omuz silkerek uzaklaştırmaya çalıştı ama ben reddettim. Eğer onu gerçeklerle sarsmak zorunda kalırsam beni dinleyecekti.

"O karartılmış isimler onu öldürdü ve seni ve beni öldürmeye çalıştı!"

"beni!"

". Bu çok önemli. Neden bana yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmıyorsun? Zephyr ve Kralları korumaya o kadar kararlı mısın ki Gail'i umursamıyorsun-?"

Biba'nın avucu yüzüme çarptığında keskin bir acı hissettim. Onu serbest bıraktım. Öfke beynimden silinmişti ama yarı aydınlıkta bile olduğunu görebiliyordum.

"Çık dışarı," diye tersledi.

"Biba, ben-"

"Seninle bir daha aynı odada olmak istemiyorum Theo. Asla. Şimdi git."

Yanıtım yoktu. Bir çizgiyi aşmıştım ve geri adım atamazdım. Tek yapabildiğim onu karanlıkta yalnız bırakarak merdivenlerden inmek oldu.

BÖLÜM 15

BIBA

Zephyr gideli sadece iki hafta olmuştu ve ben yalnızlığa daha yeni alışmaya başlamıştım. Ne de bu bir izolasyondur.

Kendi icadım. Fırtına Bulutu'nda Zephyr'in kızıyla bağlantı kurmak isteyecek pek çok insan vardı ama benim askıya ihtiyacım yoktu.

Arvo gibi değil. Okulun geçici yöneticisi olarak rolünün tadını çıkarıyordu. Zephyr onu göreve getirmişti ve o da hemen tüm kontrolü eline almıştı. Sol ortalıkta görünmüyordu. Çoğu gün Arvo, arkasında birinci sınıf öğrencilerinden oluşan bir maiyetle koridorlarda dolaşırdı. Dayanılmaz derecede buyurgan biriydi ama zorbalığı zararsız sayılırdı. Çoğunlukla herkesin işine burnunu sokuyor gibi görünüyordu. Kim yatıyordu? Kim ayrılmıştı? Kim yukarıdaydı, kim aşağıdaydı?

Ve Zephyr'in yokluğunda benimle ilgilenildiğinden emin olmak için her gün beni kontrol ediyordu. Bu kontrollerin dostça olması gerekiyordu ama Arvo'nun tavırlarındaki her şey onları tehditkâr gösteriyordu. Köy pazarından bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormak bile kaba bir ima gibi geliyordu. Her zaman sadece iyi olduğumu söylerdim.

Gerçek şu ki, kendime rağmen Zephyr'i özlüyordum. Dünyadaki en tatlı adam değildi ama bana hissettiriyordu. Ders aralarında koridorda onun elini tutmak bile bana kendimi

Sanki bir maceraya sürükleniyormuşum gibi. Her gün birçok kez onun şeytani sırtışını gözümün önüne getiriyor ve kendimi nefessiz . O gidince, içimde daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaç doğdu. Hem ruhani hem de ilkeldi. Aynı anda hem sadece Zeph'in bu ihtiyacı karşılayabileceğini hem de arzuladığım ilk erkeğe sarılmam gerektiğini hissediyordum.

Yine de aklım arşivde Theo ile yaşadığım o korkunç tartışmaya takılmıştı. Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret ederdi? Kim olduğunu sanıyordu?

Omuzlarımdaki ellerinin ve kendini beğenmiş iğnelemelerinin hatırası günler sonra bile beni kızdırmaya devam ediyordu. Yine de bana anlattığı redakte edilmiş ihraçlar, ortadan kaybolma ve arşivlerde gömülü olan o uğursuz yeminli ifade hikâyesini aklımdan çıkaramıyordum. Theo dikkatimin dağıldığını ya da yakalanmaktan endişe düşünmüştü ama aslında gözleriyle karşılaşmamak için başka tarafa bakıyordum. Keşfi beni tamamen büyülemişti ve ona bakarsam - gerçekten bakarsam- her şeyi bir kenara bırakıp araştırmama onunla yeniden başlayacağımı biliyordum.

Birimizin ölmesi ne kadar sürer?

Yine de bu işin peşini bırakamazdım. Onsuz gizlice etrafı gözetlemek zorunda kalacaktım.

İlk adımım Gail'in teyzesi ve eniştesiyle irtibata geçmek olacaktı; bu eylemi çok uzun zamandır erteliyordum. Onları arayacak, kalpleri kırık seslerini duyacak cesaretim hâlâ yoktu. Bu yüzden onlara bir mektup yazmaya karar verdim.

Thomas ve Mary,

Bu mektuba üzgün olduğumu söylemek dışında nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Size ulaşmam bu kadar uzun sürdüğü için ve bunu mektupla yaptığım için özür dilerim.

En çok da Gail için üzgünüm. Acınızı kısmen tahmin edebiliyorum çünkü ben de buna benzer bir şey hissediyorum. Gail benim sevgili arkadaşımdı, Fırtına Bulutu Akademisi'nde tanıştığım en iyi insandı. Artık yanımda olmaması bazen dayanılmaz oluyor. Onun yokluğu acıdan da öte. Onun getirdiği ışığın yerini hiçbir şey dolduramaz.

Gail'e ne olduğunu asla gerçekten bilemeyeceğimiz konusunda endişeliyim ama anlamaya çalışmaya karar verdim.

Sanırım tekrar üzgün olduğumu söylemem gerekiyor. Bana yardım etmenizi istediğim için özür dilerim.

Dördümüz birlikte Evian Les Bains'deyken (bir ömür önce gibi görünen harika bir anı), Gail'in babasının Stormcloud'daki bazı nüfuzlu öğrencilerle çatışmaya girdiğinden bahsetmiştiniz. Yaptığım araştırmada, onun ve diğer iki öğrencinin bazı sınıf arkadaşlarını bir kaybolma olayına karışmakla suçlayan bir bildiri imzaladıklarını keşfettim. Bu durum okuldan atılmalarla sonuçlanmış, ancak okuldan atılan öğrencilerin isimlerini bulamıyorum.

Bu olayın Gail'in ölümünde rol oynadığına kesinlikle inanıyorum. Douglas'ın geçtiği öğrencilerin kim olduğunu bilmem gerekiyor. Bu konuda aydınlabileceğiniz bir şey var mı?

Gail'in başına gelenlerden dolayı duyduğum üzüntü ve pişmanlığı ifade etmem mümkün değil. Umarım benimle konuşmak için kendinizi toparlayabilirsiniz, ama konuşamazsanız da anlarım. Sadece ikinizin de -Gail gibi- daima kalbimde olduğunuzu bilin.

Saygılarımla

la, Biba

Quinn

Duygusal, kendine acıyan ve belki de kaba bir mektuptu ama elimden gelenin en iyisiydi. Bir Cuma gecesi mektubu katladım, bir zarfa koydum ve Cornwall'a ulaşmasını sağlayacak kadar posta ücretiyle birlikte postaya verdim. Sonra odama döndüm.

Yalnızdım. O noktada bu benim doğal durumumdu. O günlerde bir sırdaşımın olmasını isterdim ama tüm adaylar ya bana kızgındı, ya bana sürünüyordu, ya Fas'taydı ya da ölmüştü. Bana ne kadar acı verse de, tek başımaydım.

Yoksa öyle miydin?

Tam kendime acıyarak yüksek kaliteli bir nöbete girmiştım ki, kapıya çılınca vuruldu. Bu beni ürküttü. Ne de olsa Zephyr burada kalmam için ısrar ettiğı için bu odadaydım. Burada beni arayacak cesarete sahip olduğunu hayal edebildiğim tek kişi Arvo'ydu ve ben tek başımayken gece yarısı onu içeri alma fikri ... şey, bu olmayacaktı.

Kapı çalmaya devam etti. Birkaç dakika boyunca ne yapacağımı düşündüm. Kapıdaki çatlaktan bakarsam olabilecek en kötü şey neydi?

Mantıklı beynim bana, *"Kalbine bir bıçak saplandı, Biba"* dedi.

Elime keskin bir makas aldım ve kapıya doğru yavaşça yaklaştım. Bir an tereddüt ettim, bir saldırıya karşı kendimi gerçekten savunup savunamayacağımı düşündüm, sonra paranoyak olduğuma karar verdim. Yine de kapıyı kırmadan önce zinciri kilitledim.

Sol'du. Onu neredeyse tanıyamıyordum. Yüzü yara bere ve şişlik .

"Biba," diye inledi kırık dudaklarının arasından. "Lütfen beni içeri al."

Yaptım, titreyen ellerimin izin verdiği kadar hızlı. Kapıyı açtığımda tökezleyerek içeri girdi. Kanlar içindeydi. Siyah tişörtü boynundan yırtılmıştı ve burnunda kurumuş bir kan lekesi vardı. Tanrım, o mükemmel burnu tam sola bakıyordu, kıkırdağı köprü boyunca çatlamıştı. Bir gözü kabarık siyah ve mavi derinin altında neredeyse görünmez haldeydi.

Sol yavaşça, yürüyordu. İlk başta ayağını kıldığını düşündüm ama çok yorgundu.

"Kampüsün diğer tarafından koştum," diye soluk soluğa anlattı. Başka nereye gideceğimi bilmiyordum."

"Ne oldu?" Ağır bir şekilde yatağa yığılırken sordum. "Üzerime atladılar. Belli değil mi?"

"Kim tarafından?"

Çaresizce başını salladı. "Bilmiyorum. Bir adam. Maskeliydi."

Aklıma gelen ilk düşünce, geçen dönemin sonundaki saldırganım oldu. Ama aynı kişi olamazdı. O piçin bir yarığa düştüğünü görmüştüm.

"Al." Yanağına serin ve ıslak bir bez koydum.

İç çekmeye dönüşen acı dolu bir inilti çıkardı. "Teşekkürler, bu çok hoş."

"Bana ne olduğunu anlat."

"Anlatacak pek bir şey yok. Doğu kenarındaki dış duvarın yanında yürüyordum. Sadece yürüyor ve düşünüyordum, sonra arkamdan hızla gelen ayak sesleri duydum. Döndüğümde büyük bir kütük yüzüme çarptı ve beni bayılttı. Kendime geldiğimde maskeli bir adam üzerimdeydi ve beni yumrukluyordu. Durması için yalvardım, o da . Bir dahaki sefere beni öldüreceğini söyledi. Kampüsü derhal terk etmem gerektiğini söyledi."

Dilimi tuttum. Ona ve savaşıması gerektiğini söylemek istedim ama bir yanımda bunun mümkün olmadığını biliyordu. Her neyse, bir isteği vardı.

"Bu bir Kral eylemiydi. Biliyorum, bir uyarı. Bu işi aylar önce halletmeliydin ama aptalın tekiydin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani tek umudum sensin, Biba. Arvo ya da Zephyr'le konuşmam gerek, her ne düşündüğümü düşünüyorlarsa

bitti."

"Zephyr gitti. Bunu biliyorsun."

"O zaman sadece Arvo. Cidden umurumda değil. Her an öldürülebilirim, yani .

. . belki de kaçmam gerekiyor."

"Ne gerektiğini hissediyorsan yap, ama ben karışmam."

kesin bir dille söyledim ama aslında ciddi değildim. Sol bana sadece küçük iyilikler yapmıştı ama Fırtına Bulutu Akademisi'nde küçük iyilikler çok şey ifade ediyordu. Ve onun hırpalanmış yüzüne bakarken, içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim.

Theo'yu hatırladım, Ekinoks Balosu gecesini kanlar içinde ve yarı ölüydü.

Ay ışığında tırtıklı bir bıçağın parıltısını ve "Ölme vakti, Biba Quinn" diyen derin bir sesi hatırladım.

Kırık boynundan asılmış, asi kahverengi saçları olan güzel, zayıf bir kız hatırladım.

Bir şeyler yapabileceğinin anlardan biri olduğunu fark ettim, Biba. Değer verdiğin birinin ağır çekimde infaz edilmesini izlemek zorunda değilsin.

Ve içten içe Sol'un kaçıp kurtulabileceği bir mesafe olmadığını fark ettim. Ölmesini isteyen her kimse onu bulurdu.

"Gitme," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Henüz kaçma. Bunu düzeltip düzeltemeyeceğimi görmek için bana bir gün verin."

Bir el bezinin üzerine buharlı sıcak su döktüm. Ne yapıyordum ki? Hemşire değildim ve Sol'un yaralarını iyileştiremezdim. Ve eğer biri onun buraya geldiğini gördüyse, ikimiz de pişmiştik. Ama acısını dindirmeye çalışmak zorunda hissettim kendimi.

"Kollarını kaldırabilir misin?"

Başını salladı, sonra dirseklerini omuzlarının üzerine kaldırırken acı dolu bir çığlık attı. Dikkatlice gömleğini tuttum ve başının üzerinden çektim. Zayıf koşucunun zaten süslü haçlar ve dolambaçlı yılanlarla bezenmiş gövdesinde şimdi mavi ve kahverengi lekeler vardı.

"Arkana yaslan," diye emrettim, dört yastık yerleştirdim.

Yaslandı ve gözlerini kapattı, neredeyse nefes nefese kalmıştı. Sıcak kompresi aldım ve çürüklerinin üzerine bastırdım. Kaslı karnı baskıya karşı titredi. Hem acılı hem de doygun bir inilti çıkardı.

"O kadar iyi mi?" Gözlerim onun hırpalanmış bedenine kilitlenmiş halde sordum.

Evet diye homurdandı ve gözlerimin içine baktı. O anda ona benim için ne kadar önemli olduğunu söylemem gerektiğini hissettim ama buna fırsatım olmadı. Anında uykuya daldı. Nefes alış verişini takip etmek için uyanık kaldım ve uyuyabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Bütün gece Sol'un dingin yüzüne baktım. Yanımda uyuyacak kadar bana güvenmişti. Anlaşılan ben de ona bu odaya girmesine izin verecek kadar güvenmiştim -sadece o ve ben, yalnız ve birlikte.

BÖLÜM 16

BIBA

(Her şeyden önce Arvo'yu atlatmanın bir yolu olmalıydı. Benim endişem, Sol'a yardım etmek için çekebileceğim başka kaldıraçlar olup olmadığıydı,

ürkütücülük prensinin önünde eğilmek için herhangi bir alternatif. Ne yazık ki, hiçbir şey bulamadım.

Zephyr tek alternatifti ve o da gitmişti. Yüzde yüz kaybolmuştu. Ona ulaşabileceğim bir telefon numarası bile yoktu. Sol'a yardım etmek için tek yol Arvo'ydu, bu da tatsız bir zihin buluşması yaşayacağım anlamına geliyordu.

Bu aynı zamanda şu soruyu da beraberinde getirdi: Sol'a tamamen inanıyor muydum? O bir kraldı. Zephyr ve Arvo'yla aynı safta yer almıştı ve ben bu iki adamın da sözlerine inanmamam gerektiğini biliyordum. Kralların elde etmek için ne kadar ileri gittiklerini . Öyleyse neden Sol'a *inanayım*? Bir keresinde çantalarımı taşıdığı için mi? Sevdığım çay türünü hatırladığı için mi?

Hayır, bana güvendiği içindi. Her şeyi kapsayan bir korku anında bana gelmişti. Bu güvene layık olduğumu kanıtlamaya niyetliydim.

Her neyse, bir gece önce Sol'u döven kişi onun bedenini ve ruhunu kırmaya kararlıydı. Sol hayatta olduğu için şanslıydı. Beni manipüle etmek için böyle bir numara yapmış olamazdı, bu yüzden bir katilin ya da katiller grubunun yanlış tarafında olduğunu varsayarak ilerlemek zorunda kaldım, bu da onu soruşturmamda doğal bir müttefik haline getirdi.

Arvo'ya ulaşmamın tek bir kesin yolu vardı. Spor salonu. Bu okulun tarihinde, belki de tüm insanlığın varoluşunda, hiç kimse ondan daha fazla çalışmamıştı.

O gün öğleden sonra ağırlık ve kardiyo makinelerinde değildi. Neredeyse arkamı dönecektim ki bir çarpma sesi duydum, sert bir bedenin suya çarpma sesi.

Biraz geride durup gösterinin tadını çıkardım. Havuzda, Arvo Hurley bir vahiydi. O saçma uzunluktaki kaslı kolları bir kartalın kanatları gibi açılmıştı. Yarışan bir kalbin hızıyla yükseliyor ve dalıyor, her yöne klorlu sprey gönderiyordu. Sanki kıvrak, kaslı vücudu daha yüce bir güç tarafından sadece rekabetçi yüzme için yaratılmış gibiydi.

Vücudu her zamanki gibi muhteşem görünüyordu, ancak bunu sadece sudan çıktığında görebildim. Yüzme bonesi, gözlük ve küçük bir mayo giymişti. Hepsi bu kadardı. Havuzdan her çıkışında sırtı kamburlaşıyor ve omuzları Tess'in üzerinde kıvranıyormuş gibi bükülüyordu. Ya da benim. Bu manzara aklıma her türlü yaramaz düşünciyi getirdi. . . .

Bir dakika sonra kendimi toparladım, havuzun kenarına doğru yürüdüm ve beni fark etmesini bekledim.

Bir turu tamamladı ve havuzun kenarına, yanıma yerleşti. Kısa sarı saçlarını bonesinden kurtararak ve gözlüklerini fayansın üzerine fırlatarak bana iyi niyetli bir kızgınlık bakışı attı.

"Biba Quinn," dedi. "Neden buradasın?"

"Seni arıyordum," diye cevap verdim tatlı bir şekilde.

"Biliyor musun, son iki haftanın çoğunu sana yardım etmeye çalışarak geçirdim ve sen beni ektin. Şimdi de benim nadir kişisel zamanımı bölme ihtiyacı hissediyorsun. Bu hiç düşünceli değil."

Tanrım, bu kadar kısa sürede bu kadar şişko oldu.

"Bekleyemezdi," dedim. "Korkarım acil bir durum var."

"O zaman ortaya çıksan iyi olur."

Derin bir nefes aldım.

"Sol hakkında. Dün gece dayak yedi-"

"Daha dikkatli olmalı," diye karşılık verdi Arvo, buz gibi soğuk bir sesle.

Eğer saldırının arkasında Arvo varsa, bu durum onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Aksine, zalimce tarafsızlığından zevk alıyor gibiydi.

"Aranızda bir yanlış anlaşılma olduğundan endişeleniyor." "O zaman bana gelsin."

"Bunu yaparken kendini tamamen güvende hissetmiyor."

"Bu çok saçma," diye homurdandı, "ve ayrıca seni hiç ilgilendirmez."

"Krallar birbirlerini öldürmeye başlarsa bu beni ilgilendirir. Sen ve Sol'un oturup bunu çözmeniz gerekiyor."

Arvo havuzun karşı tarafına geçti ve kollarını yukarı kaldırdı. Bana pek de ikna edici olmayan bir filmmişim gibi baktı.

"Biliyorsun, Biba," dedi. "Benden iyilik isteyecek bir konumda değilsin."

"Sizi isteğime daha . . isteğime daha *uygun hale* getirir?"

Dili yanağına gömüldü, bu düşünmekte olduğunun bir işaretiydi - ve düşünceleri sağlıklı değildi.

"Tek istediğim," dedi sonunda, "bu alışverişte biraz eşitlik."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen orada, benim üstümde yükseliyorsun. Bu hiç adil görünmüyor, değil mi? Neden suda bana katılmıyorsun?"

İçimi çektim. "Takım elbisem

yok." "Var mı diye

sormadım."

Ne sürüngen ama. Kaynayan öfkemi yatıştırmak için bir tırnağımı avucuma batırmak zorunda kaldım. Ona cehenneme gitmesini söylemek iyi hissettirebilirdi ama bu bana hiçbir şey kazandırmazdı. Havuza girmek onu hatta tutmak için küçük bir tavizdi ve beni soyup ıslatmak onu bir süre daha konuşturabilirdi. Sol'la arasındaki baltayı gömmek için onu ikna etmek çok daha iyi olacaktı.

Ben de Arvo'ya sırtıtarak baktım ve bluzumu çıkardım. Spor ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım ve kot pantolonumun fermuarını açtım. Şansa bakın ki, üzerimde en kullanışlı gri pamuklu sütyenim ve iç çamaşırım vardı. Ilık sıvının içine kaydım.

Arvo hayal kırıklığı içinde dilini şaklattı. "Bu kadar mı?"

"Bir gösteri mi bekliyordun?"

"Daha fazlasını."

"Kartlarını doğru oyna Hurley, göreceğiz."

Suyun içinde biraz vamping yapıyordum, kalçalarımı bir burlesk sanatçısı gibi oynatıyordum. Hepsi onun iyiliği içindi. Ne kadar çok oynarsam, durum üzerinde o kadar çok kontrol sahibi oluyordum.

Yine de kontrolü tamamen elime alamazdım. Bundan çok zevk alıyordum. Daha da tehlikelisi, Arvo'nun blöfümü görmesini umuyordum. O parlayan, ıslak kaslar ve o yakışsız sırtış her yerime minik karıncalanmalar verdi.

Duvarı tekmeledi ve yavaşça bana doğru sürüklendi. Sırtımı fayansa dayadım ve ayağımı yere bastım. Sığ bir yerdeydim ve tekme atıp koşabilmek istiyordum.

"Bana atışını yap, Quinn," diye yaklaştı.

"Sol'la sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama her şey çok ileri gitti. Dün gece ağzı burnu kırıldı. Eğer bir şey

Zephyr yokken başına bir şey gelirse, geri döndüğünde ödeyecek şeyi olacak."

"Öyle mi?"

"Uh-huh."

"Aynı fikirde değilim ve senin aksine ben Zephyr ile konuştum. Yakın zamanda. Ne istediğini biliyorum."

"Bu Krallar için iyi değil. Ayrılık, şüphe, kavga - Schmidt sizi işte böyle bölecek. Peki sonra ne olacak?"

O sırada Arvo benden birkaç santim uzaktaydı. Bir elini vücudumun iki yanındaki havuzun kenarına koyarak beni olduğum yere kilitledi. Yanlış hesap yaptığımdan korkmaya başlamıştım.

"Biba, canım," diye fısıldadı, "bu konuşmayı hiç yapmamışsınız gibi davranarak sana bir iyilik yapacağım. Stamos'un tarafını tutmak istemezsin."

"Şimdi dinle-"

"Shhhh. "

Arvo'nun nefesi kulağıma ılık ılık geliyordu. İçime bir ürperti gönderdi. Yakındık ama dokunmuyorduk. Tek temasımız nefesiydi ve itiraf etmekten nefret etsem de güzel hissettiriyordu.

Sonra daha yakına eğildi, böylece sıcak dudakları kulak mememi zar zor sıyırdı. "Sol Stamos," diye nefes aldı, "göründüğü gibi biri değil."

"O da ne?" Nefes nefese cevap

verdim. "Bir yalancı. Hiçbir fikrin

yok."

Bir anda, Arvo'nun sert, pürüzsüz vücudu benimkine yaslandı, tüyleri diken diken olmuş etime sıkıca bastırdı. Kısıtlayıcı taytının içinde büyüdüğünü hissedebiliyordum. Kalçaları suyun içinde hafifçe dalgalanıyor, büyüyen sikini iç uyluğuma sürtüyordu. Kendi adıma, ben

duvara sıkıca tutunarak bu muhteşem hissin tadını çıkarmamaya kendimi zorladım. Ama yine de beni çılgına çevirdi.

"Size içinde bulunduğunuz tehlikeyi gösterebilirim," diye devam etti. Felakete ne kadar yakın olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Seni koruyabilirim, Biba. Sence Zephyr bunu istemez miydi?"

"Ben-ben bilmiyorum I-"

Bu benim kontrolüm dışındaydı. Daha fazla direnemedim. Arvo'nun nemli, tüysüz göğsü tam yanağıma değiyordu. Ellerinden biri döşemeden aşağı kaydı ve belimi buldu.

Neredeyse istemsizce dilimi çıkardım ve Arvo'nun göğsündeki suyu yaladım. Teni tuzluydu. Tekrar yaptım. , diğer eli omuz askımdaydı ve aşağı çekiyordu. Mükemmel karın kaslarına dokunuyor, parmak uçlarımin minik mayosunun astarında gezinmesine izin veriyordum. Kocaman sikinin ucunun malzemeye sertçe bastırıldığını hissedebiliyordum.

"Seni korumama izin ver, Biba."

Birden sutyenimin bir tarafını aşağı çekti ve gergin göğüs ucumu vahşice bükte.

Çıglık attım ama çığlığım onun ağzı tarafından durduruldu. Sonra birbirimizi yiyip bitiriyorduk, suyun içinde birbirimize karşı yuvarlanıyorduk. Bacaklarım gövdesine dolanmıştı, böylece kendimi onun çeliğine sürtebiliyordum. Sırtı, ellerimin altında esneyen ip gibi kaslarla doluydu.

Ne yapıyordum ben? Gerçekten sadece Arvo ateşli ve ben yalnız mıydım?

Hayır, . Dönem başından beri, onu serada Tess'i zekice sikerken gördüğüm geceden beri bunu hissediyordum. O gece onun büyük ellerinin bana dokunmasına, bana masaj yapmasına, beni açmasına ihtiyacım olduğunu biliyordum. O büyük, güzel aletin dudaklarımin arasında ve içimde olmasına ihtiyacım vardı.

Ağzının tadına bakmam gerekiyordu. Ve işte tam orada, herkesin girebileceği Fırtına Bulutu havuzundaydım.

Boynumu kemirip emerken "Evet," diye nefes nefese kaldım. "Oh, evet, Arvo. Tanrım, bu çok güzel bir his."

Elinin göğsümü bıraktığını ve bedenlerimizin arasına daldığını hissettim. O devasa aleti serbest bırakmak için takım elbisesini aşağı çekiyordu.

Beni suyun içinde becerecekti.

Şimdi olmaz, Biba, aklım beni uyardı. Eğer şimdi yaparsan, hiçbir şey elde edemezsin. Sol ölecek ve Zephyr bunu öğrenecek.

"Hayır," dediğimi duydum, ona olduğu kadar vicdanıma da. "Ne?" diye homurdandı.

Akıllı ol, Biba. Bu tehlikeli bir oyun. Akıllı olmak zorundasın.

Ellerim göğsündeydi, kendimi itiyordum. Arvo sadece bir kolunu bana dolamıştı. Beni kendine çekmek istese bile bunu yapamazdı. Yine de direnmedi ve gitmeme izin verdi.

Belki de bu onun için oyunun bir parçasıydı. Belki de Zephyr'in hanımını onun izni olmadan becermek üzere olduğunu fark etmişti.

Sebep ne olursa olsun, kaçmama izin verdi. Havuzdan çıktım ve ortak raftan giysilerimi ve bir havlu aldım. Elimden geldiğince sarındım ve son sürat odama koştum.

Muhtemelen sıırılsıklam, nefes nefese ve üzerimde sadece bir havluyla yatak odama doğru koşarken bana aval aval bakan öğrenciler vardı.

Zephyr'in değil. Benimkinin. Bundan sonra olacaklar için onun odasında olamazdım.

Kafam sisliydi, odaklanamıyordum. Aklımda boşalmaktan başka bir şey yoktu. Arvo'ya olan ilgimin nedeni ne olursa olsun, o an içimde patlayan lanet bir barajdı.

Hâlâ sırlıslıkladım ve klor kokuyordum, kapıyı arkamdan kapattım, havlumu bıraktım ve yüzüstü yatağa uzandım.

Sol elini ıslak külotumun içine sokarak ağrıyan amıma sıkıca bastırdı. Kalçalarımı parmaklarıma doğru sertçe ittim ve inledim.

Zihnimde Arvo beni arkamdan beceriyor, saçlarımı kavırıyor, yüzümü yatağa bastırıyordu. İkimizi de iğrenç zevkin sınırlarına getiriyordu.

Gerçek olmasını o kadar istedim ki.

BÖLÜM 17

ZEPHYR

F ya da anlaşılamayan nedenlerle, gerçek bir cam kutu ankesörlü telefon vardı plonked aşağı at Kayma 18 üzerinde ve Batı İSKELE at

Williams Denizcilik'in Tangier Med'deki rıhtımı. Bu benim Tangier'den Stormcloud'a tek bağlantı noktamdı.

Tangier Med'deki ilk günümde kasabadaki bir *hanutçuya* gidip yirmi kadar ön ödemeli telefon kartı aldım. Ve her gece ankesörlü telefonda kırk numara çevirip Fırtına Bulutu'ndan son haberleri almak için Arvo'nun odasını aradım. göre, Sol aşağılamasını gizlemeyi büyük ölçüde bırakmıştı. Dekan Schmidt'in gittiği saatlerde tesadüfen kampüsten düzenli olarak kayboluyordu.

Her telefon görüşmesinde Arvo'yu Sol'un tırnaklarını sökmekten vazgeçirmek zorunda kalıyordum. Yokluğumda her şey dağılıyordu.

Ben rıhtımlara bakarken Arvo'nun gösteriyi yönetmesinden hâlâ memnundum. Bu durum benim için bir şeyleri açıklığa kavuşturmuştu. İki eşit teğmene sahip olamazsın. Biri her zaman daha sadık olacaktır. Biri er ya da geç sana sırtını dönecektir.

Sezar bunu Pompey'den öğrendi. Lenin Troçki ile. İhanete hazır olmalıydınız ve *sizi* öldürmeden önce o orospu çocuğunu bıçaklayacak omurgaya sahip olmalıydınız. Sol'un boğazını kesmeye henüz hazır değildim ama içten içe bunun er ya da geç olacağını kabul ediyordum. Sadece bunu kendime kabul ettirmem gerekiyordu.

Bu bakımdan, Kuzey Afrika'da ticari bir limanda sürgünde olmak bir tür lütuftu. Fırtına Bulutu dramasından uzaklaşmamı sağladı. Liderliğimdeki kusurları analiz etmeme ve çözümleri belirlememe yardımcı oldu.

Ayrıca beni Biba Quinn'in dikkatimi dağıtmasından da kurtarmıştı. İki hafta önce babamın Cessna'sına atladıktan sonra kendime, Tangier Med'de işler yoluna girene kadar Biba ile konuşma fikrini aklımdan bile geçirmeyeceğimi söylemiştim.

İskeleyle vardığımda ortalık cehenneme dönmüştü. Adamlar yirmi farklı dilde birbirlerine bağırarak etrafta koşuşturuyorlardı. Vinçlerin yarısı hareketsizdi. Küçük bir ek yardımıyla nakliye sıkışıklığının bir kısmını gidermişim. Birkaç hafta içinde işleri normal seyrine sokabilirdim, bu da babamı mutlu edecek ve okula dönüş biletimi alacaktı.

Bu yüzden ikinci haftanın sonunda, bazı fişler gerçekten boşken, 18 numaralı fişteki ankesörlü telefonda Biba'yı arayarak kendimi ödüllendirmeye karar verdim.

Güneş batmak üzereydi. Marina şimdiden yüzlerce beyaz sokak lambası ve vinçlerin üzerindeki ekstra güçlü ışıklarla aydınlanmıştı. Kazı kazan telefon kartımın arkasındaki kodu tuşladım ve Biba'nın numarasını girdim.

Tıpkı Arvo ile yaptığım görüşmelerde olduğu gibi ankesörlü telefonda aramam gerekiyordu. Onunla olan ilişkim de aynı derecede gizliydi, en azından ailem söz konusu olduğunda.

Sonu gelmeyen bir dizi tıklama ve civıltıdan sonra çalmaya başladı.

Babam Biba'nın Fırtına Bulutu'na geldiğini öğrendiğinde, beni bir kenara çekip ondan uzak durmam konusunda uyarmıştı.

Quinn'lere güvenilmez, demişti. Geçmişte Williams'ın işine karışmışlardı ve yine karışacaklardı.

Ona tüm kalbimle katılmıştım. Kampüse gelir gelmez onu yakmaya karar vermiştim. Gerçekten çok güzel bir şeydi. Onu izole ettik, sidikle ıslattık ve hayatının her anını berbat hale getirdik. Üstüne üstlük, Theo ile aralarındaki okul çocuğu kurunu da olabilecek en eğlenceli şekilde yakmış, Ekinoks Balosu'nda sikimi gargara yapmasını sağlamıştım. Bu onu yeniden bir araya gelemeyecek kadar paramparça etmiş olmalıydı.

Meğer Biba Quinn'i tanımıyormuşum.

Gördüğüm en dirençli, en inatçı hatundu. İlk günden beri benimle uğraşüyor ve asla pes etmiyordu. Bu beni kızdırmalıydı ama kızdırmadı. İlgimi çekti.

Daha da ötesi, beni tahrik etti. Hala
çalıyor.

Babam yatağımı paylaştığım kızın bir Quinn olduğunu bilse aklını kaçırdı. O aileden nefret ederdi. Her zaman bize karşı onlar meselesiydi.

Williams'lar iş bitiriciydi. Bir imparatorluk kurduk ve onu genişletme sorumluluğumuz vardı.

Quinn'ler parazitti. Bizim gibi büyük adamları yok etmeye çalıştılar çünkü kendi hayatlarında hiçbir şey başaramadılar.

Küçük yaştan beri bana söylenen buydu ama Biba Quinn bu tanıma uymuyor gibiydi. Omurgasında ailemdeki çoğu erkekten daha fazla çelik vardı. Babamı nasıl kızdıracağını kolayca anlayabilirdim. Ama her gece yatağa girdiğimde keşke benimle birlikte olsaydı diye düşünmedim değil.

Cevap yok. Çok garip.

Tekrar aradım ve bekledim. Uzakta, kasbahın eski taş yapılarını, zigguratları ve kubbeleri görebiliyordum. Diskoteklerin pencerelerinde mor ve mavi ışıklar parlıyordu.

Yine cevap yok. Arvo'yu aradım. Onu bulup lanet telefonunu açmasını söyleyebilirdi. Ama o da cevap vermedi.

Ne haltlar dönüyordu?

Ben yurtdışındayken Krallar için sonradan düşünülmüş bir şey miydim? Hışımla kabinden ayrıldım ve rıhtımda volta attım.

Elimde olmadan zihnimin karanlık yerlerde dolaşmasına izin verdim. Bir kız ne yapma eğiliminde olduğumu biliyordum. Yani, Biba'dan önce sadakat fikri gülünçtü. Günde birkaç kızla sikimi ıslatırdım. Eğer bir kız yapışkanlaşırsa, beni emen başka bir hatunu -tercihen bir görmesine izin verirdim, böylece neyin ne olduğunu bilirdi.

Bu da şu soruyu akla getirdi: Biba'nın benim yokluğumda taze ete atlamasını engelleyen neydi?

Bu fikri geçirdiğim anda düşünebildiğim tek şey buydu. Biba odamdaki masanın üzerine eğilmiş, kot pantolonunu kalçalarına kadar indirmiş, Theo Brant da onu arkadan okşuyordu. Onun adını inlediğini duydum. O kendini beğenmiş küçük pisliğin onun göğüslerini avuçladığını, kıcını tokatladığını ve sonra odamın ve kızımın üzerine boşalırken bir bok kuşu gibi sırttığını gördüm.

Bir senaryo olarak, pek olası olmayabilir. Ama ben bunu hayal etmiştim ve bir yere gitmiyordu. Bu fikir zihnimde kirasız yaşıyordu.

Ve bu beni çıldırtacaktı.

BÖLÜM 18

BIBA

(Arvo'yla olanlardan dolayı kendimi suçlu hissetmem için ne gökte ne de yerde hiçbir neden yoktu. Yaralanan tek taraf

Zephyr'di ve pek de kusursuz bir masum sayılmazdı. Ayrıca havuz, Arvo Hurley ile ilk yakınlaşmam değildi. Onunla ve So'la Krallar Salonu'nda çok daha fazlasını yapmıştım, Zephyr bizi izleyip sonra da katılmıştı. Bütün o iğrenç olayı o ayarlamıştı.

Peki neden havuz konusunda kendimi suçlu hissettim?

Bir hafta önce Arvo'nun elinden kaçtığım andan itibaren bir suçluluk döngüsüne girmiştım. Odama dönüp hayal kırıklığımı dindirir dindirmez yuvarlandım, telefonumu elime aldım ve Fas'taki bilinmeyen bir numaradan gelen iki aramayı cevapsız bıraktığımı fark ettim.

Bu kim ?

Zeph'e geri dönmeyi denemedim çünkü açıklayamadığım nedenlerden dolayı kendimi çok kötü hissediyordum. İki gün sonra tekrar aradı ve yine açmadım, bu beni daha da kötü hissettirdi.

Zephyr ile konuşamadım çünkü kendimi suçlu hissediyordum ve Zeph ile konuşmadığım için kendimi suçlu hissediyordum.

Kendi kendine beslendi.

İşte . Her zamankinden daha yalnızdım. Arvo ve dalkavuklarından vebadan kaçır gibi kaçıyordum. Bu arada Theo da benden kaçıyordu. Sol dünyadan kaçıyordu ve ben kendimi Zephyr'in çağrılarına cevap vermeye zorlayamıyordum.

Amelia bile vardiyalarımızı iptal ediyordu. Derslerime odaklanmam gerektiğini söyledi. Hayatımda gerçek bir insan etkileşimine ihtiyacım vardı. Tekrar sıradan bir kız gibi hissetmek için her şeye. Sonra aklıma geldi. . .

* * *

"Oh, vay canına. Bu malikanenin hanımı değil mi?"

Buffy Worthington. İlk Stormcloud oda arkadaşım. 72 saat boyunca. Pek iyi şartlarda ayrılmamıştık. Odamızda başımdan aşağı bir kase idrar dökülmüştü ve Buffy'nin bunu ayarlamaya yardım edip etmediğinden asla emin olamamıştım.

O zamanlar onun da bu işin içinde olduğunu düşünmüştüm, bu yüzden bazı kaba şeyler söylemiştim. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen ona haksızlık etmişimdir.

Her neyse, onun için iki kat kötü hissettim. Gail'in cesedini bulan çocuklardan ; bana söylemek için koşmuştu. Bu aylar önceydi ve o zamandan beri onunla konuşmamıştım. Böylece o gece, Arvo'yla iptal edilen randevumdan bir hafta sonra, umutsuzca bir sırdaş arayışıyla kapısını çaldım.

"İçeri girmemin sakıncası var mı?" Tatlı tatlı sordum.

Buffy yüzünü buruşturdu ama o sincap yanakları ve porselen bebek bukleleriyle sert görünmesi çok zordu.

"Biraz rahatla tatlım," diye cevap verdi

umursamazca. "Hiçbir şeyi bölmüyorum, değil mi?"

Karşılıklı yataklara yerleştik ve Buffy kendi yatağının arkasına uzanarak içinde koyu kehribar rengi bir sıvı olan etiketsiz bir şişe çıkardı.

"Ne," diye kıkırdadım, "bu mu?"

"İşte bu, küçük prenses, Worthington mirası. Yirmi yıldan uzun bir süredir kömürleşmiş meşede yıllandırılmış ve meyve bahçemizden bir ton şeftali eklenmiş bir mısır püresi viskisidir. Bir melek gibi öpüyor ve bir katır gibi tekmeliyor ve eğer nazik olursanız, koklamanıza bile izin verebilirim."

"Biraz korkuyorum. Beni kör etmeyecek, değil mi?"

"Sevgilim, eğer bu mal piyasaya çıkarsa, insanlar bir şişe için evlerini ipotek ettirir."

Buffy'nin bana verdiği içkinin tadı ayakkabılı börek gibiydi ve bir yudumdan sonra başımı döndürdü. İkimizi de gevşetip sohbet etmemizi sağladı ve en azından işler iyi gittiğinde onunla birlikte olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu hatırladım.

"Şimdi söyle bana kızım," dedi komplocu bir tavırla, "sen ve Zephyr Williams nasıl oldu da birlikte oldunuz? Olan *onca şeyden* sonra!"

"Ben ... şey, dürüst olmak gerekirse, bunu açıklayabileceğimden emin değilim. Bizim flörtümüz bir peri masalı değil. Kibarca söylemek gerekirse ciddi bir durum."

"Aptal Erin Holland gibi çiğnenip tükürüleceğini düşünmüştüm. Ama her şeyden sonra buradasın, onun odasında yaşıyorsun."

"İnsanların düşündüğünden daha iyi biri olduğunu söylemek isterdim ama gerçekten öyle değil." "O zaman çarşıların arasında çok iyi olmalı."

"yarısını bile bilmiyorsun," diye kıkırdadım.

"Bu kadar uzun süre ortalıkta olmaması seni rahatsız etmiyor mu?"

Bir an düşündüm. Diplomatik cevabım, "*Evet, elbette.*" oldu. *Onu çok özlüyorum.* Ama aramızdaki yabancılığa rağmen Buffy'ye sonsuz bir saygı duyuyordum ve yalan söylemek istemedim.

"Ben iyiyim, sanırım. O kadar da uzun değil ve ... okulda başka insanlar da var."

"Theo Brant?" diye sordu heyecanla.

"Hayır," diye cevap verdim. Sonra sormak zorunda kaldım: "Neden Theo ve benim-?"

"Oh, bilirsin. İkinizde hep bir şeyler vardı. Buraya geldiğiniz günden beri, bilirsiniz. Sanki size göz kulak oluyor."

"Kesinlikle öyle davranıyor," diye sözümü kestim ve Buffy'nin tatlı güney ateşinden bir yudum aldım. "Ama bu o kadar basit değil. Beni sadece korktuğum şeylerden korumak istemiyor. Beni sevdiğim şeylerden de korumak istiyor."

Buffy bunu bir an düşündü, sonra kahkahayı bastı. "Kahretsin, Biba. Her erkek böyle, değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Beyninizden memenize kadar her yerinizi isterler. İyi olanlar bile kızlarının kontrol edemediği bir dürtüye sahip olması fikrine dayanamaz."

İtiraf etmeliyim ki Buffy hatırladığımdan daha zekiydi. Aptal olduğunu düşündüğümünden değil, ama içgörülerini, takındığı şen şakrak sosyete kızı havasından daha keskindi.

"Her neyse," diye içini çekti, "eğer Zephyr Cadılar Bayramı'na kadar dönmezse, Theo'yu baloya götür derim. Diğer aygırına da pavyonun etrafında bir tur attır."

"Tanrım, Theo'yu baloya götürürsem Zeph aklını kaçıtır, kostüm balosu daha mı var?"

"Tabii ki !"

"Ne oluyor, Buffy? Bu yerde kaç taşak var?"

"Olması gerektiği kadar çok değil. Yani, gerçekten, başka ne yapmamız gerekiyor? Dağda sıkışıp kalmış bir grup güzel zengin insan mı?"

Baş döndürücü ayrıntılarla Cadılar Bayramı Şenlik Ateşi'ni anlatmaya devam etti. Ekinoks Balosu ne kadar nazlı ve edepliye, Cadılar Bayramı da o kadar g nahtı. Açık kostümler, pervasız danslar ve devasa bir gece yarısı ateşinin etrafında çılgınca bir doruk noktası.

 tiraf etmeliyim ki kulağa hoş geliyordu.

Tüm detayları öğrenmek istiyordum. Kahretsin, iğrenç kost m m  hemen planlamak istiyordum. Sevgilim  lke dışında olsa ve benim de en iyi şekilde davranmam gerekse bile, ben-

Cebimde bir vızıltı hissettim. Zeph olmalıydım.

Buffy'nin güçlü viskisi kan dola ımımı hızlandırırken, onunla konuşacak cesareti bulabilece imi düşündüm.

Ama telefonumu  ıkardı ımda numaranın Fas'tan gelmediğini gördüm. İngiltere'den geliyordu.

Thomas Monfort'un derin Cornwall aksanıyla, "Biba, a kım," dedi. "Orada mısın?"

Sesi küçük geliyordu. Ama zayıf değildi. Beni küçük bir çocukla ya da bir kedi yavrusuyla konuşur gibi selamladı.

"Evet," diye cevap verdim, aynı küçüklükte. Buffy'nin odasının önündeki koridorda çıplak ayakla tek başıma duruyordum.

", Biba?"

"Ben ... ben iyiyim, sanırım."

"Mektubunuzu aldık. Dünyalara bedeldi ve sizi daha önce aramadı ımız için çok  zg n z."

"Hayır, özür dilerim. Gerçekten yapmalıydım-"

"Bu senin işin değil canım," dedi sertçe. "Bu yüzden mektubunu okuduktan hemen sonra aramak zorunda kaldım. Mary de arayacaktı ama onun için her şey hâlâ biraz acemi. Yakında arayacaktır.

"Ne olursa olsun, sana söylemem gerekiyordu. Bu senin işin değil Biba, Gail'in katilini bulmak. Mary dışında benim için önemli olan hemen hemen herkesi kaybettim ve adaletin güzel bir düşünce olduğunu uzun zaman önce kabul ettim.

. Ama bu o kadar sık olmuyor. Kardeşimin ve şimdi de Gail'in ölümüne kafayı takarak kendimi yarı yarıya delirttim. de benim gibi gençliğini bu konuya takılarak heba etmeni istemiyorum."

Bir an aptalca durdum, ona teşekkür edip yoluma devam etmek için kendimi zorladım. Ama yapamadım. Yapamadım.

"Bay Monfort," dedim, resmiyet karşısında kendimi biraz gülünç hissederek, "geçen bahar akşam yemeğinde karınızın Evian Les Bains hakkında söylediklerini hatırlıyor musunuz? Victor Frankenstein'ın balayını geçirdiği kasaba olduğunu söylemişti?"

"Şimdi sen hatırladım."

"O zaman söylememiştim ama ... bunun nasıl bittiğini biliyor musun?" "Korkarım hayır."

"Canavar -Frankenstein'ın canavarı- onu orada bulur ve gelinini öldürür. Victor bundan sonra dünyanın öbür ucuna kadar canavarın peşinden gider. İntikam almak istiyor, evet, ama aynı zamanda dünyaya getirdiği kötülüğü de ortadan kaldırması gerekiyor. Gail ve benim Stormcloud'da ortaya çıkardığımız şey.

. burada bir canavarı uyandırdı. Onu öldürdü ama bunu durdurmak zorundayım. Üzgünüm ama buna . Bana yardım etmen gerek."

Hat bir an sessiz kaldı ve sonra iç çektiğini duydum. "Sanırım seni durduramam. Bunu aramadan önce de biliyordum."

"Kardeşiniz buradayken okuldan atılmalar oldu. Bazı öğrenciler suç işledikleri için okuldan atıldılar. Douglas bir bildiri imzaladı

onlara. Lütfen bana sana bir şey söylediğini söyle."

"O yaptı. Hatırladığım kadarıyla bir aşk üçgeniydi. Çocuklardan birine yakın olması dışında Doug'la bir ilgisi yoktu. Şiddete dönüştü. Kız ortadan kayboldu. tek şey bu."

"Atılan öğrenciler kimlerdi?" diye sordum. Elim beklentiyle titredi.

"İsimlerini bilmiyorum. Ama biliyorum. Biba, Fırtına Bulutu Akademisi'nde geçirdiğin süre boyunca Krallar diye bir grup duydun mu?"

BÖLÜM 19

BIBA

○ Eski bir Kralı alaşağı etmek için kendini adamanın en kolay yanı, onları bulmanın kolay olmasıdır. Ne de olsa biz tüm insanlığın tepesinde oturan krema hakkında konuşmak. Bu adamlar saklanmıyor.

Dar dünyanın üzerinde bir dev gibi duruyorlar.

Thomas Monfort'la kader konuşmamın ertesi gecesi, Fırtına Bulutu Akademisi'nin eski arşivlerine geri dönmedim. Bunun yerine, okulun şaşırtıcı derecede modern kütüphanesine gittim. Orada, fark edilebilir bir sıraya göre düzenlenmiş kitaplara baktım ve hatta internete bile erişebildim!

Hedefim, Gail'in babası ve benim babam burada okurken Fırtına Bulutu'nu yöneten Krallardı. Ve ilk olarak en ünlülerini araştırmaya karar verdim.

Peter Williams. Zephyr'in babası.

Kütüphanenin raflarında onun hakkında yeterli miktarda bilgi vardı. 1964'te Philadelphia'nın dışında, bir Senatör ve bir maden varisinin oğlu olarak doğdu. 60'ların sonu ve 70'lerin başında Pennsylvania'nın elit tabakasının zirvesinde yetişti. Williams ailesi Barnes'leri ve Dupont'ları en yakın arkadaşları arasında sayıyordu. Peter 1982'de Stormcloud'a katılmak için ayrıldı.

En azından resmi Stormcloud yayınları böyle söylüyordu. Okul dışından yazılanlara bakarsam -örneğin *Wall Street Journal* ya da *Fortune*- genç Peter'ın burada geçirdiği yıllar bir araftı. Bu dünyadan kaybolmuş ve iki yıl sonra geri dönmüştü.

İki yıl diye düşündüm. *Sadece iki yıl önce gitmişti.* . . . 1985'te Peter Amerika'ya dönmüştü.

Daha da önemlisi, birkaç profil Williams ailesinin Peter'ın dönüşüyle birlikte nispeten zor günler geçirdiğini gösteriyordu. Babasının kampanya parası aniden kesilmiş ve yeniden seçilmeyi kaybetmişti. Annesi ailesine ait madenlerin çoğunu üç kuruşa satmıştı.

Neredeyse Peter okuldan atılmış ve ailesinin banka hesapları aynı anda boşaltılmış gibiydi.

"Araştırma için ilginç bir seçim, Bayan Quinn," diye kibirli, gür bir ses üzerimde homurdandı.

Şok içinde bağırdım. Arkamda Profesör Ganas duruyordu. Açılmış makalelerime baktı.

"Stormcloud'un büyük mezunlarına göre," diye devam etti, "Peter Williams orta halli."

"Size göre," diye yanıtladım, onu konunun dışına çekmeye çalışarak.

"Başarısı önemli ama dar kapsamlı. Banka hesaplarındaki bakiyelerle ölçülebilir, başka hiçbir şekilde ölçülemez. Dünyanın en zengin onuncu adamını kimse hatırlamayacak, hatırlanmak için çok çabalasa bile."

Ganas gözlerimin içine sertçe baktı ve ben de bu konuşmadan duyduğum rahatsızlığı gizlemek için geleni yaptım.

"Buraya bana söylemeye geldiğiniz şey bu mu Profesör?"

"Seni orada, modern göldeki en büyük minnow'un üzerine dökülürken gördüm ve kendi kendime 'Bu kadar az vizyona sahip bu kadar akıllı bir kız' diye düşündüm.

Peter Williams gibi bir adam, sadece olmak için çabaladığı daha büyük adamlarla ilişkili olarak önemlidir."

"Kim daha büyük adam?"

"Her derste tartıştığım kişiler, Bayan Quinn-tarihin akışını değiştiren ve zenginlikleri bu okula bağışlanan kişiler."

Gianas'a bakarken zihnim onun ne demek istediğini anlamak için zorlandı.

"Ayrıca," diye devam etti, "sizi dikkatle ders çalışırken gördüm ve kitaplarınızı kaldırmanız için sizi uyarmanın en iyisi olacağını düşündüm. Bay Hurley gelmek üzere."

Gözlerim telaşla yukarı fırladı. Gianas haklıydı. Arvo kütüphanecinin odasının yanındaki girişte duruyordu. Vücuda oturan bir polo ve aynı derecede dar bir çift gri kot pantolon giymiş, muhtemelen beni bulmak için odayı taradı. Gianas ve ben çoğunlukla ikinci katta saklanıyorduk. Arvo'yu yukarıdan görebiliyorduk ama bizi fark etmesi biraz zaman alacaktı.

Her ne sebeple olursa olsun, Gianas bana yardım etmeyi seçti. Önümdeki masanın üzerindeki kitapları kapattı ve kolunun altına sıkıştırdı.

"İyi günler, Bayan Quinn."

Merdiven boşluğunda Arvo ile yolları kesişti. Profesörün belirgin çevresi ve Arvo'nun geniş omuzları arasında neredeyse başaramıyorlardı. Arvo ona kızgın bir kaş çattı ve benim masama doğru ilerledi.

Birkaç saniye boyunca Arvo ve ben sessizce durup birbirimizi izledik. Havuzdan bu yana ilk kez baş başa kalmıştık. Ne söyleyeceği ya da benim ne cevap verebileceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Gianas çıkarken kapının kilitletiğini duyduk.

Arvo, "Sol Stamos adına neden konuşma ihtiyacı hissettiğini bilmiyorum," dedi, "ama onunla ilgili tüm hikayeyi bilmen adil görünüyor."

Masanın üzerine tek bir kâğıt koydu ve bana doğru uzattı. Stamos ailesinin hesabından Fırtına Bulutu Akademisi'nin bursiyerine yapılan bir havalenin makbuzuydu. Meblağ çok büyüktü, sekiz haneli rakamların altındaydı. Havale geçen yıl, benim kabul mektubumla aynı tarihte yapılmıştı. Bir de not vardı: *B.Q.'nun öğrenim ücreti.*

"Bu mu-?"

"Ne olduğunu
biliyorsun." "Ama
neden?"

"İntikam, Biba. Sol'un babası 1980'lerde Kral'dı. İşlemediği bir suç yüzünden haksız yere okuldan atılmış. Bu onursuzluk onu ve Sol çocukken kendini başından vurdu. Bazı nedenlerden dolayı Sol'un annesi kovulma olayından sizin ailenizi sorumlu tuttu."

İçim dibe vurdu. Kendimi boş hissettim ve aynı anda kusacak gibi oldum. Bu hiç mantıklı değildi. Yoksa öyle miydi? Önce Peter Williams'a odaklanmıştım ama belki de Dimitri Stamos'un peşinden gitmeliydim. Ama o ölmüştü.

"," diye fısıldadım, neredeyse hecelerime takılıp düşecektim, "Sol beni *öldürsün* diye mi buraya gelmemi sağladı?"

"Zephyr ve ben bunu ancak sonra anladık. Z'nin babası yönetim kurulunun geri kalanını yağlamak için çok daha fazla para koymak zorunda kaldı. Senin geleceğini duyduklarında çok kızdılar."

"Neden?"

"Duvardaki yazıyı gördüler, bir Stamos ve bir Williams Harry Quinn'in tek çocuğunu Stormcloud'a getirmek için para ödüyordu. Bundan ne çıkarsa çıksın iyi olmayacaktı."

"Yine de anlamıyorum. Sol beni buraya getirmek için onca para ödedi. . . . Neden hala hayattayım?"

Arvo sanki akşam yemeğinde ne servis ettiklerini sormuşum gibi umursamazca omuz silkti.

"Sol hâlâ senden nefret ediyor," dedi. "Sen ve baban hakkında söylediklerine inanamazsın. Belki seni bu gece öldürecek. Belki gelecek hafta. Belki aklında daha kötü bir şey vardır. Z birkaç hafta daha yok. Sana şunu sorayım: Son zamanlarda Sol ile yalnız kaldın mı?"

Cevap vermedim ama aklım iki hafta önce Sol'un kanlar içinde ve görünüşe göre korkmuş bir halde kapımda belirlediği ana gitti. Bütün geceyi onunla yalnız geçirmiştım. Onun hakkında güvensizlikle düşünmek imkânsızdı. Bana karşı tamamen açık görünüyordu. Ormanda bir bebek değildim; Sol benimle oyun oynuyorsa bunu anlardım ve oynamıyordu. . .

O değildi.

Arvo başını salladı. "Biraz kloroform, Biba. Bu dağlarda bir sürü gizli yer var. Seni zincire vurabilir, soğukta çırılçıplak bırakabilir, işkence edebilir. "

Benimle taşak geçiyordu ve işe yaramaya başlamıştı. Sesim içimde bir yerlerde sıkışmıştı ve onu kurtaramıyordum. Bu yüzden ayağa kalktım ve iki kitap rafının arasındaki gölgeli kuytulardan birine doğru güçsüzce kaçtım. Yüzümü duvara döndüm, artık yüzümden saklayamadığım acı ve dehşeti sakladım.

"Tabii ki," diye devam etti beni takip ederek, "Stamos bunları yapamadan onu etkisiz hale getirmek o kadar da zor olmazdı."

"Ne demek istiyorsun?" Bana yaklaştığını hissederek inledim. "Bilirsin işte."

"Eğer bunu yapmak istiyorsan, yap gitsin."

"Sol Stamos'un ışığını için yüzlerce nedenim var," fısıldadı, "ama bunu sadece sen söz verirsen yaparım."

"Ne oluyor Arvo? Bu kararı ben veremem."

"Ya sen ya o. Zephyr döndüğünde çok kızacak. Bu öfkeyi kaldıracam ama istediğinin bu olduğunu bilmem gerek."

Bu soruya nasıl cevap verebilirdim ki? Cevap Sol'un hayatının sonu anlamına gelecekti ve bu sonsuza dek vicdanımı sızlatacaktı.

Arvo'nun ellerinin omuzlarımda durduğunu hissettim, sonra parmak uçları sırtımın silüetini nazikçe çizdi. Belimi geçip kalçalarımı kavradılar.

"Ben kötü bir adam değilim Biba," diye kulağıma nefes verdi. "Sadece, yapılması gerekeni yapabilirim. Bunu senin için yapacağım. Seni güvende tutmak istiyorum."

Sağ elinin orta ve yüzük parmakları, leğen kemiğimin kıvrımını takip ederek kotumun aşağıya ve külotumun içine kaydı. Parmak uçları tembelce kasıklarımın üzerinde, klitorisimden sadece bir santim uzakta duruyordu. Bu his karşısında ürperdim. Biraz daha aşağıya inmesi için neler vermezdim.

"Z için değil," diye inledi. "*Senin* için her şeyi yaparım." Anında sırılsıklam olmuşum.

Neredeyse robotik bir şey vardı, sanki Arvo en ufak bir uyarıyla en fazla zevki ortaya çıkarmak için kalibre edilmişti. En ufak bir baskı uyguladı ve ben zevkle öttüm.

"Bu hissettiriyor," diye inledim ve "seni ," diye ekledim.

Döndüm, mükemmel, pürüzsüz yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu kendime çektim. Dillerimiz birbirinin etrafında dans edip dönüyordu. Kendimi ona yaklaştırmaya çalıştım ama o buna izin vermedi. Bir anda sırtımı duvara dayadım. Kotumun düğmelerini açtı ve sırılsıklam olmuş amımı eline aldı. Beni duvara sıkıca bastırdı ve şişmiş tomurcuğumu nazikçe parmakladı.

"Çok ıslaksın," diye hayret etti. "Seni tatmak için sabırsızlanıyorum."

"Tanrım, evet," diye inledim, gözlerimi kapattım ve günler önce havuzda yaşadığım o terk edilmişlik haline geri döndüm. Bu sefer istedim ki

sonuna kadar gitmek için.

"Beni ne kadar sertleştirdiğini hisset."

Elimi bacaklarının arasına çekti ve lanet , kocaman olmuştu ve daha da büyüyordu. Avucumu gergin kotunun üzerinde aşağı yukarı gezdirdim. Şaftı sonsuza kadar uzuyor gibiydi.

"Çıkar onu," diye emretti. "Elinin beni okşamasını izlemek istiyorum."

Parmağı klitorisimin etrafında hızlandı. Tüm vücudum karıncalanıyor ve titriyordu ve içime girdiği anda *sert* bir şekilde boşalacağımı biliyordum.

Gözlerim artık yalnız olmadığımızı görmeme yetecek kadar açıldı.

Theo birkaç metre ötede duruyordu, utanç içindeydi.

Olamaz, diye düşündüm. Theo'ya burada olacağımı söyledunutmuşum.

Bunun yeniden bağlantı kurmamız, soruşturma üzerinde yeniden birlikte çalışmamız için bir şans olması gerekiyordu. Onun yerine, Arvo ve beni birlikte gördü. Yüzünde kalp kırıklığı ve zehir karışımı bir ifade vardı.

"Hey, Brant," diye kıkırdadı Arvo. "Gösteriyi beğendin mi?"

Theo döndü ve hışımla merdivenlerden aşağı indi. Arvo'dan ayrıldım ve peşinden koştum.

Onu yakaladığımda kütüphaneden merkezi kopulaya giden koridorda epey yol almıştım.

"Theo," diye bağırdım. "Özür dilerim! Böyle olsun istememiştim-"

"Ne demek istiyorsun!" diye bağırdı, etrafında dönerek. "Kralların oyuncağı haline geldiğini görmemi istemedin mi? Sıkıldıklarında elden ele dolaştıracakları bir şey mi?"

"söyleme," diye yalvardım. "Bu doğru değil."

"Öyle ve bunu biliyorsun. Şimdi benimle bir daha asla konuşma, Biba.
Artık birbirimize bağlı değiliz."

Ve sonra gitmişti. Sonsuza kadar.

BÖLÜM 20

BIBA

(Ertesi gün nasıl hissettiğimi açıklayan tek ifade bu.

Beni endişelendiren çok şey vardı: Sol hakkındaki ifşaatlar, diğer Krallar hakkındaki cevaplanmamış soru, Theo'nun suçlamaları. Ayrıca Arvo'nun benim yönetimim altında birini öldürme teklifi. Tüm bu faktörler midemi bulandırmalıydı.

Ama bu mide bulantısı başka bir şey tarafından bastırıldı: tekrar Arvo'nun kollarında olma arzum.

Arvo'ya olan fiziksel çekimimi bastırmaya çalışmışım ve birkaç gün boyunca neredeyse başarmışım. Ama dün gece, değildi. Hâlâ onun güçlü parmaklarının amıma bastırdığını hissediyor, bana sarılırken hâlâ onun kokusunu duyuyor, hâlâ o devasa siki pantolonundan çıkarıp içime almak için yanıp tutuşuyordum. Gözüme uyku girmiyordu.

Ertesi sabah zihnim sürekli o anıya gidip geldi. Hocalarımdan tek bir kelime bile duymadım ya da yemekten bir lokma bile tatmadım. Bu durumda nasıl devam edebilirdim ki? Bir şeyler olmalıydı.

Beklediğimden çok daha çabuk verdi. Saat üçteki dersimden sonra koridorda Kral'ın uşaklarından biri tarafından karşılandım. Konuşmadı, göz göze bile gelmedik. Sadece bana bir not uzattı ve kaçtı. Arvo'dan gelmişti.

Bitmemiş bir işimiz var. Şimdi gel. Salon.

Biraz göstermeli, en azından onu bekletmeliydim. Ama yapmadım; vahşi atlar beni uzak tutamazdı.

Krallar Salonu'na sadece bir kez gitmiştim ve o ziyaretin çoğu narkotik bir bulanıklıktı. Ama avluya doğru döner dönmez, beni oraya götürecek hareketler dizisini tam olarak hatırladığımı fark ettim: revaktan çıkıp avluyu boydan boya geçerek Fırtına Bulutu'nun çevre duvarındaki birkaç gedikten birine varmak. Uçuruma doğru güvenle yürüyün, kimsenin izlemediğinden emin olun, dizlerinizi bükün ve boşluğa doğru hafif bir sıçrama yapın. Beş metrelik bir düşüş, korkutucu bir beş metre.

-Sizi aşağıdaki bir rafa yerleştirir. Raf, Kral Salonu'nun büyük ahşap kapısına doğru eğimlidir.

Kapıyı çaldığımda içeriden Arvo'nun sesi "Girin," diye bağırdı.

Yüzümü buruşturdum. Onun aşırı kralcı havasını atlatmak kolay değildi. Aynı anda hem onu tokatlamak hem de becermek istemek gibi komik bir duruma sokuyordu beni. Yine de, en azından şimdilik Fırtına Bulutu'nun önde gelen Kralıydı. Bu da güç ve nüfuz iddialarını destekleyebileceği anlamına geliyordu. Zephyr dönene kadar onun egosuna karşı dikkatli davranmalıyım.

Kapıyı iterek açtığımda Kral Salonu'nun ne kadar uğursuz olduğunu bir kez daha anladım. Titreyen meşaleler taş duvarları, ortaçağdan kalma kolların takılı olduğu orta salona açılan dar geçidi ve tuhaf, karanlık bir havuzu aydınlatıyordu. Sonra en uçta Arvo'nun renkli saten cübbesiyle oturduğu taht belirdi - oraya en son gittiğimde giydiğinin aynısı. Elinde lal rengi bir likörle dolu kristal bir kadeh vardı.

"O şeyi burada giymek zorunda mısın?" Ben sordum.

"Rahat," diye kestirip attı. "Ayrıca, altına ne giymeyi sevdiğimi biliyorsun."

O haklıydı. Hatırladım. Hiçbir şey hatırlamıyorum.

"Neden çağrıldım?"

"İki konu var. Birincisi, Stamos hakkında bir cevaba ihtiyacım var."

Çok işveli, neredeyse sıkılmıştı ama yine de Arvo sözde arkadaşını öldürüp öldürmemeyi tartışıyordu. Sanki çok az para olan eski bir banka hesabını kapatıp kapatmamaya karar veriyor gibiydi. Bir an için bedenimin çekirdeğinde taşıdığım tüm tutku buharlaştı ve Arvo'ya karşı nefretten başka bir şey hissetmedim. Kulağıma zehir akıtıyor, beni Sol'a karşı kışkırtıyordu. . . .

Ama ona duyduğum çekim ne kadar çabuk dağıldıysa, içimde yeniden oluştuğunu hissettim. Sanki bedenim isyan ediyordu, Arvo'dan o işbirlikçi hıyar olduğu için nefret etmeme izin vermiyordu.

"Sana onay vermeyeceğim," diye cevap

verdim. "Yapmalısın, Biba. O-"

"Ne yapacak? Bana zarar vereceğini söyleyen tek kişi sensin. O hiçbir zaman nezaketten başka bir şey yapmadı-"

"Sence katiller nasıl davranır? Boğazını keseceği ana sana iyi davranacaktır."

"Sen diyorsun!"

"Bana inanmıyor musun, Biba? Amelia'yla konuş. Tüm bunlar olurken o da burada öğrenciydi. Sahte suçlamalar, okuldan atılmalar, hepsi."

Dondum kaldım. Amelia eski kralları burada öğrenciyken mi tanıyordu? Tabii ki tanıyordu! Peter Williams onun müdire olarak atanmasında ısrar etmişti. Birbirlerini 80'lerde birlikte oldukları dönemden tanıyorlardı.

"O zaman ona sorarım," dedim. "Peki diğer mesele nedir?"

Kadehinden uzun, gür bir yudum aldı ve dalgın dalgın yukarıdaki antik taş işçiliğine baktı.

"Ah, sevgilim, aşkta çok , değil mi?"

"Ne demek istediğınızı anlamadığımı eminim."

"Değil mi? Lanet olası Theo Brant dün tam da ödülüne yaklaşırken bizi böldü."

"Bu kadar yakın olduğumu nereden çıkardın?"

Soruyu duymazdan gelerek tahttan kalktı ve salonda sakince volta attı. Yürürken güneş ışıltılı cübbesi dalgalanıyordu.

"Seni suçlamıyorum," diye devam etti dalgınca, "havuzdaki küçük sıkışmamızdan kaçtığın için. Ani ve herkesin gözü önünde oldu ve eminim Z dışında bir Kral'la birlikte olmak konusunda şüphelerin vardı."

"Kendinden çok eminsin."

"çılgınca, değil mi? Geçen dönemki ayinimiz bile -tam da bu salonda- sen ve ben oyundaki rolümüzü tamamlayamadan yarıda kesildi. O geceyi hiç düşünüyor musun, Biba? Hayal ediyorum. Ne kadar güzel görünüyordun. Törensel merhemimiz her gözeneğe sızıyor, cildinin her santimetrekaresini erojen bir bölgeye dönüştürüyordu. Seni hâlâ dizlerinin üzerinde, ben kendimi sarsarken açgözlülükle taşaklarımı emerken görebiliyorum. Seni o kadar istiyordum ki."

Kendimi çırpır ve sersemlemiş hissetmeye başlamıştım. Bu odaya girdiğim anda ne yapacağımı biliyordum. Ayrıca Krallarla yaptığım ayini hatırladım ve o hissi geri istedim.

"Neden beni almıyorsun?" Nefes nefese sordum. "Krallar her şeyi paylaşır, değil mi?"

"Hayır," diye homurdandı ve benden birkaç adım ötede durdu. "Seni Krallardan ödünç almak ya da Zephyr'den izin almak istemiyorum. Ben *seni* istiyorum."

İşte buydu, fark ettim. Arvo'nun yaklaşımı Makyavelist bir strateji değildi. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu. Bunu bildiğim için muazzam bir güç ve kontrol hissediyordum. Onu alacak, vücuduyla kendimi tatmin edecek ve sonrasında onu kontrol edebileceğimi görecektim.

"Bornozunu çıkar."

Arvo satenin düğmelerini çözdü ve yere doğru kaymasına izin verdi. Meşale ışığı tertemiz vücudundaki her bir kası aydınlatıyordu. Çemberli göğsü ve parçalanmış karın kasları titreyen ışıktan dans ediyor gibiydi. Hiç kıpırdamadan hazır olda durmuş, kendini bana sunuyordu. Ve ben onu yemeye hazırdım.

Tüketecek çok şey vardı.

"Beni tekrar istediğini söyle," diye emrettim

ona. "Sana ihtiyacım var. Sana."

İhtiyacım olan tek teşvik buydu. Önünde yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm ve etini kavradım. Dilimin bir hareketiyle tatlı ama ekşi prekumunun tadına baktım.

"Lütfen bebeğim," diye nefes nefese kaldı. "Bana ağzını ver."

Neredeyse yarı sertti, ama onu sıdırmak için iyice açmam gerekti. Tess'in serada gördüğü sert muameleyi bekliyordum ama o hiç gelmedi. Ben o sakin olabildiğince büyük bir kısmını boğazıma kadar alırken Arvo dimdik duruyordu. Gözlerimi kapatarak sertleşen aletin tadını çıkardım, o kadar topraksı ve sıcaktı ki. Dilim şaftının alt tarafına masaj yaptı ve zonklayan başının etrafında döndü.

"Siktir, Biba! Siktir," dedi. "Bu çok iyi."

Elimde olmadan uzandım ve onu ağzımın derinliklerine çekmek için gergin poposunu kavradım. Çok büyük olduğu kanıtlandı, bu yüzden gitmesine izin verdim ve sadece okşadım.

"Biliyor musun," diye iç geçirdim, yanağımı okşayarak, "Hangi Kral olduğunu hiç sormadım."

Kadehinden bir yudum aldı, sonra hafifçe eğerek etinin üzerine ve dudaklarıma tatlı bir konyak akıttı.

"Kupaların Kralı."

"Anlaşıldı," diye güldüm. "Git tahtına otur."

Döndüğünde fincanını elinden aldım ve o zengin konyağın geri kalanını içtim. Yutarken boğazımı yaktı ama çok hoşuma gitti. Arvo'nun vücuduna olan açlığını gidermeme saniyeler kala, nasıl siktiğini görmeye o kadar hazırdım ki.

Taş koltuğa geri yerleşen Arvo bacaklarını açtı ve kendini sarsmaya başladı. Güzel ve yavaş, keyifli bir performans.

Üzerimde sadece önden fermuarlı, kırmızı ribana örgülü yün bir elbise vardı. Altında bacaklarımın arasından cırt cırtlı siyah dantelli bir kaşkorse vardı. Aceleyle elbiseyi çıkardım ve bir kenara fırlattım.

İç çamaşırimi kuvvetlice çektim, amcığma karşı baskının tadını çıkardım. Kısa süre sonra cırt cırtlar gevşedi ve elim nemli dudaklarıma . Arvo takdirle iç çekti ve sikinden sanal bir precum seli damladı.

"Bunu beğendin mi?" diye sordum. "Kendime dokunmamı izlemek hoşuna gidiyor mu?" "Benim için kendini aç, seksi şey. Her görmek istiyorum."

Dizlerimin bağı çözülüyordu ve içimde, onun gerçekleştirmesine ihtiyaç duyduğum bir orgazmın ılık kıpırtılarını hissediyordum. Lanet olsun, eğer oyunumuzu sevmediysem. Etrafımda döndüm ve belimden eğilerek ona hazinelerimin mükemmel bir görüntüsünü verdim. Bacaklarımın arasına uzandım ve çiçeğimin yapraklarını açtım.

"Kahretsin, durmalıyım," diye homurdandı. Kalçalarımın arasında, baş aşağı, seğiren fallusunu bırakmasını izledim. Bir saniye daha okşamaya devam etseydi eğlencemiz erken bitebilirdi. Ama Arvo disiplinli değilse hiçbir şey değildi.

"Sakin ol delikanlı," diye güldüm, kıcımlı alaycı bir şekilde oynatarak.

Arvo harekete geçti. Ben daha yüzümü ona dönmeden ayağa kalktı ve beni arkamdan kavradı. Boynumu iştahla emdi ve kemirdi. Elleri şişen göğüslerime gitti ve onlara masaj yaptı. Dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçtı. Denedim

ağız ve elleri vücudumu ustalıkla manipüle ederken soğukkanlı ve sakın kalamazdım.

Bir saniye sonra elleri aşağı indi ve beni tek bir hareketle ayağımdan kaldırdı.

"Daha fazla gecikme yok, Biba," diye emretti. "Asıl olayın zamanı geldi."

Yunan heykeli gibi güzel yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öptüm. Dili ağzımı yokladı ve ben de çılgınca emdim. Adımlarına bir an bile ara vermedi. Perdeli bir geçitten geçerek bir tür eski yatak odasına girdik.

Arvo beni minderlerle dolu büyük bir meşe palete yatırdı. Gözlerimi açtığımda şamdanlarla aydınlatılmış, cilalı taş işçiliğinin olduğu bir odada olduğumu gördüm. Ana salonun aksine, bu odanın duvarları süslü baltalar ve kılıçlarla kaplı değildi. Onların yerine, çıplak erkek ve kadınların -bazen yalnız, bazen çift- şehvetli pozlar verdiği mermer ve bronz heykellerin bulunduğu aplikler vardı.

Bronz Adonis'ime bakarak, "Bu daha iyi," diye mırıldandım. Derme çatma yatağın etrafında dönüyor, tendonları esniyor ve ereksiyonu her adımda zıplıyordu.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu, ama ses tonu dürüst bir soru gibi değildi.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim.

Durdu, soyulmuş, titreyen bedenime baktı ve "Çok kötü. Kollarını uzat."

Neden itaat ettim? Belki de doğru düşünemeyecek kadar tahrik olmuşum. Belki de Zeph tarafından korunduğumu hissettim, sanki Arvo beni incitmeyi göze alamazdı. Muhtemelen bir kombinasyondur. Sebep ne olursa olsun, kollarımı uzattım ve Arvo meşe iskeletin altına uzanarak her iki taraftan birer deri kayış çıkardı.

Rahatsız edici derecede kısa bir süre içinde bileklerim yatağa bağlandı ve Arvo başımın üzerinde duruyordu.

Yine korkmam gerekirdi ama heyecanlı bir bekleyişten başka bir şey hissetmiyordum. Kalçalarım şimdiden dönmeye başlamıştı, onun çeliğini arzuluyordum.

"Beni ıslat," ve öne doğru eğilerek zonklayan aletini ağızıma dayadı. Dilimi tuzlu sikinin etrafında dolaştırarak güzelce kayganlaştırdım.

Ben Arvo'yu yalarken o da bana karşılık verdi. Uzun kollarını öne doğru uzattı ve eğildi. Ağız kadınlığıma ulaştığında kaya gibi sağlam göğsünün karnıma sıkıca bastırđını hissettim. Bir anda klitorisimi ağızına çektı. Yavaşça emdi ve dilinin ucunu etrafında döndürdü.

"Aman Tanrım," diye bağırdım. "Beni-oh, kahretsin-"

İçimde şimşekler çakarken kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Dilinin her çemberi beni daha da yaklaştırıyordu ama henüz boşalmak istemiyordum. Bunun için beklemiştim. Bunu yapmak için her şeyi riske atıyordum. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Henüz değil," diye inlemeyi başardım. "Senin ağızınla değil." Başını kaldırdı ve oturdu.

"Kupaların Kralı tarafından alınmaya hazır mısın?" "Becerin beni, majesteleri."

Ona iki kez söylememe gerek kalmadı. Bir tilki kadar kıvraktı, yatağın diğer ucuna geçti ve açık bacaklarımdan tuttu. Aletinin sıcak başı parlayan vulvama yaslandı. Bir an birbirimizin gözlerinin içine baktık, hissin tadını çıkardık, barajın patlamasını kısa bir sürelığine erteledik.

Beni bir kez daha öpmek için vücudunu eğdi. Burun deliklerim kullandığı o aptal romlu ve hindistan cevizli saç ürünüyle doldu. O anda, bu sahte tropikal koku onda kesinlikle karşı konulmaz bulduğum bir başka şeydi.

Hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini bana kilitledi ve kendini bana doğru bastırdı.

Ani bir coşkuyla haykırdım. Arvo daha yarısına bile gelmemişti ve ben bulutların üzerindeydim. Önce yavaşça, sonra hızlanarak birbirimize karşı sallandık.

Bir aygırın yoğunluğuyla sikişti ama odağını hiç bozmadı. Tek amacı beni gibi görünüyordu. Bileklerim kayışları çekti ve kalçalarım her itişte yukarı doğru büküldü. Boynumu öne eğdim ve göğsündeki teri yaladım. Keskin ve . Onun her santimini tatmak istiyordum.

Arvo başını eğdi ve zıplayan mememi ağzına aldı, mükemmel ayarlanmış bir basınçla kemirdi. Her şey çok etkiliydi.

zevk almadığım anlamına gelmiyordu. Aksine, çok çabuk boşalmamak için kendimi tutuyordum. Kocaman siki içimdeki neredeyse her sinire aynı anda vuruyor gibiydi. Ve vurmadığı her düğmeyi ağzıyla telafi ediyordu.

Her hamlesinde daha da derine indi, ben daha da yaklaştım ve bir şekilde içimde daha da sertleşti ve dolgunlaştı.

Ta ki kendimi daha fazla tutamayana kadar. Baraj patladı. Öyle bir zevkle bağırdım ki, yankısı yuvarlanan, titreyen orgazmım yatıştıktan sonra da devam etti. dünyaya karşı sağır olmuştum ama o beni sikmeyi bırakmamıştı. Boşalacağını fısıldadığını duyduğumda yeryüzüne inmeye başlamıştım.

"Bana boşal bebeğim," . "Onu istiyorum."

Arvo tam patlayacakken amımdan çekildi. Meni akıntıları kızarmış, seğiren gövdeyi kapladı. Birkaç serseri damla boynuma ve yanağıma geldi. Kendime engel olamadım. Dilimi ve yüzümden yaladım. Aynı anda hem tuz, hem bal, hem de mineraldi ve tüm bu ahlaksızlığı seviyordum.

"*Kahretsin*, Biba," diye inledi. "Bunu tekrar yapmamız gerek."

Ona baktım, nefes nefese ve azalan canavarını tutuyordu başımı sallayarak onayladım.

BÖLÜM 21

BIBA

(Cuma gecesi, zamanın geldiğine karar verdim. Bütün yaz boyunca Amelia'nın babam ve Douglas Monfort'la ilgili her şeyi itiraf etmesini istemiştim.

ve geçmişin kralları. Konuyu bağımsız olarak açmasını bekledim ama hiç açmadı.

Artık biliyordum: Peter Williams ve Dimitri Stamos, kayıp kız, redakte edilen ifade ve kovulan Krallar. Derhal konuşması gerekiyordu. Boşlukları doldurduktan sonra köyde Soglio'yu bulabilir ve bildiklerimi ona anlatabilirdim. Belki o zaman Gail'i öldürenleri ortaya çıkarabilirdim.

Saat dokuzda Amelia'nın kapısına yaklaştım. Koridorlar ama onun buralarda olacağından emindim. Stormcloud'dan hiç ayrılmadı. Burası onun hayatıydı.

Kapısı aralıktı. Hafifçe vurdum ama cevap vermedi. Biraz daha yüksek sesle vurdum. Bir şey yoktu.

"Bayan Amelia," diye seslendim. Cevap vermedi. Yavaşça kapıyı açtım ve ofisini boş buldum. Masası eski kâğıtlarla doluydu.

Gail ve ben geçen yıl finallerin son Amelia'nın ofisine gizlice girecektik. Sonra ben saldırıya uğradım ve o öldürüldü. Şimdi odada tek başımaydım ve kâğıtlarına erişimim hazırды. Ne okuduğunu görmek için ileri atıldım.

Yırtık defter sayfalarına, otel kırtasiye malzemelerine, uzak yerlerden gelen kartpostallara karalanmış çok sayıda mektuptu bunlar.

Sevgili Simone, diye başlıyordu bazıları, ardından aşk ve arzu protestoları ve *"E ile olan lanet olası ilişki"*ye hüznü göndermeler geliyordu.

Tatlı Rafael, diğerleri başladı. Bunlar Simone'dan gelen yanıtlardı. Nefes nefese ve şehvet doluydular ama altlarında acı vardı.

*Benimle olmanı ne kadar isterdim. . . Aylar soluksuz geçiyor. . . .
Şimdi bile dudaklarını üzerimde hissediyorum. . . .*

. . . Karnım her hafta daha da doluyor.

"Simone'un" el yazısı hemen tanınabilirdi. Yaz boyunca yüzlerce kez görmüştüm. Amelia'nındı.

"Sanırım güvenime ihanet etmen an meselesiydi."

Gözlerimi Amelia'nın uykulu gözlerle karşımda durduğunu gördüm. Özür dilemek için ağzımı açtım ama vazgeçtim. Amelia bitkin görünüyordu: gözleri kan çanağına dönmüş, yanakları çekilmişti. Onu hiç böyle görmemiştim. Bu bir bakıma korkutucuydu, ebeveyninizin yanılabılır, kırılgan, ölümlü olduğunu fark etmek gibi.

"Bu okulun diğer tüm yasalarını zaten çiğnedin," diye iç geçirdi. "Devam et, eski yazışmalarımı okumaya devam et."

"Nedir bu?" diye sordum.

"Başka bir zamandan bir mesaj. Daha nazik bir mesaj değil. Sadece ... farklı."

"Öğrencilik yıllarınızdan mı?"

Odada etrafına bakındı, kendi ofisinde kaybolmuş gibiydi. Destek için eli benimkine uzandı.

"Hemen sonra. Yirmili yaşlarımdaydım ve kendime güvenim tamdı. Gençler kendilerini olduklarından daha akıllı ve yetenekli sanırlar. Bu asla değişmez. Örneğin , aksi yöndeki tüm kanıtlara rağmen yenilmez olduğunu düşünüyorsun."

Ses tonunda asit vardı. Benim çok acınası bir örnek olduğumu düşünüyordu.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye karşılık verdim.

"Sizin için bir gizem yok, Bayan Quinn. Babanız öldü, siz de onu kimin öldürdüğünü bulmak için Stormcloud'un her köşesini didik didik ediyorsunuz."

"Sadece o değil!"

"Ve Bayan Monfort da öyle. Onun katilini adalete teslim etmeyi gerçekten istediğinizden hiç şüphem yok."

Masasının arkasına ağır ağır oturdu. Artık onun üzerinde durmama rağmen, odaya hâlâ hükmediyor gibiydi.

"Kendinize karşı dürüst olun," diye devam etti. "Eğer sen ve Gail bu yerin sırlarını araştırmaya başlamasaydınız, o hâlâ hayatta olacaktı. Katilini bulmak onu geri getirmeyecek. Babanın katilini bulmak da öyle."

"Bunu neden söylüyorsun?"

"Çünkü öleceksin Biba ve diğer herkesi de kendinle birlikte dibe çekemezsin. Ne beni ne de Theo Brant'ı."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey . Amelia'yı daha önce hiç kızgın görmemiştim ama o anda öfkeli görünüyordu.

"Arşivlere girmesine sen izin verdin, Biba. Onu dosyaları karıştırırken yakaladım ama o beni fark edemeyecek kadar dalgındı. Bunu yapmasına nasıl izin verirsin?"

"BEN, BEN. "

"Senin için kendini tehlikeye atıyor çünkü seni seviyor! Eğer incinirse _."

"!" Ben de bağırdım. "Theo'yu bana yardım etmesi için zorlamıyorum. Onu durdurmaya çalışıyorum."

"Belki de buna inanıyorsun-"

"Bırak da bitireyim! Theo'nun araştırmayı bırakmasını dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum. Onu uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum çünkü eğer ... Gail'in başına gelen onun da başına gelirse, kendimle yaşayamam."

Söylediklerimdeki bir şey Amelia'nın dikkatini çekti. Ayağa kalktı ve tek kelime etmeden arka köşedeki tozlu dosya dolabına doğru yürüdü. Bir asırlık olmalıydı. Cebinden kalın pirinç bir anahtar çıkardı ve üst çekmeceyi açtı.

"Theo için neden bu kadar endişeleniyorsun ki?" Kısmen cevaptan korktuğum için uysalca sordum.

Bir elini çekmeceye soktu ve ikiye katlanmış basit bir mektup kağıdı parçası çıkardı.

"Onun güvenliğini gerçekten önemsiyor musun?" diye sordu

kâğıda bakarak. "Önemsiyorum."

Amelia başını salladı, döndü ve kağıdı bana uzattı.

Üstünde İsviçre'nin mührü bulunan resmi bir belgeydi. Canlı doğum belgesi, 29 Mart 2002 tarihli. Üzerinde mürekkeple damgalanmış iki ayak izi bulunan bir karta iliştilmişti. Yeni doğanın adı: *Theodore Scamarcio*.

"O kâğıdı bana vermeleri ve yerine sahte bir kâğıt koymaları için doktorlara on bin avro rüşvet vermek zorunda kaldım."

Bağırsaklarıma tekme yemiş gibi nefesim kesildi. Theo. Simone ve kral kıran Rafael Scamarcio'nun oğlu. Zephyr'in ondan korkmasına şaşmamalı. Ondan son derece nefret etmesine rağmen onu yakınında tutmasına şaşmamalı.

"Normalde istedikleri rüşvetin on katı olduğuna eminim ama ne ki? Zengin olduğumu biliyorlardı. Rafael beni Lamborghini'siyle hastaneye götürdü. Ve Cenevre, Fırtına Bulutu miraslarıyla doludur. Eminim hastaneden biri Rafael'in kim olduğunu biliyordu. Bir Scamarcio çocuğunun hemen öldürüleceğini biliyorlardı. Bu yüzden sahip olduğum tüm parayla beni aldılar ve ona Theo Brant adını verdiler."

"Annesi olduğunuzu bilmiyor mu?"

İç çekti. "Onu geri getirmem yirmi yılımı aldı. Onu Rafael'in arkadaşları büyüttü ama bir erkek olduğunda onu buraya getireceğimi biliyordum."

"Neden?" İnançsızlığımı gizleyemeyerek sordum. "Buranın ne kadar zehirli bir yer olduğunu herkesten iyi biliyorsun. Onu neden buraya getirdiniz?"

"Erkek olduğu zaman için planım hep buydu. Onu koruyabileceğimi düşündüm, Biba. Onu çok özlemiştim ve ... Onu buraya getirebilirim ve Williams ailesinin korumasını sağlayabilirsem ... Güvende olacağını ve ona yakın olacağımı düşündüm. Ama onu getirdiğim anda isyan etti. Zephyr'in Kral olma teklifini kabul etmedi."

Misafir koltuklarından birine geri yığıldı.

"O zamandan beri Theo'yu korumanın başka bir yolunu bulmak için çok uğraşıyorum. Ama o sürekli . ona en çok zarar vermek isteyen insanları itiyor."

"Biliyorum," diye cevap verdim. "İkimiz de onu durduramayız."

"Geçen yıl neredeyse ölüyordu," diye sızlandı. "Onu revirde görmek beni öldürdü. Ama bunun onu durumun ciddiyeti konusunda uyandırabileceğini umuyordum."

"Rafael kimdi?" Ben sordum.

"Son Madeni Paralar Kralı. Biz burada öğrenciyken başka bir kıza aitti ama sonra ... çok şey oldu. Büyük kayıplar. Krallar yok oldu, en azından bir süreliğine. Parçaları toplarken, Rafael'in aşkımın derinliğini anlamasını sağlayabildim ve bir süre için buradan ve içinde gizlenen tüm zehirlerden kaçabileceğimizi düşündük."

Omzuna rahatlatıcı bir el koydum. Sıçradı, sonra bana baktı.

"Neden bana söylüyorsun?" diye sordum.

"Eğer Theo'yu gerçekten önemsiyorsan, gerçeği bilmeni istiyorum. Birlikte onu durdurabiliriz."

"Onu durdurmanın bir yolu yok, Amelia. Ne yaparsak yapalım devam edecek."

"Ah, Biba," diye iç geçirdi. "Buraya geldiğin için mutluyum. Harry'ye gerçekten değer veriyordum. O iyi bir adamdı. Rafael ve bana göz kulak olurdu."

Kelimeler içimi bıçak gibi kesti. Babam Amelia'ya ne yapmıştı? Ya da Amelia onun için? Ya da her ikisi de bu Rafael için?

"Bana bildiğin her şeyi anlatmalısın."

Başını şiddetle salladı, sanki yeterince karşı çıkarsa çekip gidecekmişim gibi.

"Yapmamalısın, Biba. Lütfen, bu soruları unut. Eğer burada geçirdiğin zamanı atlatırsan. İyi bir hayat yaşayabilirsin."

"Peki ya Theo?"

"Onu tekrar göndereceğim. Arşivlerde onu an buna karar verdim. Burada asla güvende olmayacak."

"Gitmeyecek."

"O zaman gerekirse onu kovarım-"

Pes etmedim. Bu çok önemliydi.

"Dinle, Amelia ya da Simone ya da adın her neyse... babam öldü. Gail ve onun babası da öyle. Görünüşe göre Theo'nun babası da öldü. Tüm bu ölümlerin sona ermesi gerekiyor. Aramaktan vazgeçmeyeceğim, Theo da . Bize yardım edersen daha güvende oluruz."

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. Ben devam ettim.

"Bir şey daha var. Theo senin hakkındaki gerçeği bilmiyor ama eminim bir şeylerden şüpheleniyordur. İkimiz de biliyoruz ki bunu kendisinin keşfetmesi an meselesi. Ona kendi şartlarıyla anlatman için daha iyi olmaz mı?"

Neredeyse belli belirsiz titriyor gibiydi. Amelia'nın ince, kuş gibi yüz hatları daha önce hiç zayıf görünmemişti. Fiziksel küçüklüğüne kırılmaz bir sertlikle karşılık veriyordu. Kendini toparlamasını izledim. Yanaklarını sildi ve boğazını temizledi.

"Bayan Quinn," dedi sesi zorlukla kırılarak, "başka seçeneğim yok gibi görünüyor. Kayıtlarımı toplamam için bana birkaç gün verir misiniz?"

Gözlerim ona kilitlendi. Ortadan kaybolmayacağına ya da Peter Williams gibi birine kaçmayacağına güvenebilir miydim?

"Ne kadar ?" Ben sordum.

"Bana Cadılar Bayramı arifesine kadar zaman ver. Sonra sen ve Theo bana gelin. Seni ve Gail'i buraya getiren olayların tam bir muhasebesini yapacağım."

"Peki," diye hemen kabul ettim, "ama önümüzdeki beş gün içinde bir şeyden şüphelenirsem Theo'ya *her şeyi* anlatırım. Ve anlatırken de nazik olmayacağım."

Başını salladı ve bir kez yılmaz bir tavırla bakışlarıma

karşılık verdi. "Bu adil, Bayan Quinn. Oldukça adil."

BÖLÜM 22

THEO

"Ben üzgün olduğumu söylemek . Arvo ve beni gördüğün için üzgünüm. Bunun istememiştim."

Bankta yanıma oturdu. Avludaki *bankımıza*; yazın son günlerinde Gail'in cinayetiyle ilgili fikirler ve teoriler üretirken paylaştığımız banka. O zamanlar rahattı, güneşli ve sıcaktı. Şimdi hava sertti ve ağaçlar uykudaydı.

Biba'yla bir daha asla konuşmama kararlılığım ancak bir hafta sürmüştü. Dersten sonra yolumu kesmiş, ona birkaç dakika vermem için yalvarmıştı. Bana önemli bir şey keşfettiğini söylemişti.

Ben de razı oldum. Geçici olarak.

Şimdi de hafızamdan silmek için elimden geleni yaptığım o lanet Arvo olayını yeniden gündeme getirmek . Zephyr Williams yeterince kötüydü. Onun Arvo Hurley'le, yani tanıdığım en aptal, en kendini beğenmiş dallamayla takıldığını bilmek... işte bu hiç de hoş değildi. Bunu inkâr ederek yaşamayı seçiyordum.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim ona nötr bir sesle, başarabildiğim en kibar tonla. "Bir şey bulduğunu söylemiştin."

"Tamam, anladım," diye mırıldandı. "Aslında pek çok şey öğrendim ve bunların hepsi senin o redakte edilmiş ifadeyi keşfetmene dayanıyordu."

Bu işe bulaşmaktan ne kadar nefret etsem de bunun beni heyecanlandırıldığını itiraf etmeliydim. Biba'dan tek istediğim Gail'in katilini bulup ona bunu ödetecek kadar güvenmesiydi. Bunun gerçekleşmesi için elimden geleni yaptım ve görünüşe göre kontrol etti. Yoksa etti mi?

"İşte elimdekiler," diye başladı. "Bu açıklama 80'lerin ortasında burada olan Kralları yok etti. Sol'un babası Dmitri, Rafael Scamarcio adında bir adam gibi Fırtına Bulutu'nu terk etmek zorunda kaldı."

"Arşivlerde bulduğum ifadeden. Krallardan biri miydi?"

"O. . . ." Durdu, doğru kelimeleri arıyormuş gibi görünüyordu. "Görünüşe göre o bir kraldı."

"Bu çok garip. Kings'i üreten aileler güçlü ve zengin. Williams, Stamos, hepsi ünlü. Scamarcios'u hiç duymamıştım. _"

"Katılıyorum, ama-"

"Şu Rafael denen adamı bulmalıyız. Bir kralın ortadan kaybolması son derece şüpheli bir durum."

Biba dudağını ısırды. Sanki söylediğinden daha fazla bilgiye sahipmiş gibiydi. Sanki bir şey söylemekten korkuyormuş gibiydi. . .

"Mesele de bu Theo," dedi uysalca. "Tüm Krallar ortadan kaybolmak zorunda kaldı. Fırtına Bulutu arşivlerinde isimleri sansürlendi. Dosyaları ortadan kayboldu. Dimitri Stamos ve Rafael Scamarcio'nun kovulduğunu biliyoruz. Peter Williams'ın kendi isteğiyle ya da atılma yoluyla ayrılmış olması bile mümkün. Ve bu işe karışan başka öğrenciler de vardı. Gail'in babasının da öyle olduğunu biliyoruz ve benim babamın da öyle olduğundan şüpheleniyorum. Artı . . . Amelia."

"Ne?"

"Amelia o zamanlar burada öğrenciydi. Gerçek adı Simone." "Bunu nasıl öğrendiniz?"

"Bana anlattı. Ve Cadılar Bayramı şenlik ateşinin yakılacağı gece bize her şeyi anlatmak istiyor."

"Biz mi? Yani, ben de mi?"

"Özellikle sen. Theo, bunu sensiz yapamam."

İşte böyle, savunmamdan geriye kalanlar eridi gitti. Bu sadece Biba'nın güzel olması değildi, gerçi öyleydi de. Sadece geçen yıl kurduğumuz anlık bağ da değildi, gerçi bu inkâr edilemezdi. Onun zekâsına, inatçılığına ve yaratıcılığına karşı doğuştan gelen bir saygım vardı.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum, Biba Quinn."

"Bu ikimiz için de önemli. Gail, babam ve ... sadece Fırtına Bulutu'nun gücünün karanlıkla sarmalanmak zorunda olmadığı fikri."

"İşte bu yüzden sana bu kadar değer veriyorum. Neden kendimi senin için deli ediyorum. Karanlık tarafından yenilmeni istemiyorum. Yok olmanı istemiyorum."

Yüzü aydınlandı. Söylediklerimden etkilenmişti, bu da beni aptalca gülümsetti. Dokunulduğunu hissetmesini istedim. Her kelimesinde ciddiydim.

"Bana katılacak mısın?" diye sordu.

"Sanırım öyle. Bunu etmek çok zor."

"Bu gerçek bir şey. Bana güvenmekte zorlandığını biliyorum. Sen ve ben... bir zamanlar aramızda bir şeyler vardı. Belki hala vardır. Ama seni kontrol edemiyorum, bu yüzden sanırım istediğini yapacağını kabul etmek zorundayım.

"Ama bu her iki taraf için de geçerli. Beni kontrol edemezsin ve buna yattığım da dahil. Bu seçimleri yapmak benim hakkım. Biz hala

birlikte mi?"

İsteksizce de olsa kabul ettim. Olasılıklar çok cazipti.

Yine de yanılıyordu. Kararlarıma neyin yön verdiğini biliyordu. Her zaman o olmuştu.

* * *

İki saat sonra, kampüsten birkaç mil uzakta devrilmiş bir ağacın gövdesinde oturuyordum. Giderek daha fazla, sadece yürümek için okuldan ayrılıyordum, sanki fiziksel olarak ondan ayrı olmak beni daha iyi hissettirebilirmiş gibi.

Fırtına Bulutu'nun karşı yönünden yaklaşan ayak seslerini duyduğumda bir saatten daha uzun bir süredir oturuyordum.

"Konuşmamız gerek, Brant."

"Sol," dedim, "bugünlerde herkes seni arıyor. Sanırım yanlış insanları kızdırdın."

"Bu seni ," diye cevap verdi, durarak.

Sol berbat görünüyordu. İyileşmekte olan bir yığın çürük yüzünden yüzü hafifçe sararmıştı. Siyah ceket, kot pantolonu ve gömleği yıpranmış ve kirlenmişti. Pislik ve odun dumanı gibi kokuyordu.

"Krallarla ilgili bir şey bu," dedim. "Yaptıkları her şey diğer herkesin sorunu haline gelir. Yani Zephyr ve Arvo senin ölmeni istiyor, bu da tüm Fırtına Bulutu'nun seni araması gerektiği anlamına geliyor."

"Theo Brant olmak güzel olmalı. Krallara gösterilen tüm saygıyı görüyorsun ama sorumluluk almıyorsun. Bunun merak ediyorum."

Bu kesinlikle bir bakış açıydı; bir başka bakış açısı da tüm bu değersiz, hak sahibi hıyarlarla uğraşmak zorunda kaldığım ama karşılığında hiçbir şey elde edemediğim şeklinde olabilirdi. Yine de Alplerin ortasında Sol Stamos ile tartışmaya girecek değildim.

"Demek ormanda yaşıyorsun," diye gözlemledim.

"Saçmalamayı kes, Brant. Biba'yı gördüğünü biliyorum. O tehlikede."

"Hepimiz tehlikedeyiz."

"Biba'yı koruyamazsın. Fırtına Bulutu'nu terk etmesi gerekiyor."

Neden bilmiyorum ama bu bardağı taşıran son damlaydı. Sezonun büyük bir kısmını kendi özel cehennemimde, sevdiğim kızın lanet olası Kings için kendini küçük düşürmesini izleyerek geçirmiştım. Şimdi onlardan biri zor günler geçiriyordu ve bana etik konusunda ders vermeyi uygun gördü.

İleri atıldım, Sol'u gömleğinden yakaladım ve kendinden memnun suratına yaklaştım.

"Korumak için bu nasıl, ha!" "Çekil

üstümden!"

"Seni tanıyorum," diye tısladım. "Kralların en iki yüzlüsü sensin. Mantıklı ve insan gibi davranıyorsun ama sen de diğerleri gibi bir parazitsin."

Benden uzaklaştı ve tökezleyerek geri çekildi, yumrukları sıkılıydı ve dövüşmeye hazırды. Ama bana geri dönmedi. Onun yerine, alçak sesle ve net bir şekilde bana söyledi:

"Belki... ama şu anda senin ölmeni istemeyen tek kişi benim."

BÖLÜM 23

BIBA

(Cadılar Bayramı'nın ertesı günü dersleri iptal ettiler.

Cadılar Bayramı Şenlik Ateşi'nin nasıl bir parti olduğu hakkında bilmeniz gereken tek Şey bu. Fırtına Bulutu Akademisi birçok yönden mizahtan uzak, zorba bir kurumdu, ancak liderleri ğrenci nüfusunu kontrol edemeyecekleri zamanlar olduğunun farkındaydı.

Cadılar Bayramı da o zamanlardan biriydi.

ğle yemeğinde Arvo'yu elinde bir bardak Dunkel birasıyla masada beni beklerken buldum. Yemekhaneye gz atarken, hemen hemen her öğrencinin çoktan kafayı bulmuŐ olduğunu fark ettim.

Ayrıca Tess'in odanın diğer ucundan bana hançer gibi baktığını fark ettim. Zavallı kız emirleri almıŐ ve sebebinin ben olduğumu biliyor olmalıydı.

"Okul bitti," diye güldü ve birayı bana doğru uzattı.

"Belki senin için. Öğleden sonra Gianas var."

"Güven bana. Okul ."

Haklıydı da. Gianas derse, o gün fazla bir Şey anlatmayacağını önceden duyurarak başladı.

"Biliyorum, siz çocuklar çoktan çılgına döndünüz. Bunu ocuka eğlencelerinize teslimiyetim olarak kabul edin. İŞten çıkaracağız

üç çeyrek saat içinde."

* * *

Saat altıda Buffy'nin odasındaydım, parti için hazırlanıyordum ve hazır pizza ve bir şişe ucuz Riesling ile ön oyun oynuyordum.

Mantıklı beynim bana ağırdan almam gerektiğini söyledi. O gece önemli bir işim vardı. Ama *lanet* olsun! Havadaki elektriği hissedebiliyordum. Bu bir parti olacaktı.

"Hiç şüphesiz!" Buffy, geniş kalçalarını ve devasa göğüslerini vurgulayan daracık bir kokteyl kıyafeti içinde kıvrılarak onayladı. "Bu gece Ekinoks Balosu, rahibe manastırındaki Kutsal Cuma'ya benzeyecek."

Mor saçlarından kaçınarak yüzüne beyaz makyaj yapmaya başladı. Vampir fahişe kostümü güzelce bir araya geliyordu.

"Ve hatırladığım kadarıyla," diye ekledi, "Ekinoks'ta epey bir gece geçirmiştiniz." "Har-dee-har-har."

Yatağına uzandım ve Medici fahişesi kostümümün fırfırlı etekleri etrafımda kabardı. Hepimiz skandal yaratmak için giyiniyorduk. Ne olsa Cadılar Bayramı'nın doğası buydu.

Zeph'in harcama kartını kullanarak, elbisemi yerel bir terziye tam olarak mükemmel düzeyde kışkırtıcı olması için sipariş ettim. Eteği büyük ve doğruydu, ama üstü skandaldı. Gömme korsesi belimi kavırıyordu ama tam göğsümün etrafında kesiliyordu ve önden ikiye ayrılarak göğüslerimin iç kabarıklıklarını ortaya çıkarıyordu. Onları kaymaktaşı renginde pudralamış ve sol tarafın üst kısmına tek bir siyah güzellik işareti koymuştum. Sonra saçlarımı topuz yapmış, biraz pudra ve rujla kendime çeki düzen vermiştim.

Zevkli, karar vermiştim, ama yeterince kışkırtıcı.

"Bana söz vermelisin," dedi Buffy şarabını yavaşça yudumlarken, "saat ona kadar mesaim bitmiş olacak. Sevişmek için yanıp tutuşuyorum ve bu gece en iyi gece."

"Yemin ederim. Theo ve ben Amelia'nın ofisine gittiğimizde, bir saat boyunca araya girmen gerekiyor."

Buffy'nin işi basit ama kritikti. Arvo çağrılacaktı, sadece benim Theo'yla gizlice kaçmama yetecek kadar bir süre için. Arvo döndüğünde, onun dikkatini dağıtmak Buffy'nin göreviydi. Benim için bahaneler uyduracaktı, biraz fazla kişisel ve kadınsı bir şey - Arvo'nun sorgulamadan kabul edeceği bir şey. Belki onunla biraz oynasırdı.

"Unutma," dedim, "Arvo karmaşık bir adam değil. Eğer dikkatini dağıtmak istiyorsan, aletini tut. Daha kurnazca bir şey işe yaramaz."

Birden koridorda elektronik müzik patladı. Neredeyse işiyordum, Buffy de çıldırdı.

"Bu bizim sinyelimiz," diye onayladı.

Ayağa kalktım ve kıyafetimi düzelttim. Buffy aceleyle ağzının kenarlarından sahte kan damlattı.

Böylece yolumuza devam ettik.

* * *

Tam bir naıftım, dikizci fahişe elbisemin etkinlik için yeterince müstehcen olacağını düşünüyordum. Cadılar Bayramı Arifesi bambaşka bir ahlaksızlık seviyesiydi.

Sadece pasties ve ganimet şortlu kızlar vardı.

Buffy'nin odasının hemen dışında üç adam vardı, atletleri ve tamamen metalik altın rengi vücut boyaları dışında çıplaktılar.

Ortalama bir kadın en fazla, önemli bölgelerini zar zor örten bir gecelik giyerdi.

Çoğu erkeğin göğsü çıplaktı ve kıcı açık pantolonlar tahmin ettiğimden çok daha yaygındı.

"Neye ben?" Buffy'yle birlikte loş ve titreşen Büyük Salon'a girdiğimizde nefesim kesildi.

"Küçük görevinle kafan bu kadar meşgul olmasaydı, bu hayatının en çılgın gecesi olurdu."

"Pek sayılmaz."

Buffy kaşlarını kaldırdı.

"Sen bu gece işini yap, ben de sana tüm vahşi detayları anlatayım." "Tamamdır."

Birden büyük bir el dirseğimi kavradı ve beni . Arvo'ydu. Ondan bir sürü vardı.

Kendisi Kral Poseidon'du, su ile ilgili hobileri düşünüldüğünde bu oldukça anlamlıydı. Beline doladığı bir balık ağı kütlesi ve sarışın başının üzerindeki deniz köpüğü ve kabuğundan taç dışında çıplaktı. Göğsü, kolları ve bacakları yağla parlıyordu.

"Fazla giyinmişsin, Quinn."

"Biliyorum. Biraz para biriktirip çıplak gelebilirdim. Uyum sağlardım."

"Bu hoşuma giderdi. Şu bile oldukça seksi görünüyorsun."

Bana servis ettikleri pançı uzattı. Geçen yılki punçun ne kadar sert olduğunu hatırlayarak içmeye çekindim. Artık toleransım daha yüksekti, bu yüzden hızlıca bir yudum aldım.

Yandı ama hâlâ ayaktaydım. "Bu

Buffy," dedim.

"Harika," diye cevap verdi hazırlıksızca. "Hadi dışarı çıkalım. Ateş yanıyor."

Yine tereddüt ettim. Dışarı çıkmak, Amelia'yla belirlenen saate kadar dönmek için koşmam gerektiği anlamına geliyordu. Ama malikâne bunaltıcıydı. Ekim ayında yarı çıplak çocuklardan oluşan bir okulu hesaba katmak için kesinlikle kazanları çalıştırmışlardı. Ben de başımı ve bir kez daha yola koyulduk.

* * *

Şenlik ateşi folklordan fırlamış gibiydi. Ham paganizm.

Ekim ayının sonlarına doğru dağlarda geceler erken başlıyordu. Son güneş ışığı saat sekizde çoktan kaybolmuştu ve turuncu alevler ateşten coşkuyla sığıyordu. Avludaki ateşin yüksekliği belki on beş metreyi buluyordu. Birkaç metre yakınına geldiğimizde, ısı pır pır ediyordu.

Öğrenci arkadaşlarımdan giydiği birkaç kıyafet şenlik ateşinde yok oldu. Skrillex, Guetta ve Marshmello'nun şarkılarıyla dans ettiler, çıplak bir şekilde alevlerin etrafında döndüler. Çılgınca güldüler, birbirlerini havaya kaldırdılar ve şehvet dolu pençelerle toprağa yuvarlandılar.

Gölgelerde, birbirine sarılmış, okşayan, gıcırdatan ve sevişen çiftleri ve üçlüleri görebiliyordum. Odun dumanı ve terin, meyveli içkinin ve sonbahar havasının sarhoş edici kokusu, psikotropik bir uyuşturucu gibi ciğerlerimi doldurdu.

Başka bir aleme girdiğimi hissettim. Çoğunlukla ayık ve tamamen uyanık olmama rağmen kafam iyiydi ya da rüya görüyordum. Ama bu bir rüya mıydı yoksa kâbus mu? Hepimiz bu gerçek dışı düzlemde, buzhava ile yakıcı alevler arasında yarı çıplak bir şekilde sallanıyorduk. Kaos ve uygarlık arasında. Coşku ve lanet arasında.

"İnan bana," diye fısıldadı Arvo, "daha da vahşileşiyor."

Bir elini belime doladı ve beni kendine çekti. Kendimi çekmesine izin verdim, sırtımı dikleştirdim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Beni derinden öptü, gevşek dili ağzımın içinde kayıyordu. Bu

Benden daha sarhoş olduğu için biraz rahatladım. Umarım onu uzaklaştırmak daha kolay olurdu.

Kings'in birinci sınıf öğrencilerinden birinin malikâneye doğru usulca yaklaştığını göz ucuyla gördüm. Pantolon ve kazak giymişti. Arvo görevdeyken eğlencelere katılmasını yasaklamış olmalıydı.

"Ne?" Arvo inledi, yardımcısının yakınlarda olduğunu

hissetmişti. "Ben-ah, böldüğüm için özür dilerim-"

"Çıkar ağzındaki baklayı dostum."

"Köy birinin kapının dışında olduğu haberini aldım. Stamos'un nerede olduğunu bildiğini söylüyor."

Bu Arvo'nun dikkatini çekti. Öyle olacağını biliyordum. Bu yüzden Theo'ya Wachsbrunnen polisindeki arkadaşını bu gece gelip Arvo Hurley'i sorması için ikna ettirmiştim. Onu benden uzaklaştırmak için yeterince inandırıcıydı.

"Zor bir mola, bebeğim," dedi. "Bunu yapmak zorundayım."

"Çabuk dön, seksi şey," diye mırıldandım, gelen en iyi gösteriyi yaparak.

Dilini yanağına bastırdı ve göğüs dekolteme çok da belli etmeyen bir bakış attı. Sonra göz kırptı ve uzaklaştı.

Hemen hemen koşarak okula geri döndüm ve Stormcloud Akademisi'nin sıradan kapılarından birinden içeri girdim. Bu kapı doğrudan binanın içindeki birçok gizli koridordan birine açılıyordu.

Merdivenlerde bekleyen Theo'ydu. O diğer erkeklerin aksine, çırılçıplak ve yağlı değildi. Mükemmel dikilmiş bir smokin ve temiz ütülenmiş beyaz bir gömlek giymişti, düğmeleri göğsünün ortasına kadar açıktı.

Mükemmel görünüyordu, Theo.

"Hazır mısın?" Ben
sordum. "Doğuştan
hazırım."

BÖLÜM 24

BIBA

(Sessizce yan yana yürüdük, merdivenlerden yukarı çıktık ve ışıksız bir geçitten aşağı indik. revir. Bir servis çıkışından çatıya çıktık ve burada dar bir podyum üzerinde birbirimizin önünde yürümek zorunda kaldık.

Aşağıdaki partinin sesini duyabiliyor ve çatı kiremitlerinde şenlik ateşinin titreyen sarı ışığını görebiliyorduk.

"Biz buluşmadan önce sıkı parti yaptın mı?" Cevabı zaten bildiğim için arkamdan seslendim. O dizginlenemez bir ahlaksızlık yapmazdı.

"Eğlenmeyi becerebilirim, Biba," diye cevap verdi dalgın dalgın. "Sadece bu seviyede sefahat bana göre değil."

Kendi kendime gülümsedim ve ilerlemeye devam ettim. Gerçeği söylemek gerekirse, aşağıdaki şenlikler benim için de neredeyse çok fazlaydı.

Oditoryuma tekrar girdikten sonra gizli bir koridora indik, ardından spiral bir merdivenden indik ve gizli kapıdan salona çıktık. Amelia'nın ofisinden birkaç adım ötedeydik.

Köşeyi döndüğümüzde, iki yarı çıplak zombiye doğru yürüdük. Kızın üzerinde bir çift erkek şortu ve açık ama stratejik olarak bantlanmış saten bir bornoz vardı. Adamın üzerinde bir tür deri atlet ve siyah file atlet vardı. Ama beni çarpan şey - beni yolumda durduran şey - üzerlerindeki bir galon kadar koyu kırmızı kandı.

saçlarından, yüzlerinden ve çıplak vücutlarından damlıyordu.

Yürüyen araba kazası kurbanlarına benziyorlardı. Onları gördüğümüzde neredeyse çığlık atacaktım ama bunun yerine, sarhoş bir şekilde gülerek yanımızdan geçtiklerinde olduğum yerde donup kaldım.

Tekrar yürümeye başlayamıyordum. Midemde garip bir boşluk vardı. Bir an için içimde çok fazla içki mi var diye düşündüm ama öyle değildi. Amelia'yla konuştuktan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını fark ettim. Hiçbirimiz için.

Theo'nun annesinin kim olduğunu öğrenmesi elbette buna değirdi. Ve yakında otuz beş yıl öncesinin tüm kanlı ayrıntılarını, günümüze kadar yankılanan ihaneti öğrenecektik. Katlandığımız ölümlerin ardındaki nedeni.

Ama yine de endişeliydim. Theo'nun nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Ya da Amelia'nın. Ya da kendimin, bu konuda.

Sürpriz bir şekilde Theo elimi tuttu. Başımı kaldırıp ona baktım. "İyi misin?" diye sordu içtenlikle.

"Sanırım."

"Hadi gidelim, tamam. Bunu birlikte yapacağız."

Ona, yaklaşmakta olan sırlar hakkında hiçbir fikri olmadığını haykırmak istedim. Kendini hazırlamaya başlayamazdı. Ama dilimi tuttum. Gerçek yakında ortaya çıkacaktı.

* * *

Amelia bizi kapısının önünde bekledi.

"Tam zamanında," dedi. "En dakik yardımcım sizsiniz, Bayan Quinn."

"Elimden geleni yapıyorum," diye zayıfça cevap verdim.

"Ve Theo, geldiğin için çok memnunum. Çok memnun oldum."

"Bize yardım ettiğiniz için teşekkürler."

Dilini tut, Biba, diye uyardım kendimi. *Çok yakında. Theo yakında her şeyi anlayacak.*

Amelia başka bir şey söylemeden kapısını açtı ve bizi içeri aldı. Masasına doğru yürümeye başladım. Sonra arka duvardaki kitaplığa doğru ilerlediğini fark ettim.

"Burası hakkında *senin* bile bilmediğin şeyler var," dedi bana.

Rafın yanındaki gizli bir kolu çekti ve duvardaki bir mandal açıldı. Dışarı çıktı ve diğer taraftaki dairesel bir odaya girmemize izin verildi.

İçeride küçük bir masa vardı ve başka hiçbir şey yoktu. Duvarlar taştandı ve tavan iki kat yüksekliğindeydi. Binanın dış tarafındaki bir korkulukta olduğumuzu hemen anladım. Arkasında üç tane uzun, dar pencere vardı; kralı savunmak için kullanılan Archer pencereleri.

"Kapıyı kapat," diye rica etti. Theo mecbur kaldı.

Masanın üzerinde işaretlenmemiş tek bir zarf vardı. Onu aldı ve bize hitap etmeye başladı.

"Bay Brant . . . Theo. Bu mektuba belli bir miktar tarih yazdım. Sizin için özel bir önemi var. Ayrılmadan önce okuyacaksınız."

Zarfı Theo'ya uzattı. Adam şaşkın şaşkın baktı ama zarfı açmadı. Amelia yine konuşmaya başlamıştı.

"Benim adım Simone Agrippel. Sizin dışınızda bu ismi bilen çok az kişi var. Peter Williams biliyor. Bir avuç eski öğrenci

Fırtına Bulutu'nun var, ama yönetim kurulu ve buradaki yöneticiler söz konusu olduğunda ... Ben Amelia'yım."

"Adını neden değiştirdin?" Theo sordu.

şeyi kaçırmadı. "Son yirmi yılda yaptığım her şeyi aynı nedenle yaptım. Kendimi ve bana en yakın insanları korumak için. Korkarım birçok kez başarısız oldum."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Amelia bir elini onun pazusuna koydu ve hafifçe sıktı. Gülümsüyordu.

"Çok inatçısın. Bunu doğal olarak ediyorsun," diye iç geçirdi ve sonra onu bıraktı. "Bu akademiye döndüğümde adımları değiştirdim. Burada eski Taçlar Kralı'nın yetkisi altındayım. Ama dilimi çok uzun süre tuttum."

Düşüncelerini toparlamak için birkaç dakikasını ayırdı.

"Gördüğünüz gibi," diye devam etti, "son nesil Kralların dağılmasının merkezinde ben vardım. Az önce sana verdiğim mektuptaki bilgiler dışında Theo, Fırtına Bulutu Akademisi'nin tüm sırları sadece benim zihnimde saklı. Uzun zamandır gömülü olan skandalları hafızama işledim. Artık orada kalamazlar. Peki nereden başlayayım?"

"Gail'in babası," diye sordu Theo, "ve Rafael Scamarcio ile birlikte verdiği yeminli ifade."

"Neden orası?" diye sordu endişeyle.

"Bunun önemli olduğunu biliyoruz," dedi, "ve ne olduğunu kısmen biliyoruz."

". O zaman . . . Bence o zarfı şimdi açmalısın."

Nefesimi tuttum. Gözlerim Amelia'nın titreyen ellerine kaydı. Üçümüz arasında Amelia'nın Theo hakkındaki gerçekle yüzleşmeye belki de en az hazırlıklı olanımız olduğunu fark ettim. Ama bir saniye içinde gerçek ortaya çıkacaktı.

Theo parmağını mührün altına bastırdı. Yırtılmaya başladı. Sonra Amelia tekrar konuştu.

"Theo, senden önce-"

Sesi kesildi.

Göz kırptım.

Birden gözlerime bir şey kaçtı. Rüzgârlı bir gündeki toz ya da şiddetli bir yangından çıkan duman gibi.

Yüzüme dokundum. Islanmıştı.

"Aman Tanrım!"

Bu Theo'ydu. Bir şey onu çok etmişti.

Amelianın hemen arkasındaki pencerede bir delik vardı. Çatlaklardan oluşan bir örümcek ağı delikten dışarı uzanıyordu.

O gitmişti. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki neler olduğunu tam olarak algılayamamıştım. Amelia'nın bedeni yere yığılmıştı. Masa, Theo ve ben de onun kanıyla kaplanmıştık.

Bir kurşun. Bir keskin nişancı kurşunu.

Oh, lanet olsun. Yine oluyordu. Bana yardım etmeye çalışan herkes öldü. Gerçeğe ne kadar yaklaşırsam yaklaşayım, benden kaçacaktı. Bu imkansızdı.

Birden siren ya da leş kuşu gibi tiz bir çığlık duydum. Çığlık atanın ben olduğumu anlamam bir saniye sürdü.

Theo beni teselli etmeye çalıştı ama artık çok geçti. Bacaklarım beni odadan dışarı taşıyordu.

BÖLÜM 25

BIBA

Ben kapının ısrarla ve yüksek sesle çalınmasıyla uyandım, sanki kapıyı kırmaya hazır bir SWAT timi gibi.

Bu sefer çıplak değildim. Geçen yıl Buffy beni uyandırıp Gail'in öldüğünü söylediğinde olduğu gibi değil. Bu kez üzerimde bir erkek tişörtü vardı, yatakta cenin pozisyonunda yatıyordum ve güçlü bir adamın kolu beni kaşıkla sıkıca sarmıştı.

Hafızam çamur gibiydi, içinden çıkamadığım bir bataklık. Theo'ya, Amelia'ya ve bana korkunç bir şey olmuştu. Sanki zihnim, uyandığım anın bulanıklığında hafızamı bloke ediyordu - çok çabuk hatırlamanın dehşetinden beni kurtarmak için bir hayırseverlik eylemi.

Sonra geri geldi.

Keskin nişancının kurşunu. Zaman durdu. Kan, onun kanı, her tarafımda.

Koridora kaçmıştım. Koridorda birkaç açık giyimli öğrenci sohbet ediyor ve öpüşüyordu. Ne olduğunu hemen anlamamışlardı. Ne de olsa bir Cadılar Bayramı partisiydi ve üstüm başım kan içindeydi. Bunun bir kostüm olduğunu düşünmüşlerdi.

Ancak ben bağırmaya devam edince bunun bir şaka olmadığını anladılar. Sonra gözlerindeki dehşeti gördüm.

Dağılıp kaçmışlardı ve ben de kaçıyordum - nereye, . Sadece uzaklaşmam gerekiyordu.

kollar beni sardı. Tanıdık bir koku, sedir ve misk. "Ne oldu?" Zephyr sordu. "Her şey yolunda."

"Dönmüşsün," diye şaşkınlıkla gözlemledim.

" yok; sen varsın. Güvendesin. Bunu düzelteceğiz. Her şey yolunda. Sorun yok."

Sersemlemiş bir halde yatağında bana sarılan kola baktım. Mürekkep vardı. Zephyr tüm umutların tükendiği bir anda Fas'tan dönmüştü.

Zephyr beni odasına götürdü, kanla ıslanmış elbisemin bağcıklarını dikkatlice çözdü ve beni duşa götürdü. O noktada zaman su gibi akıp gidiyordu ama yine de saçımdaki biyolojik tehlikeyi ve onunla birlikte ölümün iğrenç kokusunu çıkarmanın uzun sürdüğünü hissediyordum. Şampuanı ve sabunu Amelia'nın kalıcı kokusunu ancak kısmen maskeleyebilmişti. Onun fiziksel yok oluşu üzerime yapışmıştı.

Zeph bana tişörtlerinden birini verdi ve ben ağlarken bana sarıldı.

Sonra sabah oldu ve hala beni tutuyordu. Korkmuş bir hayvandım. Eğer beni bırakırsa, dehşet içinde kaçacaktım.

Amelia benim akıl hocam, arkadaşım, vekil annem olmuştu. Kendini özgürce vermemişti ama bir noktada, her ne sebeple olursa olsun . . . bana umut vaat ettiğimi, zeki olduğumu ve değerli olduğumu göstermişti. Ve biraz da şaşırarak, onun benim hakkımda ne düşündüğünü oldukça önemsediğimi fark ettim.

Ve şimdi ölmüştü. Gail gibi, o da bana yardım etmeye çalışırken öldü.

Kapı çalma sesi daha da arttı. Zephyr sıkıntıyla inledi ama ona endişelenmemesini söyledim. Ben . Tartışamayacak kadar seyahat yorgunu idi.

Dengesiz bacaklarımın kapıya giden yolu buldum ve kırdım.

Diğer tarafta bir polis memuru bekliyordu. Onu aylar önce Wachsbrunnen polis karakolundan hatırlıyordum.

"Bayan Quinn," dedi.

"Uh-huh."

"Üzerinize bir şeyler giyin. Size Herr Schmidt'in ofisine kadar eşlik edeceğim."

* * *

Schmidt beni bekliyordu ve Dedektif Soglio da hemen onun yanındaydı.

Masanın arkasında yan yana oturuyorlardı. İçeri götürüldüm, kelepçeli değildim ama memurun eli koluma sıkıca sarılmıştı.

"Neden," diye sordu Schmidt, "Fırtına Bulutu Akademisi'nde kan döküldüğü anda Biba Quinn'in de bu işe karışacağını biliyorum?"

Ellerim sıkı yumruklar haline geldi ve yüzüm tiksintiyle ısındı. Akıl hocam ve okulunun uzun süredir lideri olan kişi öldürülmüştü. Dekandan önceki öğrenci onun ölümüne tanık olmuştu. En azından boş laflar etmeyebilirdi.

"Ölümü rahatsızlık verdiyse özür dilerim," diye alay ettim. "Umarım benim de ölmek istediğimi bildiğin için kendini daha iyi hissediyorsundur."

Soglio yüzünü buruşturdu. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve bir an için benim tarafımda olup olmayacağını merak ettim.

Sadece bir anlığına.

"Bayan Amelia ile birlikte bu arka odadaydınız, değil mi?"

"Evet," dedim, "böylece hepimiz dışarıda ateş etmediğim konusunda hemfikir olabiliriz, değil mi?"

"Evet, bu büyük ihtimalle doğru. Ama şüphelerimizi anlamalısınız."

"Aslında anlamıyorum."

Schmidt sabırsızca atıldı. "Bayan Quinn, Gail Monfort öldüğünde onunla buluşacaktınız. Öldürüldüğünde Amelia ile buluşuyordunuz. Bu bir şablon, değil mi?"

Soglio elini Schmidt'in koluna koydu. Bu suçlamaların hem Stormcloud'u hem de Wachsbrunnen polisini zor durumda bıraktığını elbette anlamıştır. Eğer bana karşı bu suçlamaları yapacaklarsa, beni tutuklamaları gerekmez miydi?

"Bakın," dedi Soglio uykulu, bıkkın ses tonuyla, "her şey oldukça ... nasıl derdiniz? Tuhaf."

"Beni 'tuhaf' diye hapse atamazsınız."

"Yine de yapabilirim," diye karşılık verdi Schmidt. "Geçen yıl olanlardan sonra kampüsten çıkmaya izin vermekle aptallık ettim. Ev hapsindesin, Biba. Ek mülklerden birinde dersin olmadığı sürece binadan ayrılmanı istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım ve yanlarından ayrılmak için döndüm. Sonra Soglio bana seslendi.

"Bir şey daha var, Bayan Quinn. Eğer bizimle açık yüreklilikle konuşmak isterseniz, bütün bunlar kolayca çözülebilir. Dün gece Bayan Amelia'nın ofisine nasıl geldiniz? Neyi tartışıyordunuz ve neden?"

Bir an için bunu düşündüm. Belki de işbirliğine başlamanın zamanı gelmişti. Sonra Zeph ve Arvo'yu ve onların Akademi liderliğiyle işbirliği yapan herkese karşı yürüttükleri haçlı seferini düşündüm. Bu çok tehlikeliydi. Konuşamazdım.

En azından yalnız değil.

"Karşı teklif," dedim. "Theo Brant ve ben birlikte ifade vereceğiz. Ve sadece soruları önceden yazılı olarak verirsiniz."

Soglio içini çekti. "Mümkün

değil." "Nedenmiş o?"

"Schmidt bana, "Çünkü suç ortağın ortadan kayboldu," dedi. Theo Brant dün gece kampüsten kaçtı."

Sanki odadaki basınç düşmüş gibiydi. Başım dönüyordu.

Schmidt, "Burada eliniz kolunuz bağlı," diye devam etti. "Yerinizde olsam bir anlaşma yapardım."

"Dürüst olacağım," dedi Soglio. "Buradaki suçlunun sen olduğunu düşünmüyorum. Ama kim olduğunu bildiğinize ve bunu sakladığınıza inanıyorum. İtiraf etseniz iyi olur."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca gözlerim bir ileri bir geri gidip geldi. Bu durum savunulamazdı. Tek bildiğim, Zephyr'in sırf Schmidt'le buluşmayı kabul ettiğim için benden şüpheleneceğiydi. Theo gitmişti. Amelia ölmüştü. Arvo'nun peşinde olduğunu kim bilebilirdi? . . .

"Tavsiyeniz için teşekkür ederim," dedim onlara. "Kampüste kalacağım." Topuklarımın üzerinde döndüm ve Schmidt'in ofisinden ayrıldım.

* * *

Zihnim fırlıdak gibi dönüyordu. Bunu anlamama yardım edecek birine ihtiyacım vardı. Ama orada kim vardı? Kim benim güvenliğimi düşünebilirdi ki?

Fırtına Bulutu Akademisi'nin dolu olduğu küçük kuytulardan birine girdim. Cebimden telefonumu çıkardım, bir nefes aldım ve Cornwall numarasını aradım. Monfort'ların yaşadığı yerde saat oldukça erkendi ve henüz uyanmış olup olmadıklarını bile bilmiyordum. Ama beşinci Mary cevap verdi.

"Sen misin,

Biba?" "Uh-huh."

", aşkım. Hayalet görmüş gibisin." "Çok uzakta değilsin."

"Şimdi, olduğun yerde kal. Tommy duyabilsin diye seni hoparlöre veriyorum. Hâlâ orada mısın?"

Thomas'ın sesi geldi. "Merhaba, Biba. Ne var ne yok? Güvende misin canım?"

O anda seslerindeki içten ve sıcak endişeyi duyunca gözyaşlarına boğuldum. Yarı gevezelik ederek onlara her şeyi anlattım: Stamoslar ve beni öldürme planları, Amelia ve Simone olarak önceki hayatı, Kral Scamarcio ile olan ilişkisi ve birlikte olan çocukları, parçalanmış Krallar ve Fırtına Bulutu'nda aniden yeniden ortaya çıkmaları.

Gail'le gerçeği ortaya çıkarmaya ne kadar yaklaştığımızı düşündüm; sonra o öldü. Sonra Theo ve ben Amelia'nın yardımıyla daha da yakınlaştık ve sonra Amelia öldü.

Ve Theo kaçmıştı. Peki ya Zephyr bunları öğrenirse?

"Ben sadece Savaşan gruplardan oluşan bu büyük tehlikeli oyuna yakalanmış gibi hissediyorum ve bu oyundaki yerimin ne olduğunu bilmiyorum. Sanki babamın ve kardeşinin yaptığı işi devam ettirmem gerekiyor - burayı daha iyi bir yer haline getirmeye ve kendilerini savunamayan insanlar ayağa kalkmaya çalışıyorum - ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Uzun bir duraklama oldu. Mary ve Thomas'ın birbirlerine özel sözler söylediklerini duyar gibiydim. Sonunda Thomas konuştu.

"Babanla sadece bir kez karşılaştım, Biba. Fırtına Bulutu Akademisi'ndeki son yıllarından döndüklerinde Doug'la birlikteydi. O zaman bunun son yılları olacağını bilmiyorlardı ama asla geri dönmeyeceklerini söyleyebilirim."

Sesim boğazımda düğümlendi. Bunu bana daha yeni söylediğine inanamıyordum. Birçok açıdan, bu okuldaki saçmalıklara sadece babam hakkında daha fazla şey öğrenebilme ihtimali için katlanıyordum.

Thomas devam etti, "Doug ve ben babanı bara götürdük. Köşedeki rahat küçük yer. Birkaç pint bira içtik.

O gece ılıktı. Ve Harry, baban ... o okuldaki insanlar hakkında asla unutamayacağım bir şey söyledi."

"Neydi o?"

"Dedi ki, 'Onlara bir an bile güvenemezsin çünkü kaybedecek çok şeyleri var. Hepsi zengin, bu yüzden bunun onları birbirine bağladığını düşünüyorlar. Ama işler kötüye gittiği anda birbirlerine düşman olurlar. Güvende oldukları sürece kimin öldüğü umurlarında değil."

Mary durumu özetledi. "Kimseye güvenme Biba, özellikle de sana yardım edeceklerini söyleyen adamlara. Bir saniye içinde ölmene izin verirler."

Titredim. Bir şekilde anlamıştı. Gecenin karanlığında karanlık bir figür tarafından tehlikede değildim. Düşmanım kendi yatağımdaydı.

Vedalaştık ve Fırtına Bulutu'nda kalamayacağımı hemen anladım. O kadar çok öldürmüştü ve yenmişti ki. Bir dönem daha dayanmamın imkânı .

Zephyr'in odasına doğru yürüyüp eşyalarımı toplamaya başlayacaktım ki arkamda bir gıcırta duydum. Bilmediğim gizli bir geçit.

Ama ben daha dönmeden arkamdan bir el ağzımı kapattı. Bir kol belime dolandı. Ayaklarım yerden kesildi ve geriye doğru hareket ettim.

Karanlığa gömülmeden önce mücadele edecek bile olmadı, önümde sahte bir duvarın kapanışını izliyordum.

BÖLÜM 26

BIBA

"S hh," tısladı karanlıkta arkamdaki ses. "Kapa çeneni."

Bir anda anladım ve içimi aynı anda hem rahatlama hem de korku doldurdu. Beni kısıtıran Sol'du. Bir parçam yardım edemedi ama sakinleşti. Başka bir maskeli adam da olabilirdi. Soglio'nun adamlarından biri ya da beni karanlık bir deliğe sürüklemek için orada bulunan Kral'ın fedailerinden biri olabilirdi.

Ama Sol'du. En azından onu tanıyordum. Yoksa tanıyor muydum? Beni karanlık ve gizli bir odaya çektiğini fark ettiğim anda savaşmaya başladım. Arvo'nun onun hakkında bana anlattıklarının üçte biri bile doğruysa, ölümcül bir tehlike içindeydim.

"Bırakın beni!" Elinin altında bağırdım.

"Bağırmayacağına söz ver."

"Siktir git! İstersem çığlık atarım."

Boğucu elinden kurtulmak için başımı yeterince oynattım. Sonra sertçe ısırdım.

Sol bağırdı ve beni . Odanın kenarına kaçtım ve sırtımı duvara dayadım.

"Ne , Biba? Kanamam var." "Zor iş.

Benden uzak dur."

"Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Bu bir kahkaha, Stamos. Beni kaçırmaman bana bir faydası yok."

"Theo'ya söylemeye çalıştım ama duymak istemedi. Senin ona daha çok güveneceğini düşündüm. Ama o gitti ve senin de gitmen gerekiyor."

"Sen neden ?"

İçini çekti ve bulunduğumuz odada saklanan tozlu bebek kuyruklu piyanosuna yaslandı

"Arvo ve Zephyr," diye inledi. "Beni ve seni öldürecekler." "Seni belki. Beni değil."

"Onların istediği yoldan çıktın. Ben de öyle. Bizden kurtulup yeniden inşa edecekler. Zephyr'in seni ne sevdiği önemli değil. Babasının ve Arvo'nun baskısı yüzünden sana sadık kalamayacak. Eninde sonunda - muhtemelen yakında- seni açık havada bırakacak ve bir grup kiralık katil beynini uçuracak. Eelicht'te çoktan bir çukur kazıldı bile."

Kampüsün arkasındaki mezarlıktı. Doğruyu söylüyor gibi görünüyordu ama emin olamıyordum, bu yüzden daha fazla bastırdım.

"Senin tarafını tutmamı istiyorsan, Sol, biraz dürüstlüğe ihtiyacım var." "Ben-"

"İlgili değil. Beni Fırtına Bulutu'na nasıl soktuğunu bilmek istiyorum." Başını salladı. "Zaten biliyorsun, Biba. Yol paranı ailem ödedi."

"Neden?"

"Seni öldürmek için. Bu kadar basit."

Bir süre sessizce durduk. Söylediklerinde tuhaf bir şey olduğunu düşünmüyor gibiydi. Sanki bir kez olsun dürüstçe konuşmanın itirafı kabul edilebilir hale getirdiğini düşünüyordu.

"Ne , Sol?"

"Babam öldüğü andan itibaren bana Harry Quinn ve kızının ödeme yapması gerektiği söylendi. Annem, babamın intikamını alabilmem için ödemeyi yaptı."

"Peki sen neden yapmadın?"

Sol yere baktı. Onu hiç görmediğim kadar zayıftı. Kıyafetleri üzerinden sarkıyordu. O anda ölmemi istese bile, muhtemelen onunla dövüşebilirdim.

"Seni tanıdım Biba," diye mırıldandı. "Sen fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan seni öldüreceğimi söyledim kendime. Ama sonra seni gördüm, seninle konuştum ve bunu yapamadım."

Duygulu, ela gözleri yukarı bakıp benimkilerle buluştu ve yalan söylemediğini anladım. Her nasılsa, Arvo'nun Sol hakkındaki hikâyesi hem tamamen doğru hem de tamamen yanlıştı. Bir zamanlar bana zarar vermek istemişti ama şimdi öyle değildi. Beni öldürebilirdi ama ; . Onun yerine samimi davranıyordu.

Gardımı indiremezdim, bundan emindim ama aramızdaki manyetik bağ hâlâ oradaydı.

"Güvenebileceğin tek kişi benim," dedi, "çünkü seni gerçekten seven tek kişi benim. Seni aileme ve krallara meydan okuyacak kadar seviyorum. Seni güvende tutmak için hayatımdan vazgeçerim."

Sol elini uzattı ve içgüdüsel olarak onu tuttum. Beni kendine çekti ve ince, sinirli kollarını sardı.

Dudaklarımız buluştu. Bu şimdiye kadar hissettiğim en şefkatli kucaklaşmaydı, sevgi dolu, yumuşak ve sadık. Dili dudaklarımın arasında hafifçe gezindi, tutkuluydu ama saldırgan değildi. Bu, herhangi bir erkeğin sahip olabileceği kadar güvenli hissettiriyordu. Kendime rağmen bunun sonsuza dek sürmesini istiyordum. Onu itmek ve öpüşmeyi sonlandırmak için aşırı derecede irade göstermem gerekti.

.

Sol'un sıcak ve samimi görünen gözlerine baktım. Sessizce durduk, birbirimize baktık ve ben bunu çözdüm.

Bunu yapabilir miyim? Merak ettim. Beni öldürmeye niyetlendiğini unutup ona güvenebilir miyim?

Bilmiyordum ama başka seçeneğim de olmayabilirdi. . . .

3. KİTAP ÇOK YAKINDA!

Bundan sonra ne olacağını öğrenmek için heyecanlı mısınız? Nicole Casey'nin Fırtına Bulutu Akademisi Serisi'nin üçüncü kitabında öğrenin.

[TIKLAYIN](#) [İŞTE](#) için katılmak bizim FacebookGrup, Nicole'un En son haberler ve güncellemeler için Yaramaz Bülbüller!

En çok beklenen üçüncü kitabın gelişmiş kopyalarına sahip olmak ister misiniz? Booksprout'taki resmi ARC ekibime katılmak için [BURAYA](#) [TIKLAYIN](#).

YAZARIN NOTU

Sevgili okuyucu,

Fırtına Bulutu Akademisi serisinin ikinci kitabını okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Eğer karanlık aşk kitaplarını seviyorsanız, Beauty & the Captor serimi de beğenebilirsiniz. Güzel ve Çirkin'den esinlenen karanlık bir romantizm hikayesi ve 250'den fazla olumlu okuyucu yorumu var. [Buradan göz atabilirsiniz](#).

Her Beast'in Tanıtım Yazısı

Düşmanım ailemi öldürdü, şimdi de ben onun kızını mahvedeceğim.

Dövüldüm, aç bırakıldım ama asla

yenilmedim. İzledim. Öğrendim.

Güç bende olana kadar. Bu

acımasız bir dünya.

Avlan ya da ol.

Artık yetkili benim.

Merhamet göstermem.

Onları sadece satılabilsinler diye eğitiyorum.

Sonra gözlerimi en büyük avıma diktim.

Babası ailemi öldürdü.

Bildiğim hayatı mahvetti.

Ona acı çektirmenin

zamanı geldi. Kanını

akıtmanın zamanı geldi.

Onu kıracağım.

Ondan her şeyi alacağım.

Tıpkı benden her şeyi aldığı gibi. En

azından plan buydu.

Çünkü tatlı Scarlett soğuk ve ölü kalbimi delip geçiyor. O

benim değil.

O da diğerleri gibi satılacak.

Yine de vücudum onun başka biriyle birlikte olduğu fikrine öfkeyle kükrüyor.

Ona sahip olmak, onu almak, benim yapmak istiyorum.

Aşkın benim karanlık ruhumda yeri yok.

Yine de onun için cehennem ateşinden geçeceğim.

[Her Beasti şimdi indirmek için buraya tıklayın \(KU ile ücretsiz\)](#)'.

Lütfen [Nicole'ün VIP Okur Grubu'nda bize katılmayı](#) unutmayın,

(http://www.facebook.com/groups/nicolecasey_yazar/) Diğer tüm aşk kitabı severlere katılmanız ve eğlenceli paylaşımlar yapmanız için sabırsızlanıyorum

şeker resimleri ve komik kitap
memleri. Orada görüşürüz!

Sevgil

er,

Nicole

YAZAR HAKKINDA

Nicole Casey, Melekler Şehri'nde doğmuş ve orada yaşayan bir Çağdaş Romantizm Yazarıdır. Sonsuza dek mutlu sonla biten ateşli çağdaş aşk romanları yazıyor.

Nicole Casey, boşucu sahneler kaleme almadığı zamanlarda hayallerinde kaybolmayı, uzun gece yürüyüşlerine çıkmayı ve kaliteli yemekler yemeyi seviyor. Aynı zamanda kırmızı şarap meraklısı ve kitap kurdudur. Hepsinden önemlisi, hem insan hem de kedi formundaki sevdikleriyle kaliteli zaman geçirmekten başka bir şeyden hoşlanmıyor.

Nicole Casey'nin buharlı romantizm hikayesini almak ve yeni sürümlerden ilk siz haberdar olmak için haber bültenine abone olun:
<https://dl.bookfunnel.com/lzcjb30i6u>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

